

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

**ΤΟ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟ ΠΟΛΥΑΝΘΡΩΠΟ
ΕΚΔΙΚΗΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ**

ΒΕΡΟΙΑ 2015

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ

ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ήδη οδεύω προς τα Ενενήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παμμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΑ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΩΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ ΤΗΣ 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραπτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ **23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΕΝΙΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.**

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι ανθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωση ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερο-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγκάρηδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκάρηδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Έτσι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, όσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου. Κάποιο πρωί πηγαίνοντας για τη δουλειά, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυμάμαι του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους ΕΟΝίτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάχθηκα στην ΕΟΝ. Όσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28^{ης} επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941. Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Ύστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» Έγγραφα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Άδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοής, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 γεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21^{ης} Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και μετά στο Παρθένι της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970. Τον Απρίλη του 1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚεσ η Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις, αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογράφησα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου

ΔΗΜΟΣΙΟ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

ΤΟ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟ ΠΟΥΛΑΝΘΡΩΠΟ ΕΚΔΙΚΗΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Υπάρχουν στην ιστορία των κοινωνιών κάποιες στιγμές, σταθμοί που ανατρέπουν παγειωμένες καταστάσεις. Κυρίαρχες αντιλήψεις και εξουσιαστικούς μονόλογους. Σε τέτοιους σταθμούς στη νεωτερική παγκόσμια ιστορία η Ελλάδα παρά την κυρίαρχη ελληνό-κεντρική παιδεία που θέλει τα πάντα να περιστρέφονται γύρω από τη χώρα μας-μέχρι χθες αναφέρονταν μόνο δύο φορές.

Η πρώτη φορά ήταν η Επανάσταση του 1821 όταν είχε απεναντί της είχε το όλο σύστημα της Ιερής συμμαχίας, την παλινόρθωση του παλιού καθεστώτος των ελέω θεού Μοναρχιών και την φαινομενική συντριβή των Επαναστατικών ελπίδων που έφερε η Γαλλική Επανάσταση, μια χούφτα Ελλήνων την άκρη της Ευρωπαϊκής Ηπείρου, ξανά γέννησε την ελπίδα της Ελευθερίας των λαών ξεσηκώνοντας τις εγρήγορες συνειδήσεις παντού του κόσμου, δημιουργώντας ένα τεράστιο κύμα φιλελευθερισμού.

Η δεύτερη φορά το 1940-όταν απέναντι στη νικηφόρα επέλαση που φασιστικού άξονα που είχε ήδη κατακτήσει το σύνολο σχεδόν της γεραιάς ηπείρου, η μικρή Ελλάδα. Την Ελλάδα ανέτρεψε τη ροή του πολέμου γεγονός που φαινόταν μέχρι τότε χωρίς δυνατότητα αντιστροφής και έφτασε να απελευθερώσει την πρώτη κατεχόμενη πόλη την Καρδίτσα. Το γεγονός αυτό δημιούργησε όπως ήταν φυσικό ένα μεγάλο κύμα Φιλελληνισμού παντού στον κόσμο. Ακόμα πιο ουσιαστικά, μετατρέποντας για πρώτη φορά μια στρατιωτική σύγκρουση σε Λαϊκό αντιφασιστικό πόλεμο. Ενώ λίγο αργότερα τον Μάη του 1941, κόντρα στον ενδοτισμό του κυριάρχου αστικού πολιτικού κόσμου, την κυβέρνηση των δοσίλογων και τα συγχαρητήρια τηλεγραφήματα προς την αυτού εξοχότητα τον Φύρερ του γερμανικού Ράιχ και άμεσά τους και το Αγιο Ορος, το κατέβασμα και το σκίσιμο της Βάστικας που βεβήλωνε την Ακρόπολη και ανάγγειλε την έναρξη του αντιστασιακού αγώνα κατά της «Νέας τάξης» του Ναζισμού

Πριν από την κατοχή της χώρας στις 4 Αυγούστου του 1936 είχε προηγηθεί η Βασιλό-Μεταξική δικτατορία, που διέλυσε τα κόμματα τις όποιες άλλες κοινωνικό-πολιτιστικές οργανώσεις, φίμωσε τον τύπο, έκαψε βιβλία στις Πλατείες τις αγροτικές και συνεταιριστικές οργανώσεις. Συνέλαβε, βασάνισε, εκπαθύρωσε και έστειλε στις φυλακές και την εξορία του Δημοκρατικούς, αντί Φασίστες πολίτες, πολιτικούς και κορυφαίους πολιτικούς, πνευματικούς παράγοντες και απλές νοικοκυρές. Έκανε φυλετική εκκαθάριση, απογόρευσε τη μητρική γλώσσα και τις μειονότητες να μιλήσουν τη μητρική τους γλώσσα.

Ο ελληνικός λαός μισούσε θανάσιμα τον φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά γι' αυτό και όταν η Ιταλία του Μουσουλίνι μας κήρυξε τον πόλεμο την 28^η Οκτωβρίου ξεσηκώθηκε σαν ένας άνθρωπος να το αποκρούσει,. Αυτή η αυθόρμητη συμμετοχή του στον πόλεμο, εκτός από την απόκρουση του εισβολέα συνδέονταν και με τον μακρόχρονο κρυφό πόθο και το αίσθημα ανακούφισης ότι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλυτώσει και από την εσωτερική τυραννία

Η κατοχή της χώρας μας από τα γερμανικά στρατεύματα και τα στρατεύματα των δορυφόρων δεν ήταν απλώς μια στρατιωτική κατοχή, αλλά φασιστική κατάκτηση. Ο σκοπός του Χίτλερ ήταν σε συνεργασία με τους εδώ υποτακτικούς του, να διαμελίσει και να «αναμορφώσει» για πάντα τη χώρα φασιστικά και να κάνουν τον ελληνικό λαό δούλο. Με την επιβολή της δικτατορίας του Μεταξά είχαν από κοινού κάνει ήδη προ πολλού την απαραίτητη υποδομή. Το οργανόγραμμα είχε μπει σε εφαρμογή:

Τα κόμματα είχαν καταργηθεί, ο τύπος είχε φимωθεί, τα βιβλία είχαν καεί. Η διανοητική και αγωνιστική εκκαθάριση είχε γίνει. Κομμουνιστές, Σοσιαλιστές, Δημοκράτες και Αντιφασίστες, κορυφαίοι πολιτικοί, πνευματικοί παράγοντες και απλές ακόμα νοικοκυρές είχαν ήδη συλληφθεί, βασανιστεί και είχαν σταλεί στα στρατόπεδα. Τα στρατόπεδα κατά το γερμανικό πρότυπο λειτουργούσαν. Οι φυλακές είχαν γεμίσει και τα νησιά το ίδιο.

Η υποδομή για τη φυλετική εκκαθάριση είχε αρχίσει απαγορεύοντας στις μειονότητες να μιλούν την μητρική τους γλώσσα. Η πολύ πόθητη «ομοψυχία» είχε επιτευχθεί. Η καταναγκαστική σιωπή είχε επιβληθεί τα συνθήματα με το «Ακου. Βλέπε, Σώπα» .

Οι εθνικισμοί υποδαυλίζονταν και ο ρατσισμός καλλιεργούνταν συστηματικά. Φαινόμενα πολύ επικίνδυνα. Το μάτι του χαφιάς και ο σηκωμένος γιακάς του ασφαλίτη αποτελούσαν τη σκιά των Ανθρώπων που δημιουργούσαν. Των Ανθρώπων που πίστευαν στο Άνθρωπο, στην ποιότητα της ζωής, τη δημοκρατία και τους θεσμούς της Δημοκρατίας. Που πίστευαν στον Ουμανισμό και την Αναγέννηση. Άνθρωποι αυτοί αποτελούσαν την πρωτοπορία. Ήταν αυτοί που προ ανάγγειλαν την επερχόμενη θύελλα, αλλά και τα μελλοντικά μηνύματα-οράματα.

Όπως ο Γερμανικός φασισμός έτσι και ο ντόπιος εξόντωνε την ηγεσία του τόπου. Η Πέμπτη φάλαγγα είχε διαμορφώσει τους δικούς της μηχανισμούς και λειτουργούσαν στο ρελεντί. Η ΕΟΝ είχε εξοπλιστεί με τα «ιδεώδη και τα οράματα» του ναζισμού. Οι στρατιές των χαφιέδων και των καταδοτών είχαν επανδρωθεί και με τους κουκουλοφόρους. Οι μηχανισμοί που θα αναλάμβαναν τα υλοποιήσουν τα υπόλοιπα ήταν πανέτοιμοι και οι γιακάδες των παιδιών σηκωμένοι.

Όλα αυτά τα σκληρά για το λαό μέτρα, είχαν στόχο να μην του επιτρέψουν να ασχολείται με την πολιτική άρα τη: Δημοκρατία. Ήξεραν ότι όποιος δεν ασχολείται με την πολιτική, είναι σαν να μην ασχολείται με τη ζωή. Η πολιτική συνείδηση δημιουργεί την ανάγκη θεσμών και μέτρων επιτάχυνσης προκειμένου η Δημοκρατία να λειτουργήσει απρόσκοπτα και δημιουργικά η ζωή και η ίδια η Δημοκρατία. Οι έννοιες Ναζίφασίστας και αδίσταχτος, ληστρικός κατακτητής αλληλοσυμπληρώνονται και η μια προϋποθέτει την άλλη. Οι Ναζοφασίστες όπως είπε ο Φον Πάπεν, για να μπορούν ανενόχλητοι να επεκταθούν στις πλούσιες και χωρίς σύνορα πεδιάδες της Ρωσίας, θέλουν-πρέπει να κάνουν ενδοχώρα τους όλη την Ευρώπη ως τα σύνορα της Τουρκίας.

Ο Χίτλερ όρισε για τη χώρα μας, πώς πρέπει να γίνει χώρα τσομπάνηδων και γεωργών. Ήθελε να επιβάλει σαν μελλοντική μοίρα της χώρας και του λαού την οπισθοδρόμηση και τον εξευτελισμό. Άμεσοι στόχοι των κατακτητών ήταν η

εξασφάλιση της στρατηγικής θέσης της χώρας μας, των υλικών και ανθρωπίνων πόρων προς όφελος της χιτλερικής Γερμανίας και την ικανοποίηση των εδαφικών αξιώσεων των συμμάχων της, εις βάρος της ακεραιότητας της Ελλάδας. Ετσι μόνο θα μπορούσαν να ικανοποιήσουν τις άμεσες ανάγκες τους και κυρίως να εξυπηρετήσουν τους μονιμότερους και μελλοντικούς σκοπούς τους που δεν ήταν άλλοι απ τις κοσμο-κρατικές βλέψεις τους.

Αυτές οι επιδιώξεις πιο απλά σήμαιναν καταπάτηση κάθε Ανθρώπινου δικαιώματος. Καταλήστεψη και απομύζηση ως την τελευταία ικμάδα της ζωηκότητας του λαού και της χώρας. Καταπάτηση των ηθικών, εθνικών, αρχών και αξιών. Περιφρόνηση της ζωής του Ανθρώπου. Χωρίς αυτά τα δεδομένα είναι δύσκολο να εξηγηθεί η διαγωγή των κατακτητών, οι βάβραρες και απάνθρωπες μέθοδοι που χρησιμοποίησαν και το εξοντωτικό καθεστώς που εφάρμοσαν. Ο εξανδραποδισμός του λαού και η μετατροπή της χώρας σε χιτλερικό πολεμικό εξάρτημα ήταν η ουσία των φασιστικών επιδιώξεων.

Ο ελληνικός λαός, ενώ είχε και διατηρούσε πολλά αρχαία έπρεπε να γονατίσει. Και για να γονατίσει έπρεπε να εξοντωθεί υλικά και ηθικά. Η σκληρή και απάνθρωπη τρομοκρατία. Η αλληλέγγυα ευθύνη, η υπέρ τίμηση της ζωής ενός Γερμανού θα αντιστοιχεί στην Ελλάδα με τη ζωή πενήντα η και εκατό Ελλήνων και η εξαντλητική λαφυραγωγή του είναι οι δύο κύριες όψεις της κατοχής. Τα δύο βασικά μέσα εξόντωσης ενός λαού που έκανε το «λάθος» να τους πολεμήσει τις αήττητες μέχρι τότε σιδηρόφρακτες στρατιές έστω και για μερικές μέρες. Ήταν τα δύο μέσα με τα οποία υπολόγιζαν να τον υποτάξουν.

Οι Ναζιστοφασίστες ήξεραν ήταν-βέβαιοι οτι όσο απάνθρωπη και εγκληματική και αν ήταν για το λαό και τη χώρα η συμπεριφορά τους ήξεραν-ότι στην προσπάθεια αυτή θα είχαν την ολόθερμη στήριξη και συμπαράσταση των εδώ ιδεολογικών ,πολιτικών και οικονομικών συνεργατών, που ήταν η νέα μορφή του προδότη-εφιάλη.

Ενα από τα επιχειρήματα-όπλα που χρησιμοποιούσαν από τις πρώτες ακόμα μέρες οι άνθρωποι της βασιλό-μεταξικής δκτατορίας ήταν η καλλιέργεια της ηττοπάθειας που είχε και την προΐστοριά της. Πριν ακόμα απ την εισβολή των Ιταλών, οι σειρίνες της πέμπτης φάλαγγας έσπερναν έντεχνα και με όλα τα μέσα την ηττοπάθεια, με το επιχείρημα πως το εθνικό συμφέρον δεν επέτρεπε ένα λαός σαν το δικό μας να προβάλει αντίσταση σε μια μεγάλη χώρα σαν την Ιταλία πολύ περισσότερο να πολεμήσει με έναν πανίσχυρο και αήτητο στρατό όπως ο Γερμανικός. Ανάμεσα σ αυτούς ήταν και υπεύθυνοι παράγοντες: αρχηγοί κομμάτων και ανώτεροι στρατιωτικοί.

Μετά την εισβολή και την κατάρρευση, του Αλβανικού μετώπου δεν ήταν μόνο οι γερμανόφιλοι, που έσπερναν την ηττοπάθεια και τον πανικό. Ήταν και οι «φρόνιμοι» που διδάσκανε την αναμονή, που μιλούσαν για τις δυσκολίες και το μάταιο του αγώνα. Που προπαγάνδιζαν τη θεωρία της πρόκλησης καταστροφών χωρίς αντίστοιχα αποτελέσματα. Ακόμα ήταν και αυτοί που έλεγαν και μάλιστα δυνατά οτι «εμείς σαν λαός πολεμήσαμε». οτι «κάναμε το καθήκον μας» Τώρα «ας

πολεμήσουν οι άλλοι». Όλες αυτές οι διδαχές από όπου και αν προέρχονταν σε τελευταία ανάλυση δεν σήμαιναν τίποτε άλλο παρά αποδοχή της κατοχής, προτροπή σε αδράνεια και υποταγή στους κατακτητές.

Χρησιμοποιώντας σαν επιχείρημα την ουδετερότητα που ήταν η «επίσημη» πολιτική της γερμανικής πολιτικής και στον πρώτο και στον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο οι εδώ ομοϊδεάτες τους κήρυτταν την ουδετερότητα ρίχνοντας με τον τρόπο αυτό νερό στο μύλο του άξονα. Λόγω ακριβώς αυτής της πολιτικής για να έρθουν οι Άγγλοι στην Ελλάδα έπρεπε να φύγει ο Μεταξάς από τη μέση... Προκειμένου να την στηρίξουν την πολιτική της ουδετερότητας έλεγαν :τι θέλει από εμάς ο εισβολέας και αργότερα οι κατακτητές εκτός από «λίγο χώμα-χώρο για να περάσουν».

Οι κατακτητές όμως δεν ήθελαν μόνο χώμα και τον χώρο της Ελλάδας. Ήθελαν μαζί με το χώμα και το χώρο και τα κορμιά και την ψυχή των Ελλήνων. Ήξεραν πολύ καλά ότι μόνο αν υποτάσσονταν η ψυχή των Ελλήνων δεν θα άρχιζαν και δεν θα συνέχιζαν τον αγώνα και θα μπορούσαν να τον στείλουν στα συμμαχικά μέτωπα σαν «γεναίο στρατιώτη». Με τον τρόπο αυτό θα μπορούσαν να πάρουν αυτά που ποθούσαν. Τότε όμως οι καταστροφές θα ήταν απίστευτες σε ανθρώπους και υλικά αγαθά.

Οι κήρυκες της ουδερότητας και της υποταγής, ήταν εκείνοι που μη όντας στο πλευρό του λαού, μακριά απ τους αγώνες του, θεωρούσαν την κατάσταση χωρίς διέξοδο. Κι όταν ακόμα οι μαυραγορήτες, οι εκμεταλλευτές, οι τυχάρπαστοι που караδοκούσαν να επωφεληθούν απ την κοινή δυστυχία του λαού και έβλεπαν με «δικαιολογημένη» αγανάκτηση κάθε αντιπαράθεση του λαού με τους κατακτητές. Αυτοί αν δεν συμφωνούσαν μαζί τους τουλάχιστο δεν διαφωνούσαν. Μερικοί μάλιστα είχαν και αυτοί βουλιάξει μέσα στην παχυλή κατοχική διαφθορά.

Αν επικρατούσαν οι ηττοπαθείς, η κατάρρευση και η κατοχή θα μετατρέπονταν σε μεγάλη ψυχική και ηθική ήττα. Η ήττα αυτή θα ήταν οριστική και αμετάκλητη για το λαό και τη χώρα, Θα ήταν μια ανεπανόρθωτη συμφορά. Αν επικρατούσαν οι ηττοπαθείς, αν δεν καταπολεμούνταν τα ανθελληνικά συνθήματα και προτροπές, τότε όχι μόνο ο λαός θα ξέκοβε από την αείχρονη ιστορία και τον πολιτισμό, αλλά θα εξανδραποδίζονταν, θα σπρώχνονταν στη γωνιά και πλήρη καταστροφή σε μια σκλαβιά χωρίς τέλος. Μια τέτοια όμως εθνική συμφορά όχι μόνο δεν θα μπορούσε, αλλά και ούτε έπρεπε να συμβεί.

Κανένας λαός με ιστορία, γνώση και μνήμη δεν θέλει και δεν επιτρέπει στον εαυτό του αυτόν τον ηθικό και φυσικό θάνατο αδιαμαρτύρητα. Αλλά και γιατί δε έλλειπαν οι άνθρωποι που θα έπαιρναν τις τύχες της χώρας στα στιβαρά τους χέρια οργανώνοντας πολύμορφο Αντιστασιακό αγώνα. Ο ρόλος αυτών που θα είχαν το ψυχικό σθένος και το ηθικό ανάστημα για να σταθούν απέναντι στους κατακτητές σε αυτήν την κρίσιμη για τη χώρα και το λαό στιγμή ήταν βαρυσήμαντος και γνήσια εθνικός. Ήταν η στιγμή που ο κάθε Έλληνας έπρεπε-και ας μην είχε όπλα-να διεκδικήσει την αξιοπρέπεια του Ανθρώπου. Σε έναν αγώνα ανειρήνευτο, Σε ένα

αγώνα του «καλύτερα μιας ώρα ελεύθερη ζωή παρά σαράντα χρόνια σκλαβιά και φυλακή» Σε έναν αγώνα ζωής και θανάτου.

Οι κατακτητές και οι συνεργάτες το διαλαλούσαν άλλωστε καθαρά στον ελληνόφωνο τύπο: Είχαν ανάγκη απ την ψυχική αποστράτευση και τη συναίνεση του ελληνικού λαού την ώρα ακριβώς που ο αγώνας χρειάζονταν ψυχική επιστράτευση-εθνική πανστρατιά και ριζική-ολοκληρωτική αντιπαράθεση με τους κατακτητές

Βέβαια, και πριν απ τον -Ιταλικόελληνο πόλεμο υπήρχε διάσταση-χάσμα ανάμεσα στο λαό και τους ιθύνοντες. Ο πόλεμος όπως ήταν φυσικό όχι μόνο το διεύρυνε αλλά και το παγιοποίησε. Εκεί στα πεδία των μαχών, ο μαχόμενος λαός και η κυβέρνηση ακολουθούσαν στην ουσία δυο διαφορετικά αντίθετους δρόμους. Ο λαός ήθελε να το τσακίσουν το φασιστικό τέρας ρίχνοντας τους Ιταλούς στη θάλασσα και αυτό δεν ήταν ακατόρθωτο. Το βασιλο-μεταξικό καθεστώς ήθελε να: «ρίψωμεν μερικούς πυροβολισμούς δια την τιμήν των όπλων μας» γράφει ο υποστράτηγος Πετρουτσόπουλος, διευθυντής τότε του 111 Γραφείου έτσι ώστε να διαιωνίσει-επιβιώσει ο φασισμός στη χώρα και να δοθεί η δυνατότατη στον διεθνή να προελάσει και τρώμαζε απ την προέλαση του στρατού μας.

Οι αντιδραστικές δυνάμεις καταργιόταν όχι μόνο τους κομμουνιστές αλλά και κάθε αντί φασίστα και δημοκράτη γι' αυτήν την τροπή που πήραν τα πράγματα κυρίως ύστερα από το γράμμα του Ν.Ζαχαριάδη Γραμματέα τότε του ΚΚΕ, που δημοσιεύθηκε στις 2-11-1940 στις αθηναϊκές εφημερίδες με το οποίο γράμμα «...Καταδίκασε τη φασιστική επίθεση, που σκοπό είχε την εθνική μας ανεξαρτησία. Η πάλη θα είναι πολύ δύσκολη και πολύ σκληρή. Μα ένα Έθνος που θέλει να ζήσει πρέπει να παλέψει, αφηφώντας τους κινδύνους και τις θυσίες: Ο λαός της Ελλάδας διεξάγει σήμερα έναν πόλεμο εθνικό-απελευθερωτικό ενάντια στο φασισμό του Μουσουλίνι. Δίπλα στο κύριο μέτωπο και ο κάθε βράχος, η κάθε ρεματιά, το κάθε χωριό, καλύβα με καλύβα, κάθε πόλη, σπίτι με σπίτι, πρέπει να γίνει φρούριο του εθνικό-απελευθερωτικού αγώνα, ταμπούρι της λευτεριάς ενάντια στον ξένο εισβολέα...όλοι στον αγώνα, ο καθένας την θέση του και η νίκη θα είναι νίκη της Ελλάδας και του λαού της...»

Το ίδιο έκαναν και οι εξόριστοι κομμουνιστές με γράμμα τους ζητούσαν να πάρουν μέρος στον πόλεμο, Και πραγματικά ανάμεσα στους παράγοντες που συνετέλεσαν σε αυτή τη διαδικασία χειραφέτησης του λαού μια απ τις πρώτες θέσεις κατέχουν οι κομμουνιστές, οι αντί φασίστες σοσιαλ-δημοκράτες και δημοκράτες.

Η κατοχή το χάσμα αυτό το μετέρτεψε σε αντίθεση, σε έχθρα και σε ρίξη. Η κατάσταση που διαμορφώθηκε δεν άφηνε κανένα περιθώριο στο λαό. Δεν υπήρχε άλλη λύση απ τον αγώνα με όλα τα μέσα για λευτεριά ή θάνατο. Σ εκείνες τις συνθήκες ο αγώνας για την εθνική σωτηρία δεν μπορούσε να είναι τίποτε άλλο παρά μόνο ο λαϊκός αγώνας. Μια λαϊκή πανστρατιά στηριγμένη στις δικές της δυνάμεις, χωρίς τους ιθύνοντες που οδήγησαν τη χώρα στο χείλος του γκρεμού και στην ανάγκη και εναντίον τους.

Η κήρυξη του Β! Παγκοσμίου πολέμου δεν αποτέλεσε έκπληξη σχεδόν σε κανένα. Ήταν αναμενόμενος και η λογική κατάληξη μιάς σειράς τοπικών πολέμων, επιβολής

δικτατοριών Πορτογαλία, Ισπανία, Ελλάδα, βίαιων συγκρούσεων και ληστρικών διαρπαγών που είχαν προηγηθεί, με πρωταγωνιστές τα φασιστικά και милитарιστικά κράτη της Ευρώπης και της Ασίας.

Ενώ ο πόλεμος είχε πια μεταφερθεί-φτάσει στα σύνορά μας μετά την κατάληψη της Αλβανίας απ τον ιταλικό φασισμό και απειλούσε τη χώρα, η δικτατορία εξακολουθούσε να αφήνει έκθετη την Ελλάδα τόσο στον πολιτικό-διπλωματικό τομέα, όσο και στον αμυντικό. Και ήταν ανέτοιμη γιατί η μεταξική δικτατορία ήταν ναζιστικής έμπνευσης. Επιβλήθηκε για να εξυπηρετήσει τους αντικειμενικούς σκοπούς της χιτλερικής Γερμανίας και να καταστήσει την Ελλάδα δορυφόρο της Γερμανίας, όπως την ήθελε και ο βασιλιάς Κωσταντίνος το 1916. Και όχι μόνο άφησε ακάλυπτη τη χώρα, αλλά αποτελούσε την Πέμπτη φάλαγγα του διεθνούς φασισμού.

Η πολιτική του γερμανικού επεκτατισμού προωθούνταν με βάση την πολιτική την «ουδετερότητα». Και επειδή η Γεωστρατηγική πολιτική των μεγάλων χωρών δεν αλλάζει ως προς τις βλέψεις, ό,τι ήταν «σωστό, δίκαιο και ποθητό» για τον Αυτοκράτορα Γουλιέλμο, ήταν και για τον Χίτλερ, όσον αφορά τα συμφέροντα και τις συμμαχίες της Γερμανίας. Και αφού η «ουδετερότητα» εξυπηρετούσε τα συμφέροντα της διεθνούς του φασισμού με αιχμή του δόρατος τη Γερμανία για αυτήν την «ουδέτερη» δέθεν πολιτική κόπτονταν και η Πέμπτη μεταξική φάλαγγα και στο όνομα αυτής της «ουδετερότητας» άφησε τη χώρα έκθετη αμυντικά. Σε ό,τι δε αφορά τον εξοπλισμό υπήρξε ένα οξύμωρο σχήμα η μόνη χώρα που πουλούσε όπλα στη χώρα μας ήταν η Γερμανία. Λέγεται μάλιστα ότι τα όπλα που παίρναμε απ τη Γερμανία με αντάλλαγμα το χρώμιο και κασικίσια δέρματα, ήταν κατά κύριο λόγο αμυντικά και ότι με αυτά τα αμυντικά όπλα έφταναν στο μέτωπο πολεμήσαμε τους Ιταλούς το 1940.

Σε τέτοιο βαθμό ήταν άσχετοι οι «υπευθυνοί» που γνωρίζοντας την εξοπλιστική γύμια του στρατού δεν μπόρεσαν όχι μόνο να εξηγήσουν τις αλλεπάλληλες νίκες και για να μην παραδεχθούν τη συμβολή και θέληση του λαού να πολεμήσει τον φασισμό του Μουσουλίνι τις όποιες νίκες τις ερμήνευσαν όπως πάντα τις θυσίες και τη συμβολή και την εξήγηση του μεταφυσικά: «Τη Περμάχω Στρατηγώτα, ο Θεός και οι Άγιοι. Τα θαύματα, οι εικόνες, οι παρακλήσεις κλπ...» Το ίδιο έγινε και με τη συγγραφή της ιστορίας του 1940. Ιστορία που δεν είναι παρά στρατιωτικά και κυβερνητικά ανακοινωθέντα.

Ημερομηνίες, υψώματα, τοποθεσίες και αριθμούς. Ποιος τα έκανε αυτά; Ποια ήταν τα κίνητρα και για ποιος λόγω πολεμούσε ο στρατός με τόση αυτοθυσία και αυταπάρνηση αφηφώντας και αυτήν τη ζωή του; Γιατί συμμετείχε-συμπαραστέκονταν σύσσωμος ο λαός στα μετώπισθεν, μα και για ποιόν ακριβώς λόγω τους έκανε ο στρατός και ο λαός αυτούς τους άθλους, την αυτοθυσία και τους ηρωϊσμούς; Και το βασικότερο χωρίς να παρουσιασθούν φαινόμενα...

Ο ελληνικός λαός μισούσε θανάσιμα τον φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά γι' αυτό και ξεσηκώθηκε σαν ένας άνθρωπος για να τον αποκρούσει. Αυθόρμητη συμμετοχή στον πόλεμο εκτός από την απόκρουση του εισβολέα, συνδέονταν και με

ένα μακρόχρονο κρυφό πόθο, μα και τα αίσθημα ανακούφισης ότι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλυτώσει και από την εσωτερική τυραννία.

Διαβάζοντας κανείς τη Νεοελληνική ιστορία και ειδικά τα κεφάλαια που αφορούν την επανάσταση του 1821, μένει κανείς με την εντύπωση ότι διαβάζει στρατιωτικά ανακοινωθέντα η κάποιο οδηπορικό άσχετο με αυτό καθ' εαυτό το θέμα. Κάπως έτσι γράφεται από μερικούς και η νεότερη ιστορία του 97, του 12 και αυτή του 1940-44. Όσο για αυτήν του εμφυλίου ...

Την ιστορία τη γράφουν πάντα οι Νικητές. Βέβαια, εξαρτάται και από αυτόν που τη γράφει, απ τα πιστεύω του και σε ποια τάξη ανήκει και κυρίως για πιανού λογαριασμό γράφει. Ένα ενδεικτικό παράδειγμα για το πώς αξιολογούνται τα γεγονότα σε περιόδους αναταραχής και πολέμου και γράφεται τελικά η ιστορία από τους νικητές θα πείσει και τον ποιο δίσπιστο.

Λαό και στρατός-με ελάχιστες εξαιρέσεις στα υψηλά υστάμενα κλιμάκια στην κυβέρνηση και στο στρατό-προσδιορίζοντας τον θανάσιμο κίνδυνο του εσωτερικού και εξωτερικού φασισμού, έκαναν από κοινού ένα όνειρο, ένα όραμα ενός Νέου κόσμου. Ένα όνειρο προκειμένου να απαλλαγεί απ τον υπάρχοντα εσωτερικό και τον επαπειλούμενο εξωτερικό φασισμό. Ο ελληνικός λαός τα όνειρα αυτά και τα οράματα για ένα άλλο κόσμο τα διαμόρφωσε όχι μόνο με την αίσθηση αλλά και με την πεποίθηση ότι κατακτήθηκε μεν, τότε όμως δεν νικήθηκε.

Για τον ελληνικό λαό ήταν ιστορική ανάγκη. Ανάγκη ισχυρότερη απ τη θέληση-να συνδυάσει μέσα του τον άμεσο σκοπό που ήταν η αντίσταση στο φασισμό, με τον απώτερο σκοπό που ήταν η τύχη της Ελλάδας μετά την απελευθέρωση. Αυτήν ακριβώς την συν απόφαση του ενόπλου και του άοπλου λαού όχι μόνο να αντισταθούν, αλλά και να πολεμήσουν στην ανάγκη με νύχια και με δόντια το φασισμό. Αυτήν την συν απόφαση του λαού, ούτε η «ηγεσία την αντιλήφθηκε»μα ούτε και η ιστορία την κατέγραψε.

Ο Βασιλιάς και ο Μεταξάς ο καθένας χωριστά και για λογαριασμό του απ την πρώτη στιγμή είδαν τον ιταλοκό πόλεμο σαν μια αποκλειστική δική τους υπόθεση. Έναν πόλεμο που θα τον χειριζόταν ο καθένας ανάλογα με τα συμφέροντά του. Από ό,τι φαίνεται ο Μεταξάς ατύχισε. Η πολιτική αυτή πήρε τερατώδεις διαστάσεις απ την στιγμή που ο βασιλιάς και η κυβέρνηση εγκαταστάθηκαν στη Μέση Ανατολή. Το γεγονός αυτό προκάθορισε με μοιραίο θα έλεγε κανείς τρόπο την μετέπειτα πορεία των εθνικών μας πραγμάτων προς τις εμφύλιες συγκρούσεις του 1943-44 και σε συνέχεια στη συμφορά του εμφυλίου 1946-49 και συνεπώς και την μετέπειτα πορεία της ζωής του λαού μας μέχρι τα μέσα του 1974.

Η κυβέρνηση αυτή διατήρησε στενούς και ενεργούς δεσμούς με το 4ο Αυγουστιανό κατεστημένο που έμεινε στην Ελλάδα για να στελεχώσει τις κατοχικές κυβερνήσεις. Ο κ Πυρομάγλου, υπαρχηγός του ΕΔΕΣ στο έργο του ο «Δούριος Υππος»την περιγράφει με σαφήνεια αυτή τη σύμπλευση.

Η ΜΑΧΗ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ-ΕΘΝΟΣΩΤΗΡΙΑ ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΣΟΔΕΙΑΣ

Οι κατακτητές ήταν πολύ σίγουροι στην άποψή τους ότι ένας πεινασμένος και εξασθενημένος λαός, δεν μπορεί να αντιδράσει φυσιολογικά γι' αυτό προκειμένου να τον υποτάξουν, απ τις πρώτες ακόμα μέρες άρχισαν τις δημεύσεις και δεσμεύσεις, τις επιτάξεις και σε συνέχεια τις αρπαγές μαζικά, αλλά και για προσωπική χρήση απάτες και ληστείες.

Χαρακτηριστική είναι η απάντηση Γερμανού στρατηγού, Διοικητή σε Επιτροπή που πήγε να διαμαρτυρηθεί και να παρακαλέσει να φροντίσει απ τη θέση του, να δωθούν τρόφιμα στο λαό της Αθήνας-Ελλάδας που τη θέριζε η πείνα και οι αρρώστιες: «Οι Ελληνές πρέπει να γνωρίζουν τούτο: Οι πλούσιοι Ελληνες θα πεινάσουν, οι φτωχοί θα πεθάνουν και οι Γερμανοί θα νικήσουν». Με λίγα, πολύ λίγα λόγια, και απλά ο χιτλερικός δήμιος έλεγε :Οι Γερμανοί θα είναι οι νικητές αυτού του πολέμου. Αν θέλετε να μην πεθάνετε απ την πείνα, υποταχθήτε στους βέβαιους αυριανούς νικητές.

Για να μη συμβεί αυτό το τραγικό για το λαό μας γεγονός η επιβίωση του λαού και η εξασφάλιση όπλων πρόβαλε απ τις πρώτες μέρες της κατοχής σαν υπόθεση του ίδιου του λαού. Μια υπόθεση αγωνιστικής κινητοποίησης και πάλης του ίδιου. Ήταν και έμεινε ως το τέλος, ενός ασταμάτητου καθημερινού αγώνα, που ξεκινούσε απ τις πιο απλές μορφές πάλης-διεκδίκησης και αγκάλιαζε όλο και περισσότερα αιτήματα και κόσμο, εξελίχθηκε σε ανοικτή, πολύπλευρη και σκληρή-αιματηρή πολλές φορές μάχη, στην οποία πήραν μέρος εκατοντάδες χιλιάδες λαού κάτω απ την καθοδήγηση του ΕΑΜ και της εθνικής αλληλεγγύης.

Οι κατακτητές αφού βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας πολλαπλά ιδεολογικά-πολιτικά στηρίγματα, που όχι μόνο θα τους βοηθούσαν στο καταχθόνιο έργο τους, αλλά και θα πλειοδοτούσαν κιόλα. Ανενδυστοι και απαθείς για το δράμα του λαού επιδόθηκαν στο καταχθόνιο έργο. Με την πείνα και την εξαθλίωση να σπάζουν το ηθικό του λαού. Αν κατόρθωναν να τον υποτάξουν θα τον οδηγούσαν στα πεδία των μαχών σαν «γενναίο στρατιώτη». Αν δεν το κατόρθωναν αυτό στην έκταση που θα μπορούσαν να τον στείλουν στα πολεμικά μέτωπα, θα τον έσερναν στα γερμανικά κάτεργα σαν εργάτη. Αν δεν υποτάσσονταν και κυρίως αν αντιδρούσε θα τον σκότωναν και θα τον κρέμαγαν στις πλατείες όπως και το έκαναν.

Ετσι, απ τις πρώτες μέρες του ερχομού τους άρχισαν να ληστεύουν τον ελληνικό λαό. Δεν αρκέστηκαν στις επιτάξεις σπιτιών, ζώων, απαθηκών, τροφίμων κλπ, άρχισαν να αρπάζουν ό,τι άλλο ήθελαν απ τον εθνικό μας πλούτο χωρίς να λογαριάζουν κανένα. Πολύτιμα έργα τέχνης κλπ.

Ό,τι είχε δημιουργήσει η εργασία του λαού μας στα εκατόν είκοσι χρόνια της ελεύθερης ζωής σε υλικά και πνευματικά αγαθά εξαφανίστηκαν. Στη χώρα της Ελιάς και του λαδιού οι άνθρωποι πέθαιναν από πρήσματα γιατί δεν είχαν μια σταγόνα λάδι να βάλουν στο νερόβραστα άγρια χόρτα-τα καλλιεργημένα τα έπαιρναν-το μόνο αγαθό που είχα αφήσει.

Δίπλα στις αρπαγές και τις αυθαιρεσίες προστέθηκε και η μαύρη αγορά. Η μαύρη αγορά ήταν ο συνοδηπόρος της ξένης μαύρης κατοχής. Η μαύρη αγορά λειτούργησε απ την πρώτη ως την τελευταία μέρα της κατοχής και μάλιστα πριν απ αυτήν και

μέσα από αυτήν. Σαν να μην έφταναν οι κάθε είδους οικονομικοί εκβιασμοί και αυθαιρεσίες προστέθηκε και το χαρτονόμισμα: Ελληνικό και Γερμανικό. Το χαρτονόμισμα λόγω του αλβανικού πολέμου ήταν ήδη πληθωριστικό.

Ο όρος όμως πληθωρισμός δεν είναι ο κατάλληλος να εκφράσει το φαινόμενο. Δεν ανταποκρίνεται γιατί δεν πρόκειται για τη γνωστή οικονομική διαδικασία, αλλά για καθαρή ληστεία. Ήταν η αποστράγγιση της οικονομίας μέσω της Ελληνοποίησης του μάρκου, που από στις αρχές Αυγούστου του 1941 είχε ήδη συντελεστεί.

Με την ελληνοποίηση του μάρκου οι κατακτητές δεν έκαναν πια τον κόπο να τυπώνουν το «χαρτονόμισμα». Αυτό το παραβάμβαναν έτοιμο απ την τράπεζα και συνέχιζαν μέσω αυτού και τα κινητά «μαρκοκοπεία» των κινητών στρατιωτικών μονάδων απογύμνωναν τη χώρα και αποστράγγιζαν την μισοπεθαμένη οικονομία της χώρας. Με το πρόσχημα της παράδοσης του χαρτονομίματος απ τους Έλληνες στους κατακτητές ήταν ένας τυπικός όρος-πρόσχημα που κάλυπτε την αρπαγή.

Σε λίγο η οικονομία της χώρας εξαρθρώθηκε και υποτάχθηκε στις ληστρικές επιδιώξεις για τους πολεμικούς σκοπούς των κατακτητών, Και η πιο τραγική, εγκληματική χαριστική βολή ήταν η υποχρέωση που επέβαλαν στις κυβερνήσεις Κούϊσλγκς να καταβάλουν τις «δαπάνες κατοχής», σε ποσά που καθόριζαν οι ίδιοι και που ξεπερνούσαν τα 18-20 δις δολάρια το χρόνο. Αυτοί εισέπρατταν και δεν είχε σημασία πως λέγονταν η εισπραξη, πχ εισπράττανε αποζημιώσεις, εισπράττανε συμμετοχή στα έξοδα κατοχής και το ποσόν για την κάθε περίπτωση το καθόριζαν αυτοί.

Η χωρίς αντίδραση «συμφωνία» πρόβλεπε και την υπέρβαση αυτού του ποσού, μα και παραβίαζε τη συμφωνία της Χάγης του 1905 που πρόβλεπα ρητά ότι μόνο «χώρες που δίνονται οικονομικά είναι υποχρεωμένες να τρέφουν τους στρατούς με δαπάνες της κατακτημένης χώρας» Και η Ελλάδα την Εποχή εκείνη ύστερα από έναν καταστροφικό πόλεμο όχι μόνο δεν ήταν σε θέση οικονομικά θα θρέψει τον στρατό κατοχής με δικά τους έξοδα, αλλά είχε ανάγκη από βοήθεια.

Τα πρόσθετα με βάση τη συμφωνία θα θεωρούνταν «δάνειο» από τις κυβερνήσεις της Γερμανίας και της Ιταλίας. Με αυτόν τον τρόπο οι δαπανοπιστώσεις έφθασαν τελικά σε μυθώδη ποσά .Σε πολλά τρις εκατομμύρια δρχ ή σε 3,5 δις δολάρια αξίας του 1938..

Σε καμιά άλλη κατεχόμενη απ τον άξονα χώρα, δεν έγινε τέτοια και με τόσα μέσα και μορφές καταλήστεψη του εθνικού υλικού και πνευματικού πλούτου όσο στην Ελλάδα. Και κανένος άλλου λαού το βιοτικό επίπεδο δεν έπεσε τόσο χαμηλά όσο του δικού μας. Κανένας άλλος λαός της κατεχόμενης Ευρώπης δεν καταδικάστηκε τόσο σκληρά και απάνθρωπα ληστεία και πείνα από τους θηριώδεις χιτλερικούς, έτσι ενσυνείδητα και εν ψυχρό στο θάνατο με την πείνα και δεν είχε τις εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς του μαύρου και παγερού χειμώνα του 1941-24 από το λιμό και τις αρρώστιες.

Τα ληστρικά οικονομικά μέτρα των κατακτητών, η κατάσχεση-αρπαγή όλων των υπάρχοντων αποθεμάτων, οι καθημερινές επιτάξεις και διαρπαγές της παραγωγής, σε συνδυασμό με τον πληθωρισμό, είχαν σαν φυσικό επακόλουθο τον υποσιτισμο

στην αρχή, την πείνα και σε συνέχεια τον τρομερό ΛΙΜΟ του χειμώνα του 1941-42, που στοίχισε τόσα βάσανα, συμφορές και θανάτους και απείλησε με ολοκληρωτικό αφανισμό το λαό μας. Η οικονομική θέση της χώρας έφτασε στο Ναδήρ και του λαού στη γενικευμένη πείνα.

Η ΠΕΙΝΑ! Η ΠΕΙΝΑ!, είναι η ποιο φοβερή αρρώστια, ύπουλη ,απολέμητη. Και απλώνεται ολοένα στην πόλη, την Ελλάδα, Υποσιτισμός, αβιταμίνωση. Οι άνθρωποι πρήζονταν και σε λίγες μέρες πέθαιναν. Πρώτα θύματα οι άρρωστοι, οι γέροι, τα παιδιά.

Ο λογοτέχνης Ν. Παπας στο έργο του «Τερτάρχονη νύχτα»δίνει με στίχους την κόλαση που έζησε ο λαός της Αθήνας-Ελλάδας την περίοδο εκείνη: «Είδαμε σκελετούς να περπατούν έξω απ τα σπίτια. Και ακούσαμε φωνές που έφταναν απ το άλλο κόσμο»

Ο Νίκος Καζαντζάκης το 1945 δεν αρκέστηκε να περιγράψει μόνο τις συνέπειες της πείνας και της κατοχής, ανησυχούσε για το πού πάει η μετά απελευθερωτική κατάσταση και χτυπώντας το κουδούνι του κινδύνου έγραφε:«Η πείνα και η κατοχή, στάθηκαν δυο μεγάλες πείρες αγνότητας. Θα έρθει μια μέρα που θα ξεχαστούν οι τουφεκισμένοι απ τους βαρβάρους, θα καταλαγιάσουν και τα πάθη. Ενας καινούργιος λαός βγήκε. Πρέπει να τον πληροφορήσουμε σωστάς» Για να πάει ο τόπος μπροστά πρέπει : «Να αγαπάς την ευθύνη, Να λες εγώ, εγώ μονάχος μου θα σώσω τον κόσμο. Αν χαθεί Εγώ θα φταίω»

Και θα εννοούσε όλους και κυρίως τις δυο πλευρές. Αυτά τα λόγια ηχούν ακόμα στην μνήμη μου. Οι πρώτοι που δοκίμασαν το νέο μαρτύριο της πείνας ήταν οι ανάπηροι και οι τραυματίες του αλβανικού πολέμου. που η κυβέρνηση των Κουϊσγκς εγκατέλειψαν τελείως.

Που να ήξερε ο καμένος ο Καζαντζάκης ότι φεύγοντας οι παλιοί κατακτητές, θα ερχόταν οι Νέοι να μας σκοτώσουν και αυτοί πρώτα και σε συνέχεια η ζωή να μη διαφέρει κατά τίποτε με αυτήν της κατοχής , αφού και αυτοί σαν κατακτητές ήρθαν σε μια απελευθερωμένη χώρα πρώτα οι Αγγλοι και σε συνέχεια οι Αμερικάνοι. Βέβαια, και αυτούς πολλοί τους δέχθηκαν σαν φίλους. Ο λαός όμως ακόμα πληρώνει τις συνέπειες της κατάκτησης

Οι Ελληνες παρά τον σχεδιασμό και την οργάνωση της εξόντωσης και υποταγής, δεν υποτάχθηκαν αλλα και δεν εξοντώθηκαν.

Πέθαναν είναι αλήθεια πολλοί. Εκατοντάδες χιλιάδες απ την πείνα. Βασανίστηκαν αφάνταστα απ την πείνα και τις αρρώστιες. Υπόφεραν όσο κανένας άλλος λαός μα δεν υπέκυψαν και ούτε εξαφανίστηκαν. Και όχι μόνο δεν υπέκυψαν αλλά Αντιστάθηκαν στη συντριπτική πλειοψηφία και ανέτρεψαν τα σχέδια των εχθρών, ξένων και ντόπιων συνεργατών τους. Αγwonίστηκαν για την επιβίωση, την απελευθέρωση της πατρίδας και για τη νίκη του μεγάλου αντιφασιστικού συμμαχικού αγώνα. Επέζησαν σαν λαός και σαν Εθνος και απελευθερώθηκαν. Στην πάλη για την επιβίωση εκτός απ τις μεγάλες και πολυάνθρωπες κινητοποιήσεις στην Αθήνα, Πειραιά και Θεσσαλονίκη πήραν μέρος με διαφορες μορφές σε όλη την ελληνική επικράτεια προσαρμοσμένες κάθε φορά στις επικρατούσες συνθήκες.

Με την υπόδειξη των εδώ ομοϊδεατών οι κατακτητές, μέσο του μηχανισμού της Δεκάτης(10%)εξασφάλισαν την αρπαγή όχι μόνο για τα υπάρχοντα προϊόντα-τρόφιμα κλπ ενώ παράλληλα να λύσουν ίσως το επισιτιστικό πρόβλημα των αξιωματικών ώστε να μην τυχόν και σκεφτούν κάτι«πονηρό»αλλα και για να μπορούν να τους ελέγχουν τους διόριζαν σαν εκπροσώπους τους στον επισιτιστικό μηχανισμό και κατά κύριο λόγω σαν παραλήπτες στις αλωνιστικές μηχανές, τους μήλους τα λιοτριβία για το 10% και όπου αλλού απαιτούσαν παρακράτημα επί της παραγωγής.

Βέβαια το ΕΑΜικό κίνημα, από τις πρώτες ακόμα μέρες της ίδρυσής του έριξε το σύνθημα :Κρύψτε την παραγωγή, ούτε σειρί στον κατακτητή. Με βάση το σύνθημα αυτό κάθε τοπική οργάνωση αναζητούσε τρόπους να περισώσει όσο το δυνατόν μεγαλύτερες ποσότητες απ αυτές που καθόριζαν οι κατακτητές.

Πέντε ήταν οι βασικοί τρόποι που χρησιμοποιήθηκαν για να υλοποιηθεί το ποιο πάνω σύνθημα. α) Οι ίδιοι οι παραγωγοί να τα κρύβουν β)Μέσω των παραληπτών γ) Η παρουσία ανταρτών, δ) Η αφαίρεση απ τις αποθήκες και ε) Η μάχη της σοδειάς.

Στη πρώτη περίπτωση οι παραγωγοί έκανε ο καθένας αυτό που μπορούσε. Στη δεύτερη οι οργανώσεις κατάφεραν και έπεισαν πολλούς παραλύπτες, να παίρνουν μεν κανονικά το αλωνιστικό δικαίωμα της μηχανής, να γράφουν όμως πολύ μικρότερες στα«χαρτιά».Π.Χ αν ένας χωρικός αλώνιζε 3000 οκάδες τότε σιτάρι ο παραλήπτης να γράφει οτι αλώνισε 800 οκάδες. Ετσι οι κατακτητές θα έπαιρναν 80 αντί για 300 οκάδες. Στην Τρίτη σε συνεργασία με τους παραληπτές μια μέρα ή και χωρίς τη συνεργασία όπου, δεν μπορούσε να γίνει εμφανίζονταν μια ομάδα ανταρτών και έκαναν κατάσχεση του παρακρατήματος που προορίζονταν για τους κατακτητές.

Και αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν οργάνωνε και δεν έδινε τις μάχες της Σοδειάς και η Εθνική Αλληλεγγύη (Ε.Α),δεν οργάνωνε τα μαθητικά και φοιτητικά συσσίτια και την ενίσχυση των χιλιάδων τότε άπορων οικογενειών οι νεκροί θα ήταν διπλάσιοι και τριπλάσιοι. Θα είχε αποδεκατιστεί απ το άνθος των γενιών της η Ελλάδα. Και θα ήταν τριπλάσιοι γιατί οι Γερμανοί κάτω απ την αδήριτη ανάγκη να εφοδιάσει τα μέτωπα της Αφρικής με τρόφιμα και αλλά επί συτησιακά αγαθά, όχι μόνο άρπαζαν τα λίγα υπάρχοντα τρόφιμα και οργάνωσε με την τελευταία λεπτομέρεια την αρπαγή της κάθε νέας Σοδειάς.

Για τα πολεμικά Αφρικανικά μέτωπα του άξονα ο ελλαδικός χώρος ήταν αυτός που τα συνέδεε με τη Γερμανία. Ήταν ο κύριος, βασικός και ίσως ο μοναδικός άξονας ανεφοδιασμού σε στρατιώτες, πολεμικό υλικό και τρόφιμα. Η απόσταση απ τη Γερμανία ήταν μεγάλη και η διαδρομή επικίνδυνη, αφού θα έπρεπε να διασχίσει τη Γιουγκοσλαβία και ολόκληρη την Ελλάδα.

Αναλογιζόμενοι την απόσταση, το κόστος και τους κινδύνους που θα διέτρεχε η μεταφορά τους προτίμησαν την ποιο εύκολη λύση. Να επιστρατεύσουν Ελληνες για το μέτωπο και να αρπάξουν τη τις σοδειές των Ελλήνων και ό,τι αλλα τρόφιμα είχαν απομείνει. Για να μην πετύχουν αυτοί οι βασικοί για τη Γερμανία σκοποί η Αντίσταση

οργάνωσε τα μεγάλα συλλαλητήρια ενάντια στην επιστράτευση, να μην πάνε εργάτες στη Γερμανία, την κάθοδο των Βουλγάρων στην Θεσσαλονίκη και την μάχη της Σοδειάς. Για τον ίδιο σκοπό η αντάρτες του ΕΛΑΣ, ΕΛΑΝ και του ΕΔΕΣ σε συνεργασία με τους εγγλέζους κομάντος ανατίναξαν τη γέφυρα του Γοργοπόταμου και έριξαν το κύριο βάρος στο σιδηροδρομικό και οδικό δίκτυο.

Στον τομέα αυτό η προσφορά της Χης Μεραρχίας του ΕΛΑΣ με έδρα τη Βέροια ήταν τεράστια μια και ο χώρος ευθύνης της άρχιζε απ τη Βέβη μέχρι τον Πλαταμόνα- και το θαλάσσιο δίκτυο την ευθύνη την είχε το Ελληνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό-ΕΛΑΝ-έτσι ώστε να μην φτάσουν τα κάθε είδους εφόδια στον προορισμό τους Βερολίνο και Αφρική.

Μετά από ένα υπέρ πάντων τετράχρονο αγώνα η Ελλάδα πέρασε τις πιο τραγικές σελίδες της ιστορίας της. Η Αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη του 1944, για να «απελευθερώσει την Ελλάδα απ τους Ελληνες». Η επέμβαση αυτή υπήρξε η πιο ωμή, η πιο απροκάλυπτη και ξετσίπωτη επέμβαση, ενώ συνεχιζόταν ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του άξονα. Και ήταν η πιο απροκάλυπτη και ξετσίπωτη γιατί πώς αλλιώς να ερμηνεύσει κανείς την εντολή-διαταγή του Τσώρτσιλ προς το Σκόμπυ:«Να ενεργήσετε σαν να βρίσκεστε σε κατεχόμενη χώρα»

Αλήθεια για ποια κατεχόμενη χώρα δόθηκε αυτή η φονική εντολή. Η Ελλάδα είχε ήδη Απελευθερωθεί στις 12 του Οκτώβρη 1944, οι Αγγλοι σαν σύμμαχοι ήταν από τότε στην Ελλάδα, γιόρτασαν μαζί με τον ΕΛΑΣ την απελευθέρωση, ποιος λοιπόν την κατείχε και έπρεπε να την θεωρήσει ο Σκόμπυ κατεχόμενη χώρα;

Η ελληνική Εθνική Αντίσταση ήταν καθολική. Πλάϊ στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δρούσαν και άλλες αντιστασιακές οργανώσεις όπως ο ΕΔΕΣ- ΕΟΕΑ και πολλές ομαδικές και ατομικές ακόμη αντιστάσεις γίνονταν. Η ΕΚΚΑ-5/42, Σύνταγμα, η ΠΕΑΝ, που στις 22-9-1942, ανατίναξε τα γραφεία της φασιστικής οργάνωσης της ΕΣΠΟ, στην Αθήνα και άλλες πολλές μικρές οργανώσεις που έδρασαν σε προσωπική βάση. Η ΕΣΠΟ ήταν μια καθαρή φασιστική οργάνωση. Είχε επανδρωθεί απ τα φασιστικά «Τάγματα εργασίας»του Μεταξά και αποστολή είχε να επιστρατεύει Ελληνες για τα Γερμανικά εργοστάσια και το Ανατολικό Μέτωπο. Αυτή ακριβώς η μαζικότητα την ξεχώριζε απ τις αντίστοιχες Ευρωπαϊκές αντιστασιακές οργανώσεις,

Η ελληνική Αντίσταση έχει τις ρίζες τις στους αγώνες του 21, και τις καταβολές τις στους άθλους του Εθνούς στον Ιταλικό ελληνικό πόλεμο. Αυτοί οι άθλοι είναι και θα παραμείνουν στο ενεργητικό του λαού μας και τα στρατευμένα παιδιά του, φαντάρων και Αξιωματικών και όχι στο ενεργητικό της 4ης Αυγούστου, όπως θέλουν ή και έγραψαν «μερικοί».Επιβεβαίωση του γεγονότος ότι η ελληνική Εθνική Αντίσταση ήταν η μαζικότερη σε σχέση με την όποια Ευρωπαϊκή αποτελούν οι ίδιες οι εκθέσεις του εθρού. Σε μια γερμανική έκθεση με ημερομηνία 6-7-1943, που εκτιμούσε την πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα διαβάζουμε:

??????«Το πενήντα (50%)των Ελλήνων είναι σήμερα ομόθυμα εχθρικά προς τις δυνάμεις του άξονα και είναι έτοιμοι για ανοικτοί εξέγερση. Και σε ό,τι αφορά το ΕΑΜ και τις αγωνιστικές οργανώσεις του είναι το κύριο στήριγμα όλου του Αντιστασιακού κινήματος εναντίον των δυνάμεων του άξονα. Το μεγαλύτερο μέρος των

«συμμοριών υποτάσσεται σ αυτό». Απο πολιτική άποψη κρατά την ηγετική θέση και επειδή είναι πολύ δραστήριο και διαθέτει ενιαία ηγεσία αντιπροσωπεύει για τις κατοχικές δυνάμεις τον μεγαλύτερο κίνδυνο» (Ν.Σβορώνος,επισκόπηση Νεοελληνικής ιστορίας,Αθήνα 1976 σελ 141).

Να πως περιγράφει τη συμβολή του ΕΑΜ, στον εθνικό αγώνα ο Γ. Παπανδρέου, προς το συμμαχικό Στρατηγείο και την Κυβέρνηση Τσουδερού τον Γενάρη του 1944: «Πρέπει να γνωστεί, οτι το ΕΑΜ υπήρξε πράγματι μεγάλη Εθνική, ηθική λαϊκή δύναμη. Επροκάλεσε με την εμφάνισή του τη μέθη της απελευθέρωσης και εστηρίχθει όχι απλώς εις την συγκατάθεσιν, αλλα και εις τον ενθουσιασμόν, εις την ψυχικήν κατάκτησιν του λαού και ιδία της Νεότητος»

Γ.Παπανδρέου,κείμενα.

Ο λαός με οδηγό το ΕΑΜ στη διάρκεια της κατοχής στο χώρο της Ελεύθερης Ελλάδας, διαμόρφωσε τα πρώτα φύτρα της νέας Δημοκρατικής εξουσίας, τη Λαϊκή Αυτοδιοίκηση και τη Λαϊκή Δικαιοσύνη. Ο καθένας γράφει ο Κ.Πυρομάγλου,«σε όλη την ορεινή Ελλάδα, σε όποια οργάνωση αντιστασιακή και αν ανήκε ήταν ελεύθερος να μετακινείται χωρίς κανένα κίνδυνο. Ήταν ελεύθερος να εκθέτει τις γνώμες του και τις πολιτικές του πεποιθήσεις. Οι πολιτικές συγκεντρώσεις ήταν ελεύθερες και πλατείες κάθε χωριού και οι αντιπρόσωποι διαφόρων Εθνικών οργανώσεων, μαζί ή χωριστά ,ανέπτυσαν τους σκοπούς των οργανώσεων των: πολεμικούς, πολιτικούς και κοινωνικούς...».

Αυτό ήταν το ΕΑΜ,ο ΕΛΑΣ, ΕΛΑΝ και η ΕΠΟΝ, που με το όπλο και το τραγούδι, τα νιάτα και ο λαός της Ελλάδας, με εθνική ανάταση και φλόγα στην καρδιά, πάλεψε με νύχια και με δόντια τους τρεις κατακτητές και τον αιμοβόρο φασισμό σε στενή συνεργασία με τους συμμάχους Νίκησε.

ΕΘΝΙΚΟΣ ΛΑΙΚΟΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ (ΕΛΑΣ-ΕΛΑΝ).

Ολα είχα παραλύσει και ο λαός εγκαταλειμένος, έρμαιο στην διάθεση των κατακτητών, αρχισε να σκέπτεται πως θα επιβιώσει και κυρίως πως θα απελευθερωθεί κάποτε η πατρίδα απ τους δεινάστες, που στο μεταξύ έγιναν τρεις(3)με την κάθοδο και των Βουλγάρων φασιστών στη Μακεδονία.

Και ενώ η πείνα αποδεκάτιζε το λαό και κυρίως τα παιδιά της Ελλάδας, οι πόλεις και η ύπαιθρος στέναζει κάτω απ το πέλμα της μπότας των τριών κατακτητών, κανένας απ του «μεγάλους»δεν υπήρχε και απ αυτούς που έμειναν απ τον φόβο των Ιουδαίων κανένας δεν κούνησε το μικρό του δαχτυλάκι. Η κατοχική νύχτα όπως έπρεπε να τελειώσει. Έπρεπε να χαράξει η μέρα για την πατρίδα. Και ο μόνος τρόπος να γίνει, να ανατείλει ο ήλιος ξανά πάνω απ την Ελλάδα ήταν ο αγώνας.

Και αυτόν, ακριβώς τον λυτρωτικό αγώνα άρχισαν και έκαναν οι πρωτεργάτες κομμουνιστές που πρωτοστάτησαν για την ίδρυση, οργάνωση και καθοδήγησε της Εθνικής Αντίστασης. Και σε αυτόν τον υπέρ πάντων αγώνα καλούσαν τον λαό να ενταχθεί. Ήταν η στιγμή που ο κάθε Έλληνας έπρεπε-και ας μην είχε όπλα-να

διεκδικήσει την αξιοπρέπεια του Ανθρώπου, σε ένα αγώνα ανειρήνευτο. Σε έναν αγώνα ζωής και θανάτου.

Για τις Πρώτες ανταρτό-ομάδες υπάρχει κάποια διάσταση. μέχρι τώρα ξέραμε ότι εμφανίστηκαν στη Μακεδονία οι ομάδες «Οδυσέας Ανδρούτσο» και «Αθανάσιος Διάκος» στο Πάϊκο και τα Κερδύλλια.

Ο Γ. Κουτσουμάρκου λέει ότι η πρώτη ομάδα είναι η ομάδα Ν Ξυνού που συγκροτήθηκε στις 19 του Μάη στην Τσαρίτσανη, με κομματικό υπεύθυνο τον Λευτέρη Παπαστεργίου 10-12 μέρες πριν από το ηρωικό εγχείρημα του Γλέζου και του Σάντα.

Μέσα σ αυτό το χάος και τη δυστυχία και όταν ο εθνοσωτήρας Τσολάκογλου, «έκανε εκκλήσεις στους Έλληνες να είναι νομιμόφρονες και να επιδείξουν κατανόηση» οι κομμουνιστές πήρα την πρωτοβουλία και στις 27 του Σεπτεμβρίου του 1941, ίδρυσαν το Εθνικό Απελευθερωτικό μέτωπο. Το ΕΑΜ και σε συνέχεια τον Φλεβάρη του 1943, ίδρυσε και το αντίστοιχο ένοπλο τμήμα της Αντίστασης: Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό τον ΕΛΑΣ, και λίγο αργότερα ίδρυσε το Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό το ΕΛΑΝ.

Τον ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ που στα μαύρα χρόνια της τριπλής κατοχής σήκωσε ψηλά τη σημαία του σκληρού και αδυσώπητου αγώνα κατά των κατακτητών και του φασισμού. Τον ΕΛΑΣ, που απ τον ποιο απλό και μικρό ανταρτό-ΕΠΟΝίτη μέχρι το στρατηγό είχε συγκροτηθεί σε εθελοντική βάση, χωρίς εξοπλισμό, επιμελητείες και αποθήκες ανεφοδιασμού, μπήκε θυελώδικα στο άνισο αγώνα. Και σε μικρό χρονικό διάστημα με τα όπλα που έπαιρνε απ του ίδιους τους κατακτητές άρχισε να τους πολεμά: Στις πόλεις, τα βουνά και τις θάλασσες με απίστευτο ψυχικό σθένος. Με πίστη και αυταπάρνηση, με ηρωισμό και αυτοθυσία την τεράστια στρατιωτική δύναμη 280,000 περίπου ανδρών των τριών κατακτητών.

Ο αγώνας του ελληνικού λαού κατά των κατακτητών άρχισε απ την επόμενη μέρα που κατακτήθηκε η χώρα μας και ήταν πολύμορφος. Απο το Τρίκ, την προκήρυξη, το Χουνί, και τον κασμά για ην ανασυγκρότηση της καταστραμμένης χώρας, τα Συνθήματα στου τείχους. Την διαδήλωση και τα κάθε είδους σαμποτάζ, μέχρι τον ένοπλο αγώνα. Και κυρίως τον ένοπλο. Οι πρώτες ένοπλες ομάδες που λίγο αργότερα συγκροτήθηκαν σε αρχηγεία έκαναν την εμφάνισή τους στη Μακεδονία απ τους πρώτους μήνες της κατοχής.

Και τον Φλεβάρη του 1943, τα αρχηγεία αυτά συγκρότησαν το Γενικό Στρατηγείο του ΕΛΑΣ. Η στρατιωτική συγκρότηση του ΕΛΑΣ, ήταν αυτή ακριβώς που είχε ο ελληνικός στρατός πριν απ τον αλβανικό πόλεμο. Στο γενικό στρατηγείο λειτουργούσαν κανονικά όλες οι αντίστοιχες υπηρεσίες και είχε στη δύναμή του:

α) Την Ιη Μεραρχία Αττικό-Βοιωτίας. β) Την ΧΙΙ Στερεάς. γ) Την ΙΧ Δυτικής Μακεδονίας. δ) Την Χη Κεντρικής Μακεδονίας. ε) Την ΧΙ Θεσσαλονίκης-Θεσσαλίας. στ) Την ΙΙΙ Πελοποννήσου. η) Την ΥΙΙΙ Ηπείρου. θ) Την Υ Κρήτης και μια Ταξιαρχία Ιππικού. ι) Και μια άλλη πολυάριθμη δύναμη πλαισίωνε στον Μόνιμο ΕΛΑΣ, ο Εφεδρικός ΕΛΑΣ. Και ο εφεδρικός ΕΛΑΣ ήταν οργανωμένος κατά αρχηγεία και υπορχηγεία, ασχολούνταν κυρίως με τις τηλεφωνικές υπηρεσίες, συνδέσμους και

εσωτερική ασφάλεια και μόνο σε περίπτωση ανάγκης βοηθούσε τον Μόνιμο-ενεργό ΕΛΑΣ.

Υπάγονταν στις πολιτικές οργανώσεις του ΕΑΜ. Η συνολική δύναμη του μονίμου-ενεργού ΕΛΑΣ ήταν 52,000 και Διοικούνταν από 5,240 Αξιωματικούς. Οι περισσότεροι ήταν απότακτοι του 1935 απ τους βασιλικούς που επάνδρωσαν το στρατό μετά τη Βάρκιζα κανένας δεν έκανε αντίσταση) αν στην δύναμη αυτή προστεθεί: ο ΕΛΑΣ Αθηνών, ο Εφεδρικός ΕΛΑΣ και η Εθνική Πολιτοφυλακή, η συνολική ένοπλη δύναμη της ΕΑΜικής ένοπλης Αντίστασης ξεπερνούσε τις 130,000 χιλιάδες, Στη δύναμη αυτή του ΕΛΑΣ και ΕΛΑΝ υπολογίζεται και η δύναμη του ΕΛΑΝ, που ήταν το πολεμικό Ναυτικό της Αντίστασης με 100 και πλέον μηχανοκίνητα εστιοφόρα οπλισμένα με βαρύ οπλισμό και με δύναμη 1,200 ανδρες, που έλεγχε σχεδόν όλα τα παράλια της χώρας.

Ο ΕΛΑΣ εκτός απ τις πολυάριθμες μάχες που έδωσε μέχρι το Μάη του 1943. Από τα μέσα του Μάη που διαμόρφωσε τη στρατιωτική του συγκρότηση έδωσε 6027 μεγάλες, σκληρές και δύσκολες μάχες με τους κατακτητές και τους προξένησε τεράστιες απώλειες (στοιχεία απ το βιβλίο του Στεφ Σαράφη) συγκριμένα: Νεκροί 19.355, τραυματίες επιβεβαιωμένοι 8.294 και αιχμάλωτοι 5.181.

Σε αυτούς δεν συμπεριλαμβάνονται οι πριν απ το Μάη απώλειες καθώς και μεγάλο μέρος μαχών και απωλειών της Ανατολικής Μακεδονίας, της Πελοποννήσου και της Κρήτης. Βέβαια, όλα αυτά δεν έγιναν χωρίς κόστος. Οι απώλειες του ΕΛΑΣ, μέχρι το Μάη του 1943 και χωρίς τις απώλειες των ποιο πάνω περιοχών :Νεκροί 4.500, τραυματίες 6.000 απ τους οποίους οι 2.000 και πλέον έμειναν για την υπόλοιπη ζωή τους ανάπηροι.

Στη Ελλάδα στη διάρκεια της κατοχής βρισκόταν και δρούσαν η Υ Πέμπτη γερμανική Στρατιά υπό τον στρατηγό Λαίρ, η ΙΧ Ιταλική Στρατιά υπό τον στρατηγό Ζτερόλο και το 2ο Βουλγαρικό σώμα στρατού υπό τον στρατηγό Συράκωφ. Σύνολο 180,000 χιλιάδες και πλέον στρατού και άλλες 100,000 χιλιάδες αλοεθνείς, Πολωνοί, Τσέχοι, Γάλλοι, Μαροκινοί κλπ. Αυτην την τεράστια δύναμη, οπλισμένη με τα ποιο σύγχρονα και ταχυκίνητα μέσα και όπλα. Οπλα που στο πέρασμά τους προκαλούσαν γήινο σεισμό και δέος σ αυτούς που τα έβλεπαν.

Αυτήν την τότε υπερδύναμη, που είχε θέσει εκτός μάχης στρατούς αντίστοιχους, είχε σαν αποστολή απ τον ελληνικό λαό και το συμμαχικό στρατηγείο πολεμώντας ο ΕΛΑΣ να την απασχολήσει προκειμένου να ανακουφίσει τα μέτωπα του συμμαχικού αντιφασιστικού αγώνα με τελικό σκοπό και στόχο την Απελευθέρωση της χώρας.

Με αυτήν την πολυάριθμη και εμπειροπόλεμη στρατιωτική δύναμη και συντονισμένη από κάθε άποψη πολεμική μηχανή έπρεπε να αναμετρηθεί ο ΕΛΑΣ και ο ΕΛΑΝ. Και όχι μόνο να αναμετρήθηκε με αυτήν την τρομερή δύναμη φωτιάς και σιδήρου, αλλά να αναμετρήθηκε επαξίως μαζί της αν δεχθούμε αν όχι αυτά που γράφουν τα έγγραφα του ΕΛΑΣ για μάχες, τους ηρωϊσμούς και απώλειες των εχθρών αλλά αυτά του συμμαχικού .Αρκεί ένα και μόνο περιστατικό για να φανεί όχι μόνο το μέγεθος της προσφοράς του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στον συμμαχικό αγώνα και την

απελευθέρωση της χώρας αλλά και το μέγεθος των απωλειών που προκάλεσε στους κατακτητές.

Το Γενικό Συμμαχικό Στρατηγείο στις αρχές του 1943, αποφάσισε να οργάνωση απόβαση στη Σικελία της Ιταλίας. Προκειμένου να αποσπάσει την προσοχή-παραπλανήσει τον άξονα για την απόβαση αυτή, με διαταγή του κινητοποίησε τις αντιστασιακές δυνάμεις στην Ελλάδα προκειμένου ο άξονας να σχηματίσει την εντύπωση-πιστέψει ότι η επιλογή της χώρας που θα γίνει η απόβαση ήταν η Ελλάδα και όχι η Σικελία.

Πράγματι ύστερα από μια εκτεταμένη, μακρόχρονη και αιματηρή επιχείρηση όχι μόνο του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ,ΕΔΕΣ και όλων των μικρών και ατομικών Αντιστασιακών οργανώσεων, ο άξονας πίστεψε ότι η απόβαση θα γίνει όντως στην Ελλάδα, με αποτέλεσμα αντί να ενισχύσει το μέτωπο της Ιταλίας με δυνάμεις ενίσχυσε τις δυνάμεις που ήδη είχε στην Ελλάδα και οι σύμμαχοι συνάντησαν μικρότερη αντίσταση σε έμψυχο και άψυχο υλικό κατά την απόβαση.

ΟΙ ΣΥΜΜΑΧΟΙ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΥΝ.

Στις 13-6-1943,γράφει ο Στρατηγός Σαράφης: μόλις εγκατασταθήκαμε στο Πετρούλι της Θεσσαλίας όπου είχαμε τον καλύτερο μηχανισμό διοίκησης, συγκοινωνίας και επικοινωνίας με τη Θεσσαλία, Ρούμελη, Μακεδονία και Ηπειρο, ο ταξίαρχος Εντυ κοινοποίησε τις παρακάτω διαταγές του στρατηγού σέρ Μάϊντλαντ Ουϊλσον:« Επιθυμώ να μεταβιβάσω εις όλους τους βαθμούς του ανταρτικού στρατού της Ελλάδας τα ειλικρινή μου ευχαριστήρια και τα συγχαρητήρια δια τας προσφάτους μεγάλας επιτυχίας εις ολόκληρον την Ελλάδα. Αι επιχειρήσεις των επιμελώς προπαρασκευασθείσαι από ημάς και εκτελεσθείσα μετά μεγάλης ακριβείας από εσάς, συνέβαλον και συνετέλεσαν εις τας επιτυχίας των συμμαχικών στρατιών επί της Σικελίας.

Ο Αξων πασυρθείς υπέθεσε μια επίθεσιν εις τα Βαλκάνια. Αι ενισχύσεις εις άνδρας και αεροπλάνα τα οποία ήταν διατεθειμένα δια την Ιταλίαν, απησχολήθησαν εις τα Βαλκάνια. Η προσοχή τους εστράφη προς την Ελλάδα και μια μεγάλη πομπή επέρασεν ανενόχλητη μέσα εις την Μεσόγειον. Παραδέχομαι ότι αι επιχειρήσεις των αντατρών δεν ήταν ακίνδυνη και ο άμαχος πληθυσμός υπόφερε πολύ. Παρακαλώ μεταβιβάσατε εις εκείνους και εις τον πληθυσμόν της Ελλάδος την εκτίμησιν δια την αφοσίωσίν των εις στους σενεργάτας αυτών.

Ο πόλεμος βαθμιαίως βαίνει προς βέβαιον τέλος του. Το τέλος θα είναι η άνευ όρων παράδοσις του Αξονος. Απαιτώ συνεχή εμπιστοσύνην και απόλυτον αφοσίωσιν εις τους στρατιωτικούς αρχηγούς των συμμαχικών στρατιών της μεσογείου μια των οποίων είναι το ανταρτικόν σώμα της Ελλάδος. Εύγε εις τους ανάρτας».

18 Ιουλίου 1943.ΟΥΙΛΣΩΝ

«Στρατηγός Ουϊλσον παρακαλεί όπως άπασαι αι επιχειρήσεις παύσουν αμέσως. Χάρις εις τας λαμπράς επιχειρήσεις αντατρών εν Ελλάδι η προσοχή του άξονος απεστράφη από μεγάλας νηοπομπάς και συγκεντρώσεις επιχειρήσεων

Μεσογείου. Οι του άξονος ήσαν υποχρεωμένοι και είναι ακόμα να κινηθούν προς τα Βαλκάνια επιτρεπομένων ούτω των επιχειρήσεων εν Σικελία να προχωρούν συμφώνως προς τα σχέδια. Αρχιστράτηγος εξέφρασε ειλικρινείς του ευχαριστίας προς όλους ελεύθερους Ελληνας.

Στρατηγός Ουΐλσον τώρα παρακαλεί όπως όλοι οι αντάρτες μείνουν ήσυχοι και να επιδοθούν εις επιλογήν περαιτέρω στρατολογήσεων, ανεφοδιασμόν και εξάσκησιν δια μελλοντικά γεγονότα ών ακριβής ημερομηνία δεν εινε ακόμη γνωστή. Μόνη εξαίρεσις εις τα' ανωτέρω περιβαμβάνεται εις ειδικάς προς τον ταξίαρχον Εντυ δι ορισμένα έργα απαιτούνται μικράς ανεξαρτήτους επιχειρήσει

18 Ιουλίου 1943 ΟΥΪΛΣΩΝ.

Πριν όμως απ το Στρατηγό Ουΐλσον, στις 12-10-1942, ο Πρόεδρος Ρούσβελτ είπε:«περισσότερο ίσως άξιο θαυμασμού από την υπερήφανον απάντησιν του ελληνικού λαού, που έδωσε εις τους επιδρομείς, είναι η σημερινή στάσις του ελληνικού λαού, που συνεχίζει τον αγώνα, όπου και όπως μπορεί, χωρίς συγκατάβαση, χωρίς δισταγμούς, με απόλυτον αδιαλλαξίαν, αφηφώντας όλας τας θυσίας. Η στάσις αυτή αποτελεί παράδειγμα δι' όλα τα Εθνη».

Ακολουθεί στις 3-1-44 ένα μνημόνιο του Προέδρου Αϊζενχάουερ: «Κάθε Έλλην που συνεχίζει τον αγώνα κατά των κατακτητών, είναι αντάξιος των παραδόσεων που μας εκκληροδότησε ο πολιτισμός των προγόνων τους».

Την ίδια εποχή και ο Στρατηγός Ντε Γκώλ:«Ο αγών της Ελλάδας και τα κατορθώματα της, δημιουργούν δι' αυτήν δικαιώματα αναμφισβήτητα. Η Ευρώπη οφείλει πολλά εις την Ελλάδα. Τοιαύτα χρέη δεν λησμονούνται».

Συνεχίζει στις 24-1-44 ο Τσιώρτσιλ:«Η δόξα της Ελλάδας, κατά τας τραγικάς αυτάς ώρας, λάμπει με ένα φέγγος ακόμα ποιο ζωηρό από εκείνο της αρχαιότητος. χάρις εις την σταθερότητα του ελληνικού λαού, τον οποίο ο κατακτητής υποβάλει εις απάνθρωπον δουλείαν. Το θαύμα του ελληνικού λαού θα μένει εις τους αιώνας»

Και για όσους που για λόγους που μόνο οι ίδιοι ξέρουν αμφισβητούν οτι ο ΕΛΑΣ δεν πολεμούσε τους κατακτητές και οτι συνεργάστηκε με τους Βουλγάρους κατακτητές και σκότωνε Ελληνες, θα δώσουμε το λόγω στον αρχηγό της Μυστικής Αμερικάνικης Αποστολής στην Ανατολική Μακεδονία και Θράκη Γεωργιάδης, ο ποιος δημοσίευσε στην Ατλαντίδα της Νέας Υόρκης 7,6,64:«Ημουν στα μέρη αυτά και δύναμαι εξ ιδίας αντιλήψεως να βεβαιώσω, οτι το ΕΑΜ, οχι μόνο δεν συνεργάστηκε με τους Βουλγάρους κατακτητάς, αλλα ήτο η μόνη οργάνωσις που πολέμησε συστηματικά τους Βουλγάρους και Γερμανούς εις σειράν μαχών, αι οποίαι θα αναγραφούν εις την ιστορίαν».

Και ο Ούλιαμ Σίρρερ: Βρετανός πολιτικός. Εγραφε στη Νιου-Χέρλαντ Τρίμπιουν στις 22,3,47 .«Νομίζω, οτι δεν υπάρχει η ελαχίστη αμφιβολία οτι το τιμιότερο τμήμα αντιστάσεως της Ελλάδος ητο ο ΕΛΑΣ. Τα μυστικά της Ανώτατης Γερμανικής Διοικήσεως τα οποία είδαν το φως εις την Νερεμβέργην δεν αφήνουν αμφιβολία οτι ο Γερμανικός στρατός θεωρούσε τον ΕΛΑΣ ως το μόνο σοβαρό στρατό αντιστάσεως που είχε αντιμετώπισει».

ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΟΜΟΛΟΓΟΥΝ ΤΗΝ ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΝΑ ΤΙΘΑΣΕΥΣΟΥΝ ΤΟΝ ΕΛΑΣ.

Η Γερμανική υπηρεσία πληροφοριών και αντικατασκοπείας Αϊνς

Τσέ,πληροφορεί το ανώτατο γερμανικό Στρατηγείο: Τα παρ ημών διαταχθέντα σκληρά μέτρα και αντίποινα παρ' όλην την τραχύτητά των, δεν έχουν καμιάν ξιοπαρατήρητον επίδρασιν. Αι πληττόμεναι προς τιμωρίαν περιοχαί, ταχαίως επανέρχονται υπό τον έλεγχο των ανταρτών,Αι ημέτεροι δυνάμεις δεν επαρκούν δια μίαν αποτελεσματικήν αντιμετώπισιν ή εκμηδένισιν των ανταρτικών μονάδων.Πράξεις σαμποτάζ εις μέγαν αριθμόν, αι μεταφοραί μας ευρύσκονται υπό συνεχή απειλήν των ανταρτικών επιθέσεων».

Ελληνική Αντίσταση 1941-44 Βάσου Μαθιόπουλου.

Απόσπασμα από εκθέσεις του Γενικού Στρατιωτικού Διοικητού της Νοτιοανατολικής Ευρώπης. Αρχηγείον της ομάδας Στρατιών Εψιλον. Τμήμα Αϊνς Τσε)ΑΟ.Απόρρητος.

Αι ανταρτικά δυνάμεις εις την Ελλάδα.3-7-1943

Η γενική κατάστασις εις την Στερεά Ελλάδα έχει χειροτερεύσει απ τα μέσα Ιουνίου αισθητά. Αι ανταρτικά μονάδες κινούνται βάσει προδιαγεγραμμένου σχεδίου και αποβλέπουν σε συνεχή αποκοπήν των στρατιωτικών μετακινήσεων των δυναμείων μας. Κατά τη νύχτα της 20ης προς την 21η Ιουνίου ανατινάχθηκε η γέφυρα του Ασώπου στον κύριο δρόμο νότια της Λαμίας,των σιδηροδρομικών γεφυρών διαβάσεων και σιδηροτόχιων.

Τις επόμενες μέρες καταστράφηκαν από αντάρτες, γέφυρες στις οδούς Κατερίνης-Λάρισας και Κοζάνης-Σερβίων-Ελασσόνας, τοποθετήθηκαν νάρκες στους δρόμους γύρο απ αυτήν τη περιοχή και έγινε επίθεση εναντίον σειράς φορτηγών αυτοκίνητων της 117 μεραρχίας κυνηγών στα νότια της διαχωριστικής ιταλογερμανικής οριοθετικής γραμμής.

Αντάρτες επιτίθενται κατά του κύριου όγκου των δυναμείων μας σε περιοσμένο βαθμό. Προτιμούν επιχειρήσεις τοπικού χαρακτήρα. Επιτίθενται κατά στρατιωτικών σταθμών και κινουμένων φαλλάγγων. Εκεί δε που διαπιστώνουν τη δικής μας αδυναμία κάνουν μεγάλες και καλά προετοιμασμένες επιθέσεις.με τον τρόπο αυτό πέτυχαν στα Καλάβρυτα και στα Σκούρτα κοντά στη Θήβα, να απομονώσουν κάθε μια δική μας ομάδα και να τις εξουδετερώσουν.

Η οργάνωσή μας στην Πελοπόννησο υστερεί .Η στρατιωτική διάρθρωση της 1ης και της 3ης Μεραρχίας του ΕΛΑΣ των περιοχών Θεσσαλίας, Κιλκίς και Βοιωτία είναι άρτια. Στη βόρειο Ελλάδα πραγματοποιήθηκαν επανελημένες επιθέσεις των ανταρτών και ιδιαίτερα στις οροσειρές Βερμίου και Πάϊκου εναντίον στρατηγικών θέσεων των ταγμάτων ασφαλείας και των δικών μας κέντρων ανεφοδιασμού.

Ισχυρές δυνάμεις της Χιης Μεραρχίας του ΕΛΑΣ εισέδυσαν στην περιοχή νότια της Φλώρινας και Νοτιό-ανατολικά της Καστοριάς όπου δημιούργησαν καίρια βάση εξόρμησης. Οι μονάδες του ΕΛΑΣ διαθέτουν τώρα μεγάλο αριθμό μόνιμων

αξιωματικών καλά εκπαιδευμένων. Η οροσειρά του Βερμίου και οι νότιες κλιτές της οροσειράς Καϊμάτσαλαν αποτελούν τις βάσεις εξορμήσεως των ανταρτών για πραγματοποίηση σχεδίων επιθέσεως κατά της Βέροιας, της Εδεσσας και της Νάουσας και για σοβαρές πράξεις σαμποτάζ σε βάρος οδικών και σιδηροδρομικών κόμβων. Στην οροσειρά του Ολύμπου, οι εκεί στρατοπεδευμένες ανταρτικές δυνάμεις διεξάγουν όπως και προηγούμενα επιθέσεις εναντίον οχυρών αντί κομμουνιστικών μονάδων και δικών μας στρατηγικών θέσεων. Οι ομάδες ανατινάξεως απειλούν μόνιμα τη σιδηροδρομική γραμμή, ιδιαίτερα στη κοιλάδα των Τεμπών.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Με βάση τα στοιχεία που διαθέτουμε και με την μέχρι τώρα πείρα, φαίνεται ότι η αύξηση της αντιστασιακής δραστηριότητας σε όλα τα πεδία, επιβάλλει ιδιαίτερη προσοχή και λήψη πολύ δραστικών μέτρων, από μέρος μας. Στο πλαίσιο μίας τέτοιας πολιτικής θα πρέπει να θεωρηθεί αναγκαία όλων εκείνων των παραγόντων και ομάδων, οι οποίες εκδηλώνουν επιθυμία συνεργασίας με τις δυνάμεις κατοχής. Και στην περίπτωση ακόμα που τα αίτια της συνεργασίας θα είναι διαφορετικά θα πρέπει να συνεργαζόμαστε μαζί τους, γιατί τα πολιτικά προβλήματα θυσιάζονται στη στρατιωτική αναγκαιότητα. Ένα χαρακτηριστικό σημείο που βεβαιώνει αυτό, είναι το ξεκίνημα μιας φάσης καινούριας στον ένοπλο αγώνα, της ελληνικής αντιστάσεως εναντίον των δυνάμεων κατοχής.

ΣΜΙΤ ΡΙΧΜΠΕΡΓΚ.

«Δελτίο πληροφοριών του 22ου γερμανικού σώματος. Αριθ 208)44 Απόρρητο 1 της 28,7,1944» Έκθεση του στρατηγού διοικητού της γερμανικής πολεμικής αεροπορίας στην Ελλάδα. α). Γενική κατάσταση των ανταρτών: Την κατάσταση των ανταρτών ΕΛΑΣ. χαρακτηρίζουν ενέργειες σαμποτάζ, δολοφονικές απόπειρες κομμουνιστών και επιθέσεις κατά οργάνων ασφαλείας, εναντίον τμημάτων ευζώνων και κυρίως εναντίον των γραμμών ανεφοδιασμού μας. Σε όλο τον ελληνικό χώρο σημειώνεται μια δυναμωμένη δραστηριότητα των ομάδων ανταρτών και αναμένεται ενέργεια πιο δραστική.

β) Ανταρτική ομάδα Ζέρβα: Η ανταρτική αυτή ομάδα διακρίνεται από τις προηγούμενες παρατάξεις, ότι θέλει να είναι ουδέτερη με το γερμανικό στρατό. Ο σκοπός της ανταρτικής αυτής ομάδας είναι αποκλειστικά η καταπολέμηση του κομμουνισμού στην Ελλάδα (Κάτι αντίστοιχο λέει και ο υπαρχηγός του Ζέρβα Κομ Πυρομάγλου), η οποία διεξάγεται με όλα τα μέσα, με την εκμετάλλευση της υποστήριξης τόσο απ τους συμμάχους. όσο επίσης και από τα ημέτερα στρατεύματα.

Αριθ 8813)1944. Εμπιστευτική έκθεσις της 10,8,44 του γενικού στρατηγείου του 22ου ορεινού γερμανικού σώματος στρατού 1) Πολιτική κατάσταση:

Παρά ταύτα το αγαπών την τάξιν τμήμα του πληθυσμού εξακολουθεί να συνεργάζεται ως και πρότερον μετά των γερμανικών υπηρεσιών. 2) Κατάστασις εχθρού: Το γεγονός ότι ο Ζέρβας μετά παροδικήν επανάληψιν των επιχειρήσεων επανήλθε εις την νομιμόφρονα εναντίον των γερμανικών στρατευμάτων συμπεριφοράν του/ Εγένετο δεκτόν μεθ' ικανοποιήσεως από μέρος των εθνικών

κύκλων. Κατά το τέλος της υπό κρίσιν περιόδου ο Ζέρβας επανέλαβε τας εναντίον των κομμουνιστών επιχειρήσεις εις την Βόριον πτέρυγα του μετώπου του Αράχθου και επί της οδού Ιωαννίνων Ηγουμενίτσας.

Εν αντιθέσει προς τα ανωτέρω αι συμμορίες του ΕΛΑΣ ανέπτυξαν διαρκή ζωηράν δραστηριότητα εις την Νότιον περιοχή του σώματος, ιδιαίτερος επί της οδού Αρτας-Αγρινίου και της σιδηροδρομικής γραμμής Αγρινίου-Μεσολογγίου έλαβον χώραν σοβαροί αιφνιδιασμοί και επανελημμένοι προσβολαι, δια ναρκών, αι οποίαι είχαν αισθητάς ημετέρας απωλείας. Εχθρική δραστηριότης εις σαμποτάζ:

Ανατινάξεις δια ναρκών, σαμποτάζ επί τηλεφωνικών δικτύων εξακολούθησαν εις την Νότιον περιοχήν. Είς την περιοχήν Ζέρβα δεν εσημειώθη σαμποτάζ. Είς την Νότιον περιοχή του σώματος ηυξήθη η τρομακρατία των κομμουνιστών εναντίον του πληθυσμού, κυρίως εναντίον ελλήνων, οι οποίοι εργάζονται εις τους Γερμανούς και ευρίσκονται εις σχέσεις μετά των ευζώνων»

Διαβάζοντας τις εκθέσεις αυτές που με σαφήνεια προσδιορίζουν ποιοί τους προκαλούν ζημιές και πόσες και ποιους έλληνες τρομοκρατεί ή και σκοτώνει ο ΕΛΑΣ ο καθένας μπορεί να βγάλει τα συμπεράσματά του αν πολεμούσε ο ΕΛΑΣ τους κατακτητές οι τους «αθώους» έλληνες.

Αυτήν ακριβώς την εποχή που έκθεση αναφέρει είναι η εποχή που ο ΕΛΑΣ σημειώνει μεγάλη ανάπτυξη. Η δύναμή του ανεβαίνει κατά χιλιάδες. Είναι η εποχή που ο αντάρτικος στρατός παίρνει τη μορφή του τακτικού στρατού και μετονομάζονται τα γενικά αρχηγεία σε Μεραρχίες, Συντάγματα και εφαρμόζονται κανονικά οι στρατιωτικοί κανονισμοί σε όλα τα ζητήματα εκτός απ τις ποινές και επειδή ο αριθμός των αξιωματικών δεν επαρκεί να πλαισιώσουν τις μονάδες έγινε έκκληση προς τους αξιωματικούς να προσέλθουν στις τάξεις του ΕΛΑΣ και παράλληλα ιδρύεται σχολή εφέδρων αξιωματικών.

Την εποχή αυτή που ανησύχισε τους κατακτητές η συμμετοχή και η δράση της ΕΑΜικής Αντίστασης δεν περιορίζεται μόνο στο χώρο του ένοπλου αγώνα. Όλος ο λαός άντρες και γυναίκες όλων των ηλικιών αγωνίζονται ο καθένας με τον δικό του τρόπο στην ανάπτυξη και την ποιοτική σύνθεση του αγώνα. Μεταφορές, περίλθαψη τραυματιών, απόκρυψη παρανόμων, συνεισφορές, σύνδεσμοι και πληροφορίες για τις κινήσεις του εχθρού.

ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ «ΚΥΒΩΤΟΣ»

Για ευκολία και για λόγους συνομοτικών είχε το όνομα «Κιβωτος». Το σχέδιο «Κιβωτός» ήταν μέρος από ένα γενικότερο σχέδιο που είχε σχέση με την υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα. Κατά τις εκτιμήσεις του συμμαχικού Στρατηγείου το σχέδιο «Κιβωτός» έμπαινε σε εφαρμογή κατά τα μέσα του Απρίλη 1944, που θα δημιουργούνταν οι προϋποθέσεις για την εφαρμογή του.

Το σχέδιο για το οποίο θα είχε ευθύνη η Ελλάδα για την διεξαγωγή απόβλεπε : με συντονισμένες ενέργειες επιθέσεις και καταστροφές του οδικού, σιδηροδρομικού και τηλεπικοινωνιακού δικτύου, σε τέτοιο βαθμό ώστε η έξοδος των Γερμανών απ το Ελληνικό έδαφος να μην είναι αλώβητη. Να τους προκαλέσουμε όσο το δυνατόν

μεγαλύτερη φθορά σε έμψυχο και άψυχο υλικό. Και κυρίως να μην μπορέσουν να πάρουν μαζί τους το βαρύ τους οπλισμό και να αποδιοργανωθούν ώστε εναπομένοντες όταν φτάσουν στη Γερμανία, να μη είναι σε θέση να πάρουν αμέσως θέση σε άλλο μέτωπο, αλλά να έχουν ανάγκη από ανασυγκρότηση.

Ο Στρατηγός Σαράφης που κλήθηκε και ενημερώθηκε για το σχέδιο, νομίζοντας ότι κάτι αντίστοιχο με τις άλλες περιπτώσεις συνεργασία θα γίνει. Απάντησε: ότι ο «ΕΛΑΣ είναι έτοιμος» να αναλάβει την εκτέλεση του σχεδίου και δεν είχαν παρά να ανακοινωθούν οι λεπτομέρειες και να χορηγήσουν τα αναγκαία μέσα. Ανακοινώνοντας τις λεπτομέρειες είπαν πως η Ελλάδα χωρίζονταν σε συγκεκριμένα διαμερίσματα ανάλογα με τους στόχους:

Στόχος 1ος: όλοι οι περί το Βέρμιο δρόμοι και σιδηροδρομικές γραμμές. Στόχος: 2ος δρόμος Μέτσοβο, Καλαμπάκα, Λάρισα, Κοζάνη ως και η σιδηροδρομική γραμμή περί την Ορθρυ από Λάρισα-Θεσσαλονίκη. Στόχος: 3^{ος} δρόμοι και σιδηροδρομική γραμμή περί την Ορθρυ από Λαμία μέχρι το Δεμερλή. Αργότερα ο στόχος αυτός επεκτάθηκε ώστο Μπράλο. Στόχος α): δρόμος και σιδηροδρομική γραμμή περί το Πάϊκο.

Στόχος β): δρόμοι στη Λοκρίδα και δημιουργία βάσεων για Καϊκία. Στόχος γ): δρόμοι στην περιοχή Αμφισσα, Λιδωρίκι, Ναύπακτο. Επίσης εγκαταστάσεις στο Πήλιο για προστασία Καϊκιών (πρόκειται για το ΕΛΑΝ). Κάθε στόχος θα είχε ανεξάρτητη διοίκηση.

Η κατανομή αυτή των στόχων έφερε (θυμάμαι στις μονάδες στις δικές μας στο Βέρμιο) μια διαταραχή στη διάταξη και διάρθρωση των μονάδων γιατί θα χρειαζόταν τμήματα της μιάς Μεραρχίας να υπαχθούν σε άλλη Μεραρχία. Ο ΕΛΑΣ όχι μόνο δέχθηκε αλλά είχε και τη δυνατότητα να διεξάγει την επιχείρηση. Στην συζήτηση λέει ο Στρατηγός Σαράφης ο Κρύς, πρόσθεσε ότι για την προπαρασκευή του σχεδίου θα επαναλαμβάνονταν ο ανεφοδιασμός του ΕΛΑΣ (που ποτέ δεν τηρήθηκαν τα συμφωνηθέντα) και μείναμε σύμφωνοι για τις δυνάμεις που θα χρειάζονταν.

Σε συνέχεια μας πληροφόρησε πως αν ήταν ανάγκη θα έρχονταν και συμμαχικά τμήματα εφοδιασμένα με βαρύ οπλισμό για να ενισχύσουν τον ΕΛΑΣ. Αργότερα μας είπε πως δεν υπήρχε αρκετά αριθμός αεροπλάνων και πως το μεγαλύτερο μέρος των υλικών θα έπρεπε να μεταφερθεί με Καϊκία απ την Τουρκία στο Πήλιο και μας ρώτησε αν μπορούμε να αναλάβουμε τη μεταφορά με δικά μας Καϊκία.

Το στρατηγείο δεχθήκαμε τόσο την ενίσχυση των συμμαχικών αποσπασμάτων όσο και την εξασφάλιση Καϊκιών. Σταλθηκαν οι αντίστοιχες διαταγές και σε συνέχεια άρχισε η προπαρασκευή. Τα τμήματα άρχισαν να μετακινούνται για να βρίσκονται έγκαιρα στις θέσεις τους, η συμμαχική αποστολή ήταν απόλυτα ικανοποιημένη τόσο για τη διάταξη των δυνάμεων όσο και για τον αριθμό των ΕΛΑΣιτών που είχε κινητοποιηθεί.

Ο υποσχόμενος όμως ανεφοδιασμός που είχε συμφωνηθεί δεν προχωρούσε και αυτήν τη φορά». Φαίνεται πως στο μεσοδιάστημα που μεσολάβησε απ την εκπόνηση του σχεδίου «Κυβωτός» μέχρι την ημέρα που θα έμπαινε σε εφαρμογή έγινε η γνωστή συμφωνία στη Λισαβόνα ανάμεσα στο Τσώρτσιλ και το Χίτλερ, για την

ανενόχλητη αποχώρηση απ την Ελλάδα των Γερμανών κατακτητών υπό των όρο να παραδώσουν οι Γερμανοί τη Θεσσαλονίκη και την αθήνα στους άγγλους και να αποτρέψουν τον ΕΛΑΣ να την καταλάβει.

Οι ημερομηνίες έτρεχαν και οι δυνάμεις του άξονα άρχισαν να υποχωρούν. Ο ΕΛΑΣ παρά την εντολή να περιοριστούν οι επιχειρήσεις του σχεδίου «Κιβωτός» σε αμυντικές μόνο ενέργειες παρά τις ελλείψεις σε αντίστοιχα εφόδια, άρχισε συντονισμένα τις μάχες με αυτούς που υποχωρούσαν με σκοπό και στόχο να πάνε όσο το δυνατόν λιγότεροι Φρίσιδες πίσω στο γερμανικό έδαφος για να αντισταθούν στα συμμαχικά στρατεύματα.

Επειδή με το σχέδιο «Κιβωτός» έχουν σχέση πολλές μάχες που έδωσε η Χη Μεραρχία ΕΛΑΣ στο χώρο ευθύνης του θα αρκεσθώ να αναφέρω τη μάχη που έδωσε στο Σταυρό Ημαθίας στις 27/9/44 σε εκτέλεση του σχεδίου «Κιβωτος». Πριν από αρκετές μέρες η οργάνωση του ΕΑΜ Βεροίας, γνώριζε οτι μια φάλαγγα από 28 αυτοκινήτων, φορτωμένα με πυρομαχικά τη μέρα αυτή θα έφευγε απ τη Βέροια με προορισμό τη Θεσσαλονίκη για να φύγουν δια θαλάσσης. Η εξόντωση της φάλαγγας ανατέθηκε στο δεύτερο τάγμα του 16ου Συντάγματος της Χης Μεραρχίας με Καπετάνιο τον (Καπετάν Κολοκοτρώνη) Κολίντσα Κώστα.

Ο απολογισμός της μάχης ηταν 120 Γερμανοί νεκροί και ολοκληρωτική καταστροφή της φάλαγγας. Οι απώλειες του ΕΛΑΣ ηταν 14 νεκροί και αρκετοί τραυματίες. Και ανάμεσά και ο επικεφαλής του Τάγματος καπετάν Κολοκοτρώνης

Απόδειξη οτι ο ΕΛΑΣ δεν επέτρεψε να φύγουν οι ούνοι απαχητί απ την χώρα που τόσα εγκλήματα και καταστροφές προκάλεσαν, α ποτελει το μήνυμα του στρατάρχη Ουϊλσον προς τον ελληνικό λαό: «Οι Γερμανοί φεύγουν απ την Ελλάδα και οι ηρωϊκοί Έλληνες αντάρτες, μέρα και νύχτα παρενοχλούν την υποχώρηση των. Η γεναία συμβολή των Ελλήνων ανταρτών στην υπόθεση της Ελλάδος και των συμμάχων δεν θα λησμονηθεί ποτέ».

Η Ζωή απέδειξε οτι και οι δυο επιχειρήσεις για να αρκεστούμε σε αυτές ανάμεσα στις εκατοντάδες άλλες που έκανε ο ΕΛΑΣ κατά του άξονα είχε η κάθε μια τον δικό της σκοπό και στόχο. Η απόβαση στη Σικελία της Ιταλίας είχε σαν στόχο να δημιουργηθεί ένα ασφαλές προγεφύρωμα απ το οποίο οι συμμαχικές δυνάμεις θα μπορούσαν να προελάσουν προς την καρδιά του άξονα, έτσι ώστε να καταλάβουν οι αγγλό Αμερικάνοι το Βερολίνο και οχι οι Ρώσοι και ο ΕΛΑΣ, ο οποίος κατηγορήθηκε κατά κόρο οτι δρούσε κατ' εντολή της Μόσχας οχι μόνο δέχθηκε να συμμετάσχει αλλά έδωσε και τον ίδιο τον εαυτό του για τη ήττα του άξονα, που ηταν το ζητούμενο του συμμαχικού αγώνα και των λαών του κόσμου. Τα συγχαρητήρια και τα ευχαριστήρια του Ουϊλσον προς τους αντάρτες βαθμοφόρους και απλους το επιβεβαιώνουν.

Και ενώ συνέβαιναν όλα αυτά όσον αφορά τη συνεργασία του ΕΛΑΣ με το Γ. Στρατηγείο της Μεσογείου και ο ΕΛΑΣ λίγες μέρες πριν της απελευθέρωση της χώρας η ηγεσία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, για αποφευχθεί η σύγκρουση που ετοίμαζαν, έθεσε τον ΕΛΑΣ υπό τις διαταγές του Στρατηγού Σκόμπυ, οι κρατούντες μετά την απελευθέρωση θέλοντας να μειώσουν πρώτα τη συμμασία της Εθνικής μας

Αντίστασης, να αμφισβητήσουν σε συνέχεια τον ηρωισμό και την αυτοθυσία του λαού μας και να τη σβύσουν χρησιμοποιήσαν διάφορα επιχειρήματα με αποκορύφωμα την «ανακάλυψη» πως ο ΕΛΑΣ δεν πολεμούσε τους κατακτητές αλλά ότι σκότωνε Έλληνες. Είναι αλήθεια για τις απόψεις αυτές έγιναν κριτικές ευνοϊκές αλλά και αντίθετες. Ο καθένας απ τη θέση που βρίσκονταν έλεγε αυτά που ήθελε και όπως τα ήθελε.

Μα η Εθνική μας Αντίσταση δεν σβύνει. Είναι έργο τιτάνιο και τέτοιο έργο δεν σβύνει με συκοφαντίες. Ό,τι και αν πουν οι συκοφάντες, οι συνεργάτες και οι απόντες του αγώνα, η Εθνική μας Αντίσταση είναι και θα είναι η Μεγάλη Δόξα του Νεώτερου Εθνικού, Ιστορικού μας Βίου. Οι γενιές των Ελλήνων θα σκύβουν με σεβασμό και περήφανεις στις άφθαστες σε ηρωισμό σελίδες της για να πίνουν το αθάνατο νερό της λεβεντιάς, να λούζουν την ψυχή τους με τα νάματα (όπως σκύψαμε και λουστήκαμε και εμείς στα νάματα του 21) του ηρωισμού και της Θυσίας και να διδάσκονται την πραγματική αρετή και την Πατριωτική έξαρση, την πλημμυρισμένη απ το φως που βγαίνει απ τους τάφους μυριάδων ηρώων μας, γνωστών και αγνώστων, ανδρών και γυναικών, που έδωσαν τη ζωή τους για ό,τι πολυτιμότερο υπάρχει σ αυτόν τον κόσμο: Την Ειρήνη, τη Δημοκρατία και την Λεύθερη Εθνική Ζωή. Η Εθνική Αντίσταση πέρασε στην ιστορία του Έθνους και οι Νεκροί της στο Πάνθεο των Ηρώων.

ΕΝΙΑΙΑ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΝΕΩΝ(ΕΠΟΝ).

Αυτό το κομμάτι να μεταφερθεί στις διαδηλώσεις για την επιστράτευση. Αρχίζουν τα δραματικά αιματηρά γεγονότα της εξέγερσης. Συγκρούσεις του λαού στις πλατείες και τους δρόμους της Αθήνας με τους Γερμανούς και την αστυνομία, οδοφράγματα των διαδηλωτών. Τα μεδραλιοβόλα κροταλίζουν, τα τάνκς παίρνουν τη θέση απέναντι απ τους διαδηλωτές. Κακοποιήσεις, ταυματισμοί, το αίμα ρέει άλικο στην άσφαλτο. Πέφτουν οι πρώτοι νεκροί.

Το Τάνκς συνθλίβη με τις ελπίστρες το κορμί της Σταθοπούλου κλπ. Η ψυχή αντιστάθηκε και θυσιάστηκε για να δείξει προς κάθε κατεύθυνση που πρέπει να τηρούνται οι υποχρεώσεις και να εκτελείται το καθήκον. Αντιστάθηκε ο Έλληνας προτάσσοντας τα γυμνά του στήθη για να πνίξει την ιταλική αδικία, τη γερμανική ιαμότητα και την αλβανική δουλικότητα.

Ήταν τότε που η Ευρώπη ολόκληρη είχε λυγίσει απ τον υπερόπτη και αλαζονικό επιδρομέα. Ήταν τότε που τα σύννεφα στον ορίζοντα προμήνυαν φοβερές καταιγίδες για απέραντα ερείπια, μεγάλες καταστροφές και ασήκωτη σκλαβιά. Ήταν τότε που θανάσιμη αγωνία κατείχε τις ψυχές των ελευθέρων λαών, γιατί τα φουσάτα του Χίτλερ, σκορπούσαν παντού την καταστροφή και το θάνατο. Ποιος στ αλήθεια τολμούσε τότε να παραβγεί και να αντισταθεί στις σιδερόφρακτες στρατιές;

Από πουθενά Φως. Πουθενά ελπίδα. Τα πάντα λούφαζαν παγωμένα περιμένοντας κάποια σπίθα, κάποια ακτίδα από φως. Και όμως παρά το γεγονός ότι είχαν ήδη αποδιαρθρωθεί, η ηγεσία και ο οργανωτικός Ιστός του ΚΚΕ με την τακτική των φυλακίσεων και των εξοριών.

Και ξαφνικά μερικές χούφτες περήφανων αητών ανοίγοντας τα φτερά, ύψωσαν το παράστημά τους στα αλβανικά βουνά και σαν γιγάντιοι μυθικοί ακρίτες υπερασπίστηκαν την παγκοσμιότητα. Οσπου στις 6 Απριλίου 1941 κάτω απ το βάρος 32 επίλεκτων μεραρχιών έρχεται η κατοχή, στη διάρκεια της οποίας γράφετε το Επος της Εθνικής Αντίστασης

Από όλους τους λαούς οι Έλληνες ονειρεύονται πιο όμορφα το όνειρο της ζωής και αυτό γιατί γνωρίζουν καλά όλες τις ομορφιές και τις αξίες της Ανθρώπινης ζωής, με κορωνίδα τον μεγάλο πανανθρώπινο έρωτα και τη Δημοκρατία. Τη Δημοκρατία της Εκκλησίας του Δήμου. Οι Έλληνες τη Δημοκρατία, την ένοιωσαν, την απόκτησαν και τη βίωσαν στην αλάνα. Εκεί στα μαρμαρένια αλώνια, γυμνόστηθοι. Στήθος με στήθος μόνο την μυϊκή δύναμη και την σβελλάδα-τέχνη του κορμιού. Εκεί οι Έλληνες απέδειχναν την παλικαριά, τον αυτοσεβασμό και κατακτούσαν τη γνώση και βίωναν τη Δημοκρατία. Εκεί στην αλάνα κάτω απ τον λαμπερό ήλιο διαμόρφωναν τις Ανθρώπινες αξίες και τους θεσμούς της αποδοχής και παραδοχής του ποιο άξιου, ικανού, δυνατού και κατάλληλου για την κατάλληλη θέση. Εκεί αναμετρούσαν και τη γνώση, αλλά και τω γνώθει σ εαυτών.

Στη ψυχική δομή του Έλληνα υπάρχει κάτι που δεν φαίνεται. Το ίδιο και στην ιστορία, που δεν διαβάλλεται και που δεν ακούγεται, όμως δουλεύει ασταμάτητα καθώς ο χυμός ο κρυμένος μέσα στου δέντρου το βαθύριζο. Βλέπεις το δέντρο να ζει ακόμα. Βγάζει φύλλα, δίνει καρπό και απορείς: Πούθε δροσολογείται σε τέτοια ξηρομεριά. Αυτό το κάτι που δεν φαίνεται, δεν διαβάλλεται και όμως δουλεύει είναι η δομή της ελληνικής ψυχής, με τα αθανατά της συστατικά, τα κρυφογέννητα, τα κρυφό θρέμματα. Είναι η γλώσσα, είναι ήθη, τα έθιμα, η καλή πλευρά της Θρησκείας;

Ο ΑΙΣΧΥΛΟΣ ΚΑΠΟΥ ΓΡΑΦΕΙ

**Κι' αν ως τη ρίζα με φας και πάλι θα καρποφορήσω,
Οσο χρειάζεται για το κρασί,, που θα ρίξω στη θυσία σου, Τράγε.
Στη συνέχει διάβασα το καυτό ερώτημα
ΤΙΣ ΕΙ; Να και την απάντηση:**

**Ανθρωπος, Έλλην το γένος, Ελεύθερος κατά φύσιν, και κατ' εκλογήν
Δημοκρατικός, γεννημένος για να αγαπώ τον πλησίον μου και να υπηρετώ την
πατρίδα μου, δια να ζήσω με τους καρπούς των κόπων μου ή της επιδεξιότηα
μου, και τέλος, δια να αποστρέφομαι την σκλαβιά και πάσα τυραννίαν και να
πείθωμαι μεθ' όλη μου της καρδίας εις τον Δημοκρατικόν και Ελεύθερον μόνον.**

**Αυτή είναι μια κατήχισις Ελευθέρου ανθρώπου που γράφτηκε στη Βιέννη το
1797. Αυτά ήταν τα νάματα απ τα οποία άντλησε τους χυμούς με τους οποίους
πορεύτηκε η ΕΠΟΝ.**

Είναι η ιερή παράδοση από γονιό σε παιδί και αυτή όχι μελετημένη, μήτε καλλιεργημένη για ιδιαίτερους εθνικούς σκοπούς, παρά έτσι, σαν το χορτάρι, που και σε φυλακής αυλή να φυτρώσει θα βγάλει τ ανθός του.

Τέτοια είναι η φύση του Ρωμιού, τέτοια είναι το δέντρο του γι' αυτό και επέζησε από τους αλεπάλληλους αρμαγεδόνες.

Από τα κόκαλα των Ελλήνων, τα Ιερά απ τα μάρμαρα των αιώνων τα λευκά ανατέλλει κάθε φορά η Ελευθερία σε αυτήν τη Γη Γι' αυτό Ελλάδα σημαίνει Ελευθερία, σημαίνει Δημοκρατία, σημαίνει Ανθρωπιά. Η ελευθερία και η δημοκρατία ξεκινούν από ένα αυτόβουλο και κυρίαρχα συναρθρωμένο σύνολο. Η Ελευθερία, η Δημοκρατία και η ανθρωπιά, αυτή η Αγία τριάδα, η ομοούσια και αχώριστη είναι που μετατρέπει το κήρυγμα σε γράμμα και τον τύπο σε σάρκα, πνεύμα και ζωή και διαμορφώνει και όλες τις άλλες αξίες της ζωής, αρχίζοντας απ τον έρωτα, την ομορφιά και τη γνώση.

Αυτά ακριβώς τα δεδομένα ζωής ήθελε η ΕΠΟΝ με τον πρωτοποριακό ρόλο στην Αντίσταση να επικοινωνήσει, να καταγράψει και να απονέμει με τη σμίλη όσο ποιο πιστά και ανάγλυφα στη μνήμη των γενιών που θα τη διαδέχονταν.

Τι ανακούφιση αλήθεια, τι καινούριες ελπίδες και τι δύναμη πολλαπλάσια απ την αρχική σου δίνει η απόφαση να δώσεις κάθε ικμάδα του μυαλού και της ψυχής σου για να μετρηθείς με την τριπλή κατοχή της χώρας σε απελευθέρωση και νίκη. Το αίμα είναι το ποιο ακριβό καύσιμο, για να κινήσουν οι τροχοί της ιστορίας, να πάει η ζωή μπροστά. Και η θρυλική ΕΠΟΝ το έδωσε πρόσβαρο στη διάρκεια του τετράχρονου άνισου, σκληρού και αιματηρού αγώνα.

Ο νομός Ημαθίας έχει εκατοντάδες ΕΠΟΝίτες αγόρια και κορίτσα και δεκάδες ανταρτοεπονίτες. Ενδεικτικά αναφέρω Κόγιας Νίκος, Κώστας Μακρής Πελάγος Δημήτριος, Σημιωνίδης Ιάκωβος, Τσιμογιάννης Κώστας, Φυτίκας, Ηλίας Μαζαράκης Δήμος, Χασιώτης Βασίλειος

Ματώνει η καρδιά και στέκει μετέωρη η πένα, εκείνου που θα προσπαθήσει να περιγράψει, την ίδρυση της ΕΠΟΝ, τη δράση και τη ζωή του ΕΠΟΝίτη και της ΕΠΟΝίτισσας. Μα και εκείνος που συμμετείχε στην ΕΠΟΝ, νοιώθει ανίκανος πραγματικά να δώσει έστω και στις μικρότερες διαστάσεις αυτόν τον μεγάλο μόχθο και τον μεγάλο άθλο του λαού και της ΕΠΟΝ, που ήταν τα παιδιά της κατεγίδας.

Τα παιδιά που κατείχαν αυτήν τη μοναδική δύναμη να μεταλλάζουν το σπασμό και τον σπαραγμό του ζώου στις κρίσιμες ώρες σε όραμα. Τη δύναμη που του χαρίζουν οι αδερφές του γόνιμου πόνου, η ελπίδα και η πίστη στη ζωή και τη λευτεριά

Οι νέοι του μεσοπολέμου πεινούσαμε για ψωμί και αλήθεια και μας δίνανε πίτουρα και ψέμα. Γιατί δεν μας έδιναν γνώση και Φως, που τόσο διψούσαν τα μάτια και ο νους μας; Γιατί μόρφαζαν από μίσος, όταν εμείς χαμογελούσαμε και απλώνοντας τα χέρια στη ζωή; Όταν ζητούσαμε αγάπη αυτοί μας γύριζαν την πλάτη. Αυτά ήταν τα πρώτα «γιατί» της αθωότητας. Και ήρθε η 4η Αυγούστου του 1936. Η βασιλομεταξική φασιστική δικτατορία. Υστερα από τη δικτατορία τα άλλα τα ποιο καυτά «γιατί» φώτισαν ένα προς ένα τους κρίκους απ τις βαριές αλυσίδες που μας έδεναν χειροπόδαρα.

Οι δικτατορίες και ο φασισμός προσπαθούν να σπάσουν τους αρμούς των γενεών, την ιστορική συνέχεια, να επιβάλουν την αποκτήνωση του Ανθρώπου. Επιβεβαίωση ότι αυτοί είναι οι βασικοί στόχοι τους αποτελεί η ίδρυση της Εθνικής Οργάνωσης Νέων της «ΕΟΝ», που για πρότυπό της είχε τη Γερμανική φασιστική

νεολαία, μέλος της οποίας ήταν και η Βασίλισσα Φρειδερίκη. Οι Έλληνες νέοι του μεσοπολέμου είχαν την κακή τύχη να ζήσουν εκτός απ τον εσωτερικό φασισμό και τον διεθνή στη διάρκεια της κατοχής.

Η χώρα μας είχε μετατραπεί σε ένα πεδίο μάχης του ποιο αδυσοπητου, καταπιεστικού και φονικού μηχανισμού που γνώρισε η παγκόσμια ιστορία, ενάντια σ ένα άοπλο λαό που μάτωσε όσο κανένας άλλος λαός της υπόδουλης Ευρώπης. Με την αδιανόητη για οποιοδήποτε άλλο λαό γενοκτονία του μεγάλου λιμού του 1941-42.

Επρεπε να αντέξει το αδύναμο κορμί της Ελλάδας και τα διάφανα από την πείνα πλευρά της ΕΠΟΝ, την μακρινή ανάσα της άνοιξης στο θανατερό σφίξιμο της πρέσας. Της πρέσας που η μια της πλάκα η ασάλευτη το μαύρο χθες και η αλλα που ακουμπούσε στο στήθος της και τη συνέθλιβαν αργά-αργά το σήμερα και το αύριο της σκλαβιάς του φασισμού. Μπροστά σε αυτό το δράμα οι νέοι της Ελλάδας, δεν μπορούσαν να μείνουν με σταυρωμένα τα χέρια. ίδρυσαν την ΕΑΜ-ΝΕΩΝ και σε συνέχεια την ΕΠΟΝ, πύκνωσαν μαζικά τις γραμμές της και πολέμησαν με όλα τα μέσα το φασισμό: με το σύνθημα, το πινέλο ,το χουνί, το τρίκ, την προκήρυξη, το Σκέτς, το Θεατρο, τη διαμαρτυρία, την διαδήλωση και τα όπλα.

Χιλιάδες οι ανταρτοεπονίτες, εκατοντάδες οι νεκροί .Απερίγραπτο το θάρρος και ανεπανάληπτη η φλόγα της καρδιά για λευτεριά και δίκαιο.

Στις μεγάλες δοκιμασίες που περνούν τα έθνη δοκιμάζονται οι θεσμοί, οι δομές ,οι οργανώσεις, τα άτομα. Τότε είναι που ξεχωρίζουν οι πραγματικοί πατριώτες απ τους φαυλοτόνους και τους προδότες. Τότε, οι πραγματικές αξίες απ τα σάπια οικοδομήματα και ο χρυσός απ τις κάλπικες δεκάρες. Μια τέτοια μεγάλη δοκιμασία για την Ελλάδα ήταν ο αλβανικός πόλεμος του 1940-41, η κατάρρευση και ακόμα ποιο μεγάλη η κατοχή που ακολούθησε. Στην περίοδο αυτή κρίθηκε και καταδικάστηκε οριστικά στη συνείδηση του ελληνικού λαού η περιβόητη ΕΟΝ μαζί με ολόκληρο το καθεστώς της 4ης Αυγούστου.

Ο πόλεμος, η κατάρρευση και η κατοχή απέδειξαν οτι πίσω απ τα μεγάλα και κούφια λόγια για «Πατρίδα, Θρησκεία, Οικογένεια» κρύβονταν η πιο ραφινάτη και πρόστυχη πατριδοκαπηλεία, το σπέρμα της προδοσίας, η ανηθικότητα και η διαφθορά. Και το βασικότερο αποδείχθηκε πως ζούσαμε και πως η ΕΟΝ, που θα αποτελούσε το «βάθρο» του νέου«Ελληνοχριστιανικού πολιτισμού»και της «Γ !Ελληνικής Αυτοκρατορίας»,παρά τις τόσες ζημιές που προκάλεσε στη νεολαία, δεν κατόρθωσε ούτε καν να την αγγίξει πόσο μάλλον να ριζώσει στη συνείδησή της και έμεινε πάντα κάτι το ξένο, το επιβεβλημένο από τα πάνω, το μισητό και απαράδεκτο για τους νέους. Η ΕΟΝ δημιουργήθηκε χάρις στην κρατική βία και τους κάθε είδους εκβιασμούς, από την ψυχολογική ως την ανοιχτή βία των Σωμάτων Ασφαλείας και των τραμπούκων του Μεταξά.

Τα Κεντρικά Γραφεία της ΕΟΝ ήταν απέναντι απ την είσοδο του Αγίου Αντωνίου. Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. πενήντα βήματα από το Γουμενιό του ήταν τα Γραφεία της. Κάποιο πρωϊ πηγαίνοντας για τη δουλειά, μπροστά απ το Ηγουμενιό (δεν υπάρχει τώρα) «με σταμάτησαν τρεις ένστολοι ΕΟΝίτες και με οδήγησαν άθελα μου στο Γραφείο

της ΕΟΝ. Εκεί μου είπαν πως ο «Παππούς μου ήταν απ του μεγάλους Ευεργέτες, ότι αυτός έκανε το υπάρχον Τέμπλο του Αγίου Αντωνίου, Και ο πατέρα του ήταν σύνδεσμός του Μακεδονικού Κομιτάτου, γι' αυτό και εσύ πρέπει να μπεις στην ΕΟΝ και να αγωνιστείς όπως αυτοί και Συ για την πατρίδα», ενώ μου έχωσαν κάτω απ τη μασχάλη ένα δέμα που περιείχε μια ΕΟΝίτικη στολή.

Επειδή δεν έδειξα ενθουσιασμό, ο βαθμοφόρος (γνωστός το όνομά του δεν θα βοηθήσει), μου έλεγε ότι «ήμαστε οι πρώτη Νέοι άξιοι της πατρίδας. Θα κάνουμε παρελάσεις, θα δεχόμαστε τους επισήμους και αυτόν Βασιλιά». Συζητώντας είχαμε περάσει το Καφενείο του κ Μπαζάκα (το σημερινό κατάστημα παπουτσιών το ΝΕΟ).

Πριν χωρίσουμε μου είπε ότι την Κυριακή μετά την Εκκλησία να «πάω στα Γραφεία της ΕΟΝ για να γνωρίσω και άλλους ΕΟΝίτες στη συγκέντρωση της Κυριακής». Του απάντησα ότι «οι Γονείς μου είναι θρήσκοι και πάνε κάθε Κυριακή μαζί στην Εκκλησία και εγώ πάω στα πρόβατα. Γι' αυτό δεν θα έρθω». Πήγα το δέμα στο σπίτι χωρίς να το ανοίξω εκείνη την ώρα. Με ενόχλησαν αρκετές φορές στο δρόμο και το σπίτι. Είδαν και από είδαν που λέει ο λαός, ήρθαν στο σπίτι και πήραν το Δέμα.

Εχοντας τη στήριξη του ίδιου του Μεταξά που τη θεωρούσε το στρατό με τον οποίο θα πραγματοποιούσε τα ποιο όνειρα των Ελλήνων είχαν αποθρασυνθεί κυρίως οι «αμαζόνες» της ΕΟΝ, σε βαθμό του αξίωναν απ τους Αξιωματικούς του στρατού στο δρόμο, και στα κέντρα να τις χαιρετούν στρατιωτικά. Μαλιστα προκειμένου να εκ βαθύνει η ταξική διαφορά διακήρυττε ότι πρέπει «τα παιδιά της αστικής τάξης να μάθουν να κάνουν παρέα μετά παιδιά των κατωτέρων τάξεων, γιατί και αυτά έχουν ευγενικά αισθήματα». Τι παραχώρηση αλήθεια! Βέβαια οι γονείς δεν έμειναν αδρανείς σε αυτό το κακό που τους βρήκε. Αντιδρούσαν, διαμαρτύρονταν «Εχάσαμε τα παιδιά»! Έλεγαν, αλλά η ατομικές αυτές διαμαρτυρίες στα έργα της ΕΟΝ πνίγονταν εύκολα απ το καθεστώς.

Η περίφημη ΕΟΝ, που θα δημιουργούσε «μια νέα Ελλάδα» διαλύθηκε σαν χάρτινος πύργος και πριν ακόμα μπουν οι κατακτητές στη χώρα μας. Και δεν βρέθηκε ούτε ένας πυρήνας, ούτε μια μικρή ομάδα, πολύ περισσότερο ένα ανώτατο στέλεχος της ΕΟΝ, που να συναισθανθεί το εθνικό του καθήκον, να συγκεντρώσει γύρο του κάποιους παλιούς φαλαγγίτες να τους δώσει κουράγιο και να προβάλουν οποιαδήποτε μορφή αντίστασης κατά των κατακτητών. Μόλις έλλειψε η βία και η επιβολή έγινε κουρνιαχτός. Αντίθετα η Αντιστασιακή Νεολαία, αυτήν που δεν μπόρεσε να μαντρώσει ο ντόπιος φασισμός και αυτή που απελευθερώθηκε πια απ τα δεσμά της ΕΟΝ, οργανώθηκε στην ΕΠΟΝ, κυρίως από εκείνους που καταδίωκε, που βασάνιζε και δολοφονούσε το καθεστώς της 4ης Αυγούστου, που τους χαρακτήριζε «προδότες».

Αν δεχθούμε ότι η ιστορία είναι η Επιστήμη που καταγράφει με σαφήνεια, ακρίβεια και λιτότητα και κυρίως αδιάβλητες και απαλλαγμένες από κάθε συμφέρον και συναισθηματισμό Ανθρώπινες πράξεις σε συνδυασμό με την παράδοση τα ήθη και τα έθιμα, πρέπει να δεχθούμε ότι στη ζωή υπάρχουν δυο ιστορίες.

Η μια η εξωτερική. Αυτή που καταγράφει ημερολογιακά τα γεγονότα: με χρονολογίες, αριθμούς απωλειών και τοπωνυμιών. Που κάνει στατιστικές. Αυτή είναι η «επίσημη ιστορία». Η άλλη είναι η εσωτερική: αυτή που χαράζεται ανεξίτηλα στη

συλλογική συνείδηση του λαού και ξεχωριστά στον καθένα ΒΙΩΜΑΤΙΚΑ, με σταυρούς, αίμα, δάκρυα και ακροτηριασμούς. Μανάδες που σφαδάζουν, μνημόσυνα ανέκφραστου πόνου και δυστυχίας. Αυτή η εσωτερική είναι που διασώζει την μνήμη και την ανάμνηση ιστορικών γεγονότων, εθιμών, ηθών κλπ, που αμαυρώθηκαν από τη χρονική απόσταση που χωρίζει το ένα γεγονός απ το άλλο.

Χλοερό δάσος η γενιά της Αντίστασης. Μπορεί να κατακάηκε στις φλόγες μιάς ήπτας και του εμφυλίου πολέμου, που δεν ήταν μοιραία, άφησε όμως στις φλόγες που την έκαψαν και στα κάρβουνα που έμειναν τις καταβολές μια ηθική και πολιτιστική ανθοφορία-κληρονομιά, που, παρά και ενάντια σε όλα κράτησε και κρατάει ακόμα αδιάβρωτα τα βαθύτερα στρώματα της ψυχής και τη συνείδηση του λαού. Με το άρωμα εκείνων των ιδεών, των ονείρων, των οραμάτων και ιδανικών έμεινε αλώβητη απ τον οδοστρωτήρα του αμερικάνικου πνευματικού-κοινωνικού και κατακτητικού ιμπεριαλισμού. Η γενιά της αυτογνωσίας, της θυσίας και της υπεράσπισης του ελεύθερου, του ωραίου και της αλήθειας.

Ενας απ τους μεγάλους και καθοριστικής σημασίας συντελεστές-πρωταγωνιστές αυτής της λαμπρής και ανεπανάληπτης Εθνικής Αντίστασης ήταν τα αδούλωτα και φλογερά Νιάτα της Ελλάδας οργανωμένα στην Ενιαία Πανελλήνια Οργάνωση ΕΑΜ ΝΕΩΝ Νέων, Τη θρυλική και ιστορική (ΕΠΟΝ), έδωσαν ό,τι πολυτιμότερο είχαν για την Απελευθέρωση της χώρας και τη συντριβή του φασισμού:» «ΛΕΥΤΕΡΙΑ, ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ, ήταν το κεντρικό σύνθημα της ΕΠΟΝ. Σύνθημα που περιείχε όλους τους στόχους και σκοπούς για τους οποίους ιδρύθηκε και αγωνιζόταν να πραγματοποιήσει.

Η ΕΠΟΝ προήλθε απ τη συγχώνευση των(10) συνεργαζομένων στο ΕΑΜ Νέων Πατριωτικών-προοδευτικών οργανώσεων Νεολαίας που υπήρχαν την εποχή εκείνη με πρωτοβουλία της Ομοσπονδίας Κομμουνιστικών Νεολαιών της Ελλάδας(ΟΚΝΕ)

Οι ποιο πάνω Νεολαίες διαπιστώνοντας τους μεγάλους κινδύνους που διέτρεχε η χώρα απ την επικράτηση του άξονα και την ήδη διαμορφωμένη «Νέα τάξη Πραγμάτων»στην κατακτημένη Ευρώπη αποφάσισαν να ενώσουν τις δυνάμεις τους και ενωμένοι να συμμετάσχουν σε αυτόν υπέρ πάντων αγώνα για την διάσωση των ιερών και οσίων του λαού μας και την απελευθέρωση της χώρας.«...ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΟΥΣ ΘΑΝΑΣΙΜΟΥΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ που μας απειλούν με ολοκληρωτικό αφανισμό, μπρος στο άμεσο καθήκον που έχουμε να αντιμετωπίσουμε και να καταικήσουμε όλους αυτούς τους κινδύνους.

Μπρος στην ανάγκη του υπέρτατου αγώνα για τη ζωή και τη λευτεριά μας, Εμείς οι αντιπρόσωποι των δέκα Εθνικών Οργανώσεων της Νέας Γενιάς: σαλπίζουμε συναγερό ενότητας και πάλης στα νιάτα της Ελλάδας, για τα ωραιότερα Ανθρώπινα ιδανικά: την Εθνική μας Ελευτεριά, για οριστική και ολοκληρωτική εξόντωση του φασισμού τώρα και στο μέλλον.

Για μια Ελλάδα ελεύθερη, που όλες οι εξουσίες θα πηγάζουν απ την κυρίαρχη θέληση του λαού και της Νέας Γενιάς. Για μια ακέραια και ανεξάρτητη, χωρίς ιμπεριαλιστικούς πολέμους, με διαρκή ειρήνη που θα στηρίζεται στην αρχή της αυτοδιάθεσης των λαών και όλων των νεολαιών του κόσμου και ειδικά της

Βαλκανικής. Για μια Ελλάδα που θα βρει σ αυτήν η Νέα Γενιά την ευημερία ,τη μόρφωση, τη χαρά το μέλλον...»

Αυτή είναι μια παράγραφος απ την ιδρυτική διακήρυξη της ΕΠΟΝ στις 23 του Φλεβάρη του 1943, μέρα που γεννήθηκε και μπήκε οργανωμένα και ενεργά στον τιτάνιο αγώνα για τη λευτεριά της Πατρίδας και την εξάλειψη του φασισμού από προσώπου γης. Το φλογερό σάλπισμα της ΕΠΟΝ για ενότητα και δράση για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά βρήκε τεράστια απήχηση: Ξεσήκωσε, ένωσε και αδέρφωσε μέσα στην αντάρα του πολέμου τα αδούλωτα Νιάτα της Ελλάδας. Εγερτήριο σάλπισμα που της ενέπνευσε τα ποιο όμορφα και τολμηρά οράματα. Τη μπόλιασε με αισιοδοξία, αυτοπεποίθηση και πίστη και την ανάδειξε σε βασικό συντελεστή του Εθνικό Απελευθερωτικού και αντιφασιστικού αγώνα.

Η ιστορία ζητούσε την εποχή εκεί απ τον κάθε Έλληνα: να αναζητήσει τον εαυτό του στην ιστορία και την ιστορία στον εαυτό του. Τα νιάτα ηταν μεταξύ των πρώτων που απάντησαν με την ίδρυση της ΑΕΜ-Ν'ΕΩΝ και της ΕΠΟΝ στην ιστορία και αποφάσισαν να προστέσουν νέες σελίδες δόξας. Ομως: Ποιος θα το λένε πως το Φλεβάρη του 1943, μέσα απ τα σκοτάδια της φασιστικής τυραννίας θα γινόταν φλόγα και Φως όραμα και Ελπίδα .Πως θα γινόταν Ζαλόγο, Εικοσιένα(21),Σαράντα(40) και Εθνική Αντίσταση. Πως θα γινόταν σύμβολο της Ελλάδας η σβάστικα και ο Υμητός. Που βρήκατε τη γιγαντοσύνη αθάνατα νιάτα της Ελλάδας, βασανισμένα νιάτα της Ελλάδας, ανυπέρβλητα νιάτα της Ελλάδας να γίνετε θυσία και σπονδή για την Ελλάδα.

Η ΕΠΟΝ οχι απλώς θέλησε, αλλά και μπόρεσε μέσα στη μαύρη σκλαβιά, σαν αντίβαρο στα δεινά της κατοχής να δώσει ένα χαρούμενο και παράλληλα πολιτιστικό τόνο στη ζωή της Νεολαίας και παράλληλα να την προσανατολίσει στην μορφωτική προσπάθεια και ανάπτυξη.Σε αυτήν ακριβώς την ανάγκη ανταποκρίνονταν το σύνθημα: ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ. Δημιούργησε στις πόλεις και τα χωριά, ιδιαίτερα στην ελεύθερη Ελλάδα: Θέατρα, χορωδίες, γιορταστικές και πολιτιστικές συγκεντρώσεις στις οποίες συζητιόταν εκτεταμένα τα προβλήματα του αγώνα και τα καθημερινά της ζωής. Εκανε τις λέσχες της ΕΠΟΝ πολιτιστικές κυψέλες. Συνετέλεσε στην πολιτιστική αφ' ύπνουση της νεολαίας του χωριού, αλλά και της πόλης.

Οι ΕΠΟΝίτες και οι ΕΠΟΝίτισες ηταν πάντα μέσα στους πρώτους για την οργανωτική προετοιμασία και των μαζικών κινητοποιήσεων, εκδηλώσεων και διαδηλώσεων του λαού μας για την επιβίωση, ενάντια στη φασιστική τρομοκρατία, στην προσπάθεια των κατακτητών και συνεργατών-προδοτών τους να σύρουν το λαό και κυρίως τη Νέα γενιά στα πολεμικά μέτωπα, τα εργοστάσια και τα κρεματόρια.

Οι ΕΠΟΝίτες συνδύαζαν την ευγένεια ψυχής με την αυτοθυσία και τον ηρωϊσμό γι' αυτό και μπόρεσαν να σταθούν επάξιοι αυτού του γιγάντιου άθλου: Να γελούν. Να πολέμου και να μορφώνουν. Οι οργανώσεις και τα μηνύματα της ΕΠΟΝ απλώθηκαν μέχρι την ποιο απόμερη Συνοικία και το ποιο απομακρυσμένο χωριό της Ελλάδας. Ανοιξε στην Νεολαία νέους φωτεινούς ορίζοντες.

Τα ιδανικά της απελευθέρωσης, της εθνικής ανεξαρτησίας, της δημοκρατίας και της κοινωνικής δικαιοσύνης με τα οποία φλόγισε την Ψυχή της οδήγησαν του Νέους και τις Νέες σε πρωτόγνωρους ηρωϊσμούς στον αγώνα κατά των κατακτητών. Με τους αγώνες και τις θυσίες έγραψε ιστορία εθνική. Μια λαμπρή σελίδα στην Νεολληνική ιστορία, γι' αυτό και αξίζει να εντρυφήσουμε στα Νάματα και τις παρακαταθήκες, που αυτή έγραψε στη μνήμη του Εθνους.

Παρακαταθήκες για τις οποίες η γενιά της ΕΠΟΝ έχει το δικαίωμα να είναι περήφανη γιατί κανένας Νέος Έλληνας δεν πολέμησε στο πλευρό των φασιστών τους συμμάχους όπως πολύ το ήθελαν και επιδίωξαν οι ντόπιοι συνεργάτες τους. Αυτό είναι γεγονός αναμφισβήτητο, όπως είναι αναμφισβήτητο και το γεγονός ότι 35.000 χιλιάδες ΕΠΟΝίτες και ΕΠΟΝίτισες πολέμησαν τους ναζί μέσα απ τη γραμμές του ΕΛΑΣ και ότι απ αυτούς οι 1.300 σκοτώθηκαν πολεμώντας τους τρεις κατακτητές και τους ντόπιους συνεργάτες τους.

Η ΕΠΟΝ δεν πολεμούσε μόνο με το πινέλο, το χουνί και το όπλο. Πολεμούσε και με την πένα. Εγασε με το χέρι και τύπωσε με τους χεροκίνητους πολυγράφους εκατομμύρια Τρίκ, προκυρήξεις, άρθρα και χρονογραφήματα στις αμέτρητες ΕΠΟΝίτικες εφημερίδες. Λειτουργήσαν τα σχολεία. Στη διάρκεια της λιγόχρονης υπαρξή της έκανε τις πρώτες προσπάθειες για να χαράξει τα βασικά στοιχεία διαπαιδαγώγησης Ανθρώπων με το δεκάλογο της ΕΠΟΝ, και με τη βοήθεια των παιδαγωγών μελών του Κεντρικού Συμβουλίου επεξεργάστηκε και δημοσίευσε τις βασικές κατευθύνσεις-γραμμές για την αναγέννηση της παιδείας. μέσα στην ΕΠΟΝ εμείς συζητήσαμε, γνωρίσαμε, μάθαμε, καταλάβαμε.

Για μας που υπήρξαμε ΕΟΠΝίτες, εκείνα τα δύσκολα, τα μαύρα, τα γεμάτα πείνα, πόνο και θάνατο κατοχικά χρόνια, ήταν τα ποιο πλούσια σε περιεχόμενο και τα ποιο αξέχαστα χρόνια της ζωής μας. Με την μαζικότητα που πήρε δημιουργήθηκε ένα νέο κλίμα ζωής και συμπεριφοράς μέσα απ το οποίο αποδεσμεύτηκαν η πρωτοβουλία, η αυτενέργεια και η θέληση των νέων, που σε μια εποχή αδυσώπητης σκληρότητας, στα διαλείμματα των μικρών η μεγάλων μαχών με τους κατακτητές, οι Νέοι έχτιζαν, τραγουδούσαν και δημιουργούσαν, αλλάζοντας πρώτα απ όλα την ίδια τη ζωή και το περιεχόμενό της. Αυτόν ακριβώς τον αγώνα εξέφραζε το δεύτερο σύνθημα της ΕΠΟΝ: Η ΕΠΟΝ ΠΡΟΧΩΡΕΙ ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΖΩΗ.

Η Εθνική Αντίσταση είναι ένα κορυφαίο γεγονός στην ελληνική ιστορία και σε αυτόν τον αγώνα ξεχωριστή θέση έχει το έργο της ΕΠΟΝ, με τις 6000 χιλιάδες Νέους παιδιά της Ελλάδας. Η ΕΠΟΝ εκφράζει με δυό λόγια τη θέληση και τον τρόπο που απάντησαν τα Νιάτα της Ελλάδας στη φασιστική σκλαβιά. Τροφοδότησε τον ΕΛΑΣ με τη Νέα γενιά, έτσι που η πλειοψηφία του ΕΛΑΣ να προέρχεται απ τη Νέα Γενιά.

Δημιούργησε τις υποδειγματικές Αντατρο-ΕΠΟΝίτικες ομάδες. Βοήθησε με όλα τα μέσα τον πολιτικό και ένοπλο αγώνα του λαού. Η ΕΠΟΝ αναδείχθηκε σε αιμοδότη του απελευθερωτικού αγώνα, σε φωτοδότη και εμπνευστής της νεολαίας μας για τους μετέπειτα αγώνες της. Στα χνάρια της ΕΠΟΝ επάξια βάδισαν οι Νέοι και οι Νέες της γενιάς του 114, οι Λαμπράκιδες και οι αγωνιστές του Πολυτεχνείου για δημοκρατία, εθνική κυριαρχία και την προκοπή του λαού.

Ενταγμένη ολόψυχα η ΕΠΟΝ στον Εθνικό Απελευθερωτικό και το συμμαχικό αγώνα, έδωσε μαζί με τον ΕΛΑΣ, αλλά και μεμονωμένα οι υποδειγματικοί λόχοι της ΠΟΝ εκατοντάδες μάχες για την απελευθέρωση της χώρας και τη νίκη του συμμαχικού αγώνα. Η προσφορά της ΕΠΟΝ, είναι μια λαμπρή σελίδα απαράμιλλων αγώνων και θυσιών που γράφτηκε στα βουνά και τις πόλεις απ τα νιάτα της Ελλάδας στα χρόνια της Εθνικής Αντίστασης. Είναι τα μεγάλα χρόνια που οι ΕΠΟΝίτες αγόρια και κορίτσα, φιλοδοξούσαν να δώσουν σάρκα και οστά στα οραματά τους. Γι' αυτόν το σκοπό τα έδιναν όλα απλώχερα και ανυστερόλουλα. Και τη ζωή τους ακόμα. Η χώρα μας ούτε πριν, ούτε μετά την ΕΠΟΝ έχει να παρουσιάσει μια τόσο μαζική εθελοντική οργάνωση Νέων. Ο ρόλος ήταν πολύπλευρός και σημαντικός.

Πριν από την ΕΠΟΝ είχε δημιουργηθεί το ΕΑΜ ΝΕΩΝ

Για πρώτη φορά στην ιστορία της χώρας μας μπήκε τόσο μαζικά η νεολαία στο προσκήνιο της πολιτικής ζωής. Το πάντρεμα των γενιών του 1930-40 με αυτές του 1940-50 και η συμμετοχή από κοινού των πολυβασανισμένων απ τη στείροτητα και την πνευματική ξεραϊλα του εσωτερικού φασισμού άνοιξε νέους ορίζοντες στη σκέψη και τη δράση. Τα ιδανικά που ενσάρκωσε και υπηρέτησε με πάθος και αυταπάρνηση η ΕΠΟΝ, ενσάρκωναν ένα όραμα όπου Εθνική Ανεξαρτησία, ελευθερία, δημοκρατία, την κοινωνική πρόοδο και η Ανθρώπινη αξιοπρέπεια αποτελούσαν τα βασικά συστατικά του αγώνα. Σ ολο το διάστημα της 4τετράχρονης Αντιστασιακής πάλης ενάντια στην λαίλαπα των χιτλερικών ορδών, ένα μεγάλο ποσοστό του βάρους και των θυσιών το επωμίσθηκαν οι 35,000 χιλιάδες ανταρτοεπονοίτες.

Μόνο στα παιδιά των μαχών είχε 13,000 χιλιάδες και πλέον νεκρούς και τραυματίες η ΕΠΟΝ. Το ίδιο όρθιοι και ανυποχώρητοι έμειναν και όταν τα χαλύβδινα τέρας (τάνκς) με τις ελπίστρες τους άλεθαν το 18χρονο κορμί της ΕΠΟΝίτισας Παναγιώτας Σταθοπούλου, του Θ.Χατηθωμά, της Κούλας Λίλη και τόσων άλλων ΕΠΟΝιτών. Αυτοί εκεί όρθιοι και αμετακίνητοι και ως έτρεχε ποτάμι το αίμα.

Σαν αντάξιοι απόγονοι των ιστορικών τους προγόνων, είχαν προαποφασίσει να ξανά χτυπηθούν, όπως και στο συλλαλητήριο στις 5 Μαΐου 1943, για να μη γίνει επιστράτευση Ελλήνων για τα μέτωπα στο πλευρό του άξονα με τους πάνοπλους κατακτητές. Δεν έφυγαν, γιατί ήξεραν ότι μόνο με τον αγώνα και τη θυσία μπορούσε να ηττηθεί ο φασισμός.

Ήξεραν από πριν, ότι και σε αυτή τη σύγκρουση στις 22 Ιουλίου 1943 για να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στη Μακεδονία, θα ήταν σκληρή και αιματοβαμένη, όμως έπρεπε εδώ σ αυτό το στραυροδρόμι του κόσμου, που με τον αλβανικό πόλεμο γνώρισε την πρώτη Ηττα ο φασισμός, τα παιδιά της ΕΠΟΝ ήθελαν-έπρεπε και τώρα απ αυτήν εδώ την γωνιά του κόσμου, να φύγει για τα πέρατα του της οικουμένης ένα μήνυμα.

Το μεγάλο μήνυμα. Το μήνυμα που θα ανακούφιζε τους ελεύθερους ακόμα λαούς και θα φλόγιζε τις καρδιές των κατακτημένων, που με κομμένη την ανάσα παρακολουθούν τα γεγονότα. Το μήνυμα, ότι το έργο που άρχισαν οι πατεράδες τους και τα αδέρφια τους στον αλβανικό πόλεμο, θα το ολοκλήρωναν αυτοί. Θα Νικήσουν το φασισμό.

Η γενιές της ΕΠΟΝ δοκίμασαν στο πετσί τους την αποθέωση του εγκλήματος όχι μόνο σ αυτές τις διαδηλώσεις και τις κρεμάλες, αλλά και σε κάθε τους βήμα και την πόρρωση του φασισμού, σε όλο του το μεγαλείο προκειμένου να σώσουν το κατάρακομένο γόητρο του «αήτητου» στην μικρή Ελλάδα, αλλά και τις σκηνές άφταστου ηρωϊσμού και αυτοθυσίας αυτών που με το ένα χέρι κράταγαν τις «πάνες» και με το άλλο τουφέκι τσαλάκωναν την αλλαζονία και την αυτοπεποίθηση του άξονα. Με τον Νεανικό ενθουσιασμό και την ιερή τρέλα σηματοδοτούσαν μέρα τη μέρα την ήττα και την ταπείνωση του αήτητου έως τότε Ναζισμού.

Για αρκετές δεκαετίες προσπάθησαν να σβήσουν από την ιστορία, να βγάλουν απ την ψυχή του λαού την Εθνική Αντίσταση του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ και της ΕΠΟΝ. Χρησιμοποίησαν όλα τα μέσα. Οι ΕΠΟΝίτες ήταν η πρώτη ύλη που επεξεργάζονταν τα τμήματα ασφαλείας και εμπλουτίζαν οι ψευδομάρτυρες στα έκτακτα στρατοδικεία μόνο και μόνο να προσδιορίσουν το μέγεθος της ποινής. Οσοι αθώνονταν-σπάνια-αφού δεν έκαναν δήλωση μετανοίας στέλνονταν στα γραφεία «εθνικής επαναπροσαρμογής» της Μακρονήσου. Τον ίδιο δρόμο ακολουθούσαν και όσοι παρουσιάνταν να καταταγούν στο στρατό και «υπόφεραν» από αριστερή πλευρίτιδα. Χιλιάδες ΕΠΟΝίτες πλήρωσαν με τη ζωή τους, με δεκαετίες ολόκληρες τη Βίδο, το Τρίκερι στις φυλακές κάτεργα και εξορίες, στη Μακρόνησο και το κάτεργο της Γιούρας.

Και μετά από τόσους διωγμούς και κατατρεγμούς, βλέπουμε σήμερα τους ΕΠΟΝίνες ή τα παιδιά των ΕΠΟΝιτών να έχουν διακριθεί και διαπρέψει σαν κορυφαίοι ποιητές, συγγραφείς και λογοτέχνες, Επιστήμονες και καλλιτέχνες στη χώρα μας και το εξωτερικό. Ηγετικά στελέχη πολιτικών κομμάτων και σε άλλους κοινωνικούς και πνευματικούς χώρους έχουν διαπρέψει απ αυτούς που φοίτησαν στα σχολιά της ΕΠΟΝ. Τα παιδιά της Αντίστασης, οι Νέοι που τους είπαν αλήτες και προδότε ! στάθηκαν και αποτέλεσαν το πνευματικό βάρθρο στην ποίηση του Ελύτη στο «Αξιον Εστί» και του «Της Δικαιοσύνης Ήλιε Νοητέ,,»

Αρκετοί που θέλουν να παριστάνουν τους «αντικειμενικούς» ή και πολλοί άλλοι, καλόπιστοι, απο άγνοια η και αφέλεια, συγκρίνουν την ΕΟΝ με την εθνικό απελευθερωτική οργάνωση της ΕΠΟΝ και σε συνέχεια προσπαθούν να «αποδείξουν» ότι οι μέθοδες που χρησιμοποιήθηκαν και οι σκοποί για τους οποίους δημιουργήθηκαν αυτές οι οργανώσεις ήταν «παρόμοιες». Την αντεθνική και αντί ιστορική αυτή ταύτιση την αποδέχονται και ορισμένοι θεωρητικοί της κεντροδεξιάς. Συμβαίνει και στην περίπτωση αυτή ό,τι συμβαίνει με την αξιολόγηση που οι άνθρωποι αυτοί κάνουν για το σύνολο της Εθνικής Αντίστασης.

Και ενώ γνωρίζουν ότι πρόκειται για αναμφισβήτητη διαστρέβλωση της αλήθειας και της ιστορίας που, δεν αξίζει καν τον κόπο να ασχοληθεί κανείς μαζί τους στα σοβαρά. Και δεν πρέπει γιατί ενώ δεν έχουν να πουν κάτι καινούριο επαναλαμβάνουν τη γνωστή νεοφασιστική φόρμουλα «μαύρος» και «κόκκινος φασισμός».

Θα αρκούσε μια σύγκριση σε ένα μόνο σημείο, όχι γιατί μπορεί να υπάρξει κανένας συσχετισμός ανάμεσα στις εθνικό απελευθερωτικές οργανώσεις των Νέων

που συμμετείχαν στη ΕΠΟΝ, αλλά γιατί έτσι θα φανεί καλύτερα ένα από τα ουσιαστικά χαρακτηριστικά της μεταξικής φάλαγγας και ο βαθιά αντεθνικό της χαρακτήρας.

Ο Μεταξάς απ την πρώτη στιγμή που πήρε ο πράσινο φως απ τον Βασιλιά και την ανοχή των κεντρών κομμάτων προσπάθησε να φασιστικοποιήσει τη νεολαία. Να δημιουργήσει οργάνωση γενιτσάρων του φασιστικού καθεστώ και με το Α.Ν 334)7)10 ίδρυσε τον προσωπικό του στρατό. Συνάντησε όμως ζωνή αντίδραση, τόσο απ τους Νέους, όσο και απ τους γονείς, που καταλάβαιναν που οδηγούνταν τα παιδιά τους.α) Η ΕΟΝ, Οπως αναφέρω και πιο πάνω δημιουργήθηκε χάρι στο Νόμο, την κρατική βία και της επιβολή από τα πάνω.

Για τη στρατολογία μέλων χρησιμοποιήθηκαν κάθε είδους εκβιασμοί. β) Διαλύθηκε μόλις έλλειψε η βία και η επιβολή και γ)Σαν οργάνωση όχι μόνο δεν πρόσφερε τίποτε στη ζωή και στον εθνικό-απελευθερωτικό αγώνα, αλλ αντίθετα πολλά στελέχη της έγιναν ένθερμοι συνεργάτες των κατακτητών και συνέχισαν και με τη βοήθα τον κατακτητών τον «αγώνα»τους για τα φασιστικά«ιδεώδη και ιδανικά».

Σε αντίθεση με την ΕΟΝ, η ΕΠΟΝ και οι άλλες Εθνικό απελευθερωτικές οργανώσεις γεννήθηκαν κάτω απ τη σκληρή, αδυσώπητη και θανάσιμη πάλη εναντίον του φασισμού, που και με τις ευλογίες και του ντόπιου θροιάστηκε στη χώρα. Οσοι εντάσσονταν στην ΕΠΟΝ ήξεραν ότι δεν είχαν να περιμένουν καμιά κοινωνική ανταμοιβή και προνόμια, αλλά ότι τους περίμεναν συλλήψεις, βασανιστήρια πριν από τη νίκη και τα εκτελέστικά αποσπάσματα των κατακτητών με τους οποίους κατακτητές οι εντασσόμενοι στην ΕΠΟΝ άνοιγαν έναν ανειρήνευτο αγώνα ζωής και θανάτου με μοναδικό σκοπό και στόχο την απελευθέρωση της χώρας και την εθνική, κοινωνική και οικονομική εξάρτηση της Ελλάδας από τα ξένα δεσμά.

Ενώ η ΕΟΝ μόλις έλλειψε η βία και ο εκβιασμός διαλύθηκε -έγινε κουρνιαχτός. Τα στελέχη της κούρνιασαν κάτω απ τα σιδερόφρακτα φτέρα των κατακτητών και συνέχισαν από πιο ισχυρή πλέον θέση να επιβάλουν στο λαό μας την «Νέα Τάξη πραγμάτων», Η ΕΠΟΝ παρά τους αφάνταστου διωγμούς, όχι μόνο επέζησε αλλά και αντρώθηκε ακριβώς μέσα σκληρό και αιματηρό αγώνα για την Εθνική Ανεξερτησία και τη Δημοκρατία και χιλιάδες απ τα μέλη της έφτασαν μέχρι και την υπέρτατη θυσία γι αυτά τα πολυπόθετα ιδανικά.

Αντί «...Για τη μεγάλη προσφορά προς την Πατρίδα Γιέ μου στεφάνια, δόξες και τιμές για σένα είναι λίγα...»Θα πεί ο συμπατριώτης μας ποιητής Μπροκούμης Δημήτριος. Ακάνθους και όξος πότισαν τους Γιούς της Ελλάδας οι μεταπολεμικές κυβερνήσεις».

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΡΩΣΗΣ (ΠΕΕΑ)

Στις 11 του Μάρτη 1944 συγκροτήθηκε η ΠΕΕΑ και εγκαταστάθηκε στο χωριό Βίνιανη. Πρόεδρος ο Αλέξ Σβώλος και γραμματέας εξωτερικών ο συνταγματάρχης του πυροβολικού Ευριπίδης Μπακιριτζής. Γραμματέας εσωτερικού Γεωρ Σάντος.

Γραμματέας δικαιοσύνης Ηλ Τσιριμόκος. Γραμματέας στρατιωτικών συνταγματάρχησ πεζικού Μ.Μάντακας. Γραμματέσ γεωργίας Κωσ Γαβριηλίδης.

Κάθε ένας απ τους γραμματέις προσωρινά πήρε και μια ή δύο άλλες γραμματείες μέχρις ότου συμπληρωθεί η ΠΕΕΑ. Η ορκωμοσία έγινε στη Βίανη απ τον εφημέριο του χωριού μπροστά στο Μητροπολίτη Κοζάνης Ιωακείμ. Η συμμαχική επιτροπή παρ' όλο οτι κλήθηκε δεν πήγε θέλοντας να δείξει οτι δεν αναγνωρίζει την ΠΕΕΑ.. Υστερα απ τη συγκρότηση της ΠΕΕΑ η Κεντρική Επιτροπή του ΕΛΑΣ αποφάσισε τη διάλυσή της και ο ΕΛΑΣ έμπαινε στις διαταγές της ΠΕΕΑ.

Βέβαια, αυτό που έχτισε ο λαός τον πρώτο χρόνο της κατοχής δεν ήταν και δεν μπορούσε να είναι μια ολοκληρωμένη Λαϊκή Δημοκρατία, ήταν η ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΛΛΑΔΑ. Ήταν όμως μια υπέροχη ιστορική «προκαταβολή» της. Ήταν όμως οι λαμπρές εξετάσεις ενός λαού να ελευθερωθεί μόνος του και να αυτοδιοικηθεί. Οι ίδιοι άνθρωποι και με τις ίδιες μέθοδες και μέσα έκλεισαν για άλλη μια φορά το δρόμο στο λαό, να εξασφαλίσει για πρώτη φορά στην ιστορία του, πολιτικές συνθήκες ελευθερίας. Να διαφθεντέψει ο ίδιος τα του οίκου του.

Συνεκτιμώντας τους κινδύνους που θα πρόεκυπταν απ την ομαλή μεταπολεμική πορεία της χώρας, καταλήξανε στο συμπέρασμα οτι ο μοναδικός τρόπος να κοινορτοποιήσουν αυτό το πανίσχυρο λαϊκό κίνημα ήταν η ένοπλη σύγκρουση μαζί του. Για να μείνουν κυρίαρχοι στην Ελλάδα δεν υπήρχε άλλος τρόπο. Η λύση της σύγκρουσης ήταν μονόδρομος. Έπειτα η σύγκρουση με τα κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής ήταν ένα απ τα βασικά καθήκοντα της διεθνούς του κεφαλαίου. Δεν έμεινε παρά να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις. Στόχος του στο εξής να δημιουργήσουν πολλαπλά προβλήματα στην ηγεσία της Αντίστασης.

Έτσι με μια σειρά προκλητικών ενεργειών, όξυναν κάθε μέρα, ώρα και στιγμή περισσότερο τα πράγματα για να δημιουργήσουν ένα αίσθημα ανασφάλειας στο λαό αλλά, και σύγχυση στην ηγεσία του κινήματος. Να την κάνουν να χάσει την ψυχραιμία της, για να πετύχουν αυτό που επιδίωκαν. Μεθόδευσαν δέ κατά τέτοιο τρόπο τις ενέργειές τους, ωστε να παρασύρουν την ηγεσία του ΚΚΕ να κάνει αυτή πρώτη το ξεκίνημα στην από μακρού προετοιμασμένη ένοπλη σύγκρουση.

Με αυτόν τον τρόπο νόμιζαν πως θα είχαν μια αναμφισβήτητη «νομιμότητα» απέναντι στην κοινή γνώμη της πατρίδας τους Αγγλία αλλά και της Αμερικής. Ενώ αυτούς του παράγοντες τους υπολόγιζαν σοβαρά τον δικό μας λαό που θα τον κατακρεουργούσαν θα τον υποχρέωναν μέσω των όπλων να πιστέψει οτι «αναγκάστηκαν» να επέμβουν για να του προστατεύσουν τις ελευθερίες απ την ένοπλη επίθεση των κομμουνιστών που στόχευε στην κατάληψη της εξουσίας.

Το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο(ΕΑΜ) με την Διακήρυξή του της 27 Σεπτέβρη 1941 χαραξέ και πρόβαλε στο λαό το πρόγραμμα που περιείχε,τη Στρατηγική και πολιτική του αγώνα κατά των Ιταλό-Γερμανο-Βουλγάρων κατακτητών: Παθητική και ανεργητική Αντίσταση για την Επιβίωση του λαού και ένοπλο αγώνα για την Απελευθέρωση της Ελλάδας απ τους κατακτητές. Για μετά την απελευθέρωση Ελεύθερες Εθνικές Εκλογές με το σύστημα της απλής αναλογικής για να αναδείξει κυρίαρχα ο Ελληνικός Λαός την μετά απελευθερωτική κυβέρνηση που θα αποφασίζει

για όλα τα Εθνικά-Πολιτικά-οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα και Γνήσιο Δημοψήφισμα, για να αποφασίσει για το πολίτευμα,τη Βασιλευόμενη ή Αβασίλευτη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία.

Για αυτήν την εθνική πολιτική της ομαλής δημοκρατικής εξέλιξης το ΕΑΜ έκανε απαραίδεκτες πολιτικές υποχωρήσεις στις συμφωνίες της Πλάκας του Λιβάνου, της Γκαζέρτας και της Βάρκιζας.

Το ΕΑΜ παρ' ολο που είχε τις απαραίτητες πολιτικές και ένοπλες δυνάμεις να διαλύσει τις μη ΕΑΜικές πολιτικές οργανώσεις και όλα τα μη ΕΑΜικά ένοπλα τμήματα στη διάρκεια της κατοχής και μετά την αποχώρηση των Γερμανών ακόμα και να μην επιτρέψει την απόβαση των Αγγλων στην Ελλάδα. Δεν το έκανε. Και δεν το έκανε γιατί πίστευε ότι ο καλύτερος τρόπος να πάρεις την εξουσία είναι να σου τη δώσει ο λαός

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός η ομολογία του Υπουργού των στρατιωτικών Καλίνου-Αμαρμπέη για την πίεση που δέχθηκε η κυβέρνηση Πλαστήρα. Ο Σκόμπυ και ο Λήπερ για να δεθχεί τη συμφωνία της βάρκιζας μας είπαν λέει επί λέξει: «η συμφωνείτε με το ΕΑΜ για την ανακοχή ή σας παρατάμε και φεύγουμε» Η Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ) να προκηρύξει εκλογές για Συντακτική Εθνοσυνέλευση, να κάνει Δημοψήφισμα για το πολιτειακό και να πραγματοποιήσει το Εθνοσωτήριο πρόγραμμά του που πρόβλεπε δημιουργία Λαϊκής Δημακρατίας χωρίς την κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας.

Η Ενοπλη Αναμέτρηση δεν Συνέφερε στο ΕΑΜ και γι' αυτό επιζήωξε μέχρι και την ιστατη στιγμή να την αποφύγει. Αυτή όμως η Εθνοσωτήρια Στρατηγική και Πολιτική ήταν αντίθετη με τα συμφέροντα της Αγγλίας και της Διεθνούς του κεφαλαίου.

Και ενώ το ΕΑΜ-ΚΚΕ και με βάση το πρόγραμμά του αλλά και όλα τα και είχε πράγματι δρομολογήσει την κοινοβουλευτική του επροσώπηση και την διεκδίκηση της εξουσίας μέσω των δημοκρατικών διαδικασιών, βρέθηκε μπροστά σε μια καλοστημένη παγίδα με πρωταγωνιστή τον ίδιο τον Τσιώρτσιλ, ορκισμένος εχθρός της Ελλάδας άρα και της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης.

Βασική επιδίωξη του Τσιώρτσιλ ήταν να κυριαρχήσει απόλυτα στην Ελλάδα με όλα τα μέσα δυναμικά και μη και αφού διαλύσει τον ΕΛΑΣ και το ΕΛΑΝ, να επιβάλει υποτακτική κυβέρνηση και να επαναφέρει τον πιστό του υποτακτικό Βασιλιά Γεώργιο Β! Και όταν ο αρχηγός της αγγλική αποστολής στην Ελλάδα είπε στον Τσιώρτσιλ ότι οι αντάρτες δεν είναι ληστές αλλά ότι εκπροσωπούν όλες τις κατηγορίες των Ελλήνων και ότι το 80-90 % είναι κατά της μοναρχίας, εκείνος απάντησε «δεν θα με εκβιάσουν οι ληστές!.

Αυτά του τα έλεγε ο Ταξίαρχος Μάιερς που εισηγούνταν ότι «...Θεωρώ πως θα ήταν χρήσιμο για τους πράκτορές μας να έχουν επαφή με εκπροσώπους της κυβέρνησης(τις κατοχικές των Αθηνών) δηλαδή με Ανώτερους Αξιωματικούς, Αστυνομικούς κλπ, με τον σκοπό να τους ενσφηνώσουν την ιδέα ότι έχουν καθήκον και το δικαίωμα να καταγγέλουν τους Αρχηγούς του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ στις αρχές και να βοηθήσουν τη σύλληψη των πρακτόρων του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ ώστε, όταν

έρθει η στιγμή, οι οργανώσεις αυτές να μην μπορούν να βλάψουν τα αγγλικά συμφέροντα».

Τα ιδεολογικά πιστεύω της τότε Δεξιάς ήταν : α) Η ιδεολογία της 4ης Αυγούστου (της Μεταξικής δικτατορίας) με κοινωνικό περιεχόμενο: πατρίδα, θρησκεία, οικογένεια. β) Την τρομοκρατία που ασκούσε το κράτος και ανεξέλεγκτα το παρακράτος. γ) Την πρωματολογία (τα εντέχνως κατακρεουργμένα πτώματα) και δ) Η μαυροφορούσα Μάνα και αδερφή του «αγρίως» σφαγιασθέντως ανδρός και αδερφού υπό των ΕΑΜοβουλγάρων. Η Δεξιά μη συμμετέχοντας στην Αντίσταση και συνεργαζόμενη με τους κατακτητές στη διάρκεια της κατοχής και μετά απελευθερωτικά με τους Άγγλους και Αργότερα με τους Αμερικανούς, όχι μόνο δεν είχε να προσφέρει κάτι νέο για την κοινωνικό-οικονομική ανάπτυξη του τόπου, αλλά για να επικρατήσει έπρεπε να εξοντώσει, όχι μόνο τους φορείς της Αντίστασης και μαζί τους ό,τι νέο και φρέσκο έφερναν οι νέες μετά κατοχικές γενιές.

Σύμφωνα με την 4ο Αυγουστιανή αντίληψη και λογική, με τον όρο «πατρίδα» εννοείται ο συγκεκριμένος τόπος, όπου ασκούσε η 4ο Αυγουστιανή καμαρίλα την κυριαρχία της (Κάϊρο κλπ) και το ανθρώπινο δυναμικό του. Έτσι, η μέριμνα για την πατρίδα γι' αυτούς δεν ήταν τίποτε από την διασφάλιση αυτού του χώρου, των ανθρώπων και των σχέσεων κυριαρχίας που τον συγκροτούν. Έτσι, λοιπόν, με τον όρο «πατρίδα» για τη Δεξιά αποδίδεται σε ό,τι αποκτά ειδικό βάρος στη διαμόρφωση των υλικών όρων ύπαρξής τους και το πολύ-πολύ υπερβαίνει τα δικά τους όρια : σε κληρονομημένες εντάξεις, σε δεσμούς και μηχανισμούς (στρατός, σώματα ασφαλείας, κράτος κλπ) και σχέσεις, που έχουν τη δυνατότητα να διατηρούν και να αναπαράγουν με σταθερούς ρυθμούς το δικτατορικό σύστημα διακυβέρνησης.

Αυτή η πατρίδα ο «ισμός» αυτός αποτελεί τον μεγαλύτερο καταναγκασμό και προσδιορίζει τις κοινωνικό-πολιτικές και ιδεολογικές αναφορές μόνο των κρατούντων. Αυτό ήταν το ένα απ τα πιστεύω της τότε Δεξιάς μέσα του εμπριέχει την Θρησκεία και την οικογένεια, λες και έκτος της δεξιάς πάει να υπάρχει η οικογένεια, η πατρίδα για την οποία Πατρίδα μόλις πριν λίγο η Αριστερά έχυσε το αίμα της

Αυτήν την έννοια όμως έχει πραγματικά η Πατρίδα; Η Πατρίδα που να τους χωράει και να τους εκφράζει όλους τους Έλληνες; Και όχι μόνο την άρχουσα τάξη και τους ιδεολογικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς που την στηρίζουν; Για τους Έλληνες ανεξαρτήτων ιδεολογικό-πολιτικών αντιλήψεων η Πατρίδα αποτελεί έννοια που εκφράζει συγκεκριμένες ιστορικό-κοινωνικές πραγματικότητες. Και ειδικά, τον ιδιαίτερο τρόπο με τον οποίο βιώνουν οι Άνθρωποι τη σχέση τους με τις κοινωνικό-οικονομικές συνθήκες ύπαρξής τους.

Είναι η αίσθηση της συμμετοχής σε ένα ιδιαίτερο σύνολο κοινωνικό-πολιτικών σχέσεων και θεσμών εξουσίας, στο πλαίσιο των οποίων οι Άνθρωποι διαμορφώνουν την ταυτότητα τους, την συνείδηση της θέσης τους μέσα στο κόσμο-Πατρίδα. Για να υπάρξει όμως η Πατρίδα, να αναπτυχθεί και να διαπρέψει χρειάζεται αγώνας και θυσίες και πολλές φορές και αίμα. Και Άνθρωποι που πιστεύουν στην πατρίδα όλων των Ελλήνων, όσες φορές χρειάστηκε ο λαός το έδωσαν πρόσβαρο.

Το παρακράτος είναι συμπληρωματικοί, εφεδρικοί μηχανισμοί του επισήμου κράτους. Συγκροτείται και δρα στη λογική της κατασκευής και κατάδειξης του «αντιπάλου εχθρού» λειτουργεί προτρεπτικά για την ανάληψη μορφών δράσης σε βάρος του και νομιμοποιεί τη χρήση όλων των δυνατών μέσων για την αποτελεσματική αντιμετώπισή του εσωτερικού εχθρού. Μέσω του παρακράτους η εξουσία (και στη συγκεκριμένη περίπτωση η Δεξιά). Προωθεί τη λογική της ρήξης και της σύγκρουσης του αντιπάλου. Στην ιδεολογία της ο κόσμος του αγώνα αποτελείται από «πατριώτες» δοσίλογοι καταδότης χαφιέδες κλπ σε και «αντιπατριώτες-προδότες».

Ετσι, στο πεδίο των συγκρούσεων, ο αγώνας αναπαριστά την πάλη των φορέων το «δίκιο» που έχει η εξουσία-κατεστημένο- δεξιά και το παρακράτος που το υπερασπίζετε και το «άδικο» που είχε γενικά ο λαός και ειδικά το το ΕΑΜικό κίνημα στην κατοχή. Σύμφωνα με αυτή τη λογική, η εξουσία-Δεξιά μέσω του επίσημου, άλλα και του παρακράτους αι μτά απελευθερωτικά μεθόδευσε και απαιτούσε την εξόντωση των πολιτικών της αντιπάλων.

Όμως, η ατιμωρησία του παρακρατικού δράστη συνιστά συγκρότηση και προβολή νέων δεδομένων μέσα στο κράτος. Δεδομένων όπως ο ΙΔΕΑ και πολλών άλλων παραφιάδων που οδήγησαν εκτός απ τα μετά απελευθερωτικά εγκλήματα σε βάρος της ΕΑΜική Αντίστασης, στη δολοφονία του Βουλευτή Γρηγόρη Λαμπράκη και Γεώργιο Τσαρουχά, τον Κωσταντίνο Καραμανλή πρωθυπουργό τότε να απευθύνει εκείνο το τραγικό «Μα επιτέλους ποιος κυβερνά αυτόν τον τόπο». Να φύγει με ψευδώνυμο απ την Ελλάδα απ το φόβο να μην δολοφονηθεί απ το παρακράτος που τόλμησε να ψελίσει κάτι για την ύπαρξή του παρακράτους. Οδηγησε στην εφτάχρονη δικτατορία της 21ης Απριλίου και επί σαράντα τα Πέτρινα χρόνια και τη διχοτόμηση της Κύπρου.

Η μετά απελευθερωτική κεντρο-Δεξιά εκτός απ την «Ελλάς Ελληνων Χριστιανών» μετέτρεψε σε ιδεολογία και την μαυροφορεμένη Μάνα και αδερφή. Δεν αρκέστηκε όμως να επικαλείται μόνο τις Μάνες και αδερφές τις πράγματι θύματα απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Μετέτρεψε-συνέδεσε κάθε μαυροφορούσα γυναίκα οτι τα μαύρά της ρούχα προϋποθέτουν την ύπαρξη θύματος απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Ετσι, με διάφορες υποσχέσεις, οργάνωσε ενα μεγάλο αριθμό γυναικών «θυμάτων» τις οποίες αφού φανάτιζε και τις εφοδίαζε και με ψεύτικα ακόμα στοιχεία τις εξαπέλυε εναντίον κάθε Αριστερού-Αντιστασιακού απαιτώντας εκδίκηση. Η χρήση αυτών των «θυμάτων γυναικών ηταν πολλαπλή.

Εκτός απ τις επελάσεις σε εκδικητικές συγκεντρώσεις, οργάνωναν αντί συγκεγκρώσεις. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της χρήσης αυτών των γυναικών στα δικαστήρια-στρατοδικεία. Οι μαυροφορούσες σαν «αυτόπτες» μάρτυρες της δολοφονίας του άντρα, του παιδιού ή του γείτονα και συγχωριανό έχουν στήλει πολλούς αγωνιστές στο εκτελεστικό απόσπασμα. Ο τρόπος που λειτουργούσαν ηταν ο εξής:

Δίπλα στους άλλους μηχανισμούς που θα οδηγούσαν τον Αριστερό-Αντιστασιακό στη σύλληψη, την εξορία, τη φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα, υπήρχε και

ένας άλλος μηχανισμός. Αυτός που κατασκεύαζε τον «αυτόπτη» για την κάθε περίπτωση μάρτυρα. Ο μηχανισμός αυτός με βάση τα στοιχεία του κατηγορητήριο ενημέρωνε την μαυροφορούσα,(που στο 95% όχι μόνο ήταν άσχετες αλλά η παρουσία τους στο Δικαστήριο-Στρατοδικείο ωφειλόταν και συμμετείχαν έναντι αμοιβής η εμπάθειας προς τον κομμουνιστή, το γείτονα ή συγχωριανό, με τα απαραίτητα στοιχεία:

Τόπο τέλεσης του εγκλήματος, ημερομηνία και ώρα, όνομά και επώνυμο του κατηγορούμενου και τα απαραίτητα χαρακτηριστικά της ταυτότητας, έτσι ώστε να μπορεί έστω και κατ' επίφαση να παίξει το ρόλο του «αυτόπτη» μάρτυρα. Η μαυροφορούσα ή μαυροφορούσες αυτό εξαρτιόταν απ τον αριθμό των κατηγορουμένων ήταν στην αίθουσα του Δικαστηρίου προκειμένου να γίνει και η οπτική επιβεβαίωση, ότι τα στοιχεία που της έδωσαν για να αντιστοιχούν στο συγκεκριμένο κατηγορούμενο. Έτσι, με την εκφώνηση των ονοματεπώνυμων απ τον Πρόεδρο του Δικαστηρίου ή Στρατοδίκη ο κατηγορούμενος στο άκουσμα του ονοματεπώνυμου ως ήθιστε σηκωνόταν όρθιος και σε συνέχεια με την εκφώνηση του κατηγορητηρίου ,η «μάρτυς» είχε όλα τα απαραίτητα πλέον στοιχεία να στείλει τον κατηγορούμενο για πολλά χρόνια στη φυλακή ή και στο εκτελεστικά απόσπασμα. Και δεν ήταν λίγοι αυτοί που πήγαν με αυτόν τον τρόπο.

Ο κατηγορούμενος, όπως ήταν φυσικό διαμαρτύρονταν και διαβεβαίωνε ότι δεν την γνωρίζει την κυρία και ας ισχυρίζεται ότι αυτή τον ξέρει και ότι είδε με τα ίδια της τα «μάτια» όχι μόνο την εκτέλεση απ μικρή απόσταση αλλά και ότι πριν την εκτέλεση οι δολοφόνοι τον βασάνισαν και μετά οι κακούργοι τον κατακρεούργησαν. Βέβαια, για να συμπέσει «αυτόπτης» που μάρτυς με το του κατηγοτήριο βοηθούσε και «λίγο» ο κύριος Πρόεδρος ή κάποιος απ του στρατοδίκες με τις «κατάλληλες»κάθε φορά ερωτήσεις προς τη μάρτυρα. Η βιομηχανία αυτή της κατασκευής «Αυτοπτών ψευδομαρτύρων»στοίχισε τη ζωή πολλών αθώων κυρίως στελεχών κομμουνιστών που η εξουσία ήθελε να βγάλει απ τη μέση.

Το γεγονός αυτό έβαλε σε σκέψη το σύνολο των κρατουμένων κυρίως όμως τους υπόδικους οι οποίοι αργά ή γρήγορα κάποια μαυροφορούσα θα αποφάσιζε για τη ζωή τους. Έτσι μελετώντας τον τρόπο που λειτουργούσε η κατασκευή του ψευδομάρτυρα κατέληξαν στο εξής συμπέρασμα:

Την ώρα που ο Πρόεδρος η Στρατοδίκης εκφωνούσε το ονοματεπώνυμο ενός κατηγορημένου αντί γι αυτόν που αντιστοιχούσε το ονοματεπώνυμο στη θέση του σηκώνονταν ένας άλλος και έλεγε παρόν όπως ήθιστε. Επειδή αυτή ήταν η ώρα-στιγμή που γίνονταν η οπτική επαλήθευση του φονιά του άντρα, του παιδιού η του συγγενή συγχωριανού, όταν καλούνταν να καταθέσει τα στοιχεία που της είχαν δώσει τα στοιχεία αυτά τα κατάθεται σαν πράξεις-ενέργειες που έκανε αυτός που φώναξε παρόν και όχι σε αυτόν που όπως της είχαν πει υποτίθεται ότι αντιστοιχούσαν. Αποτέλεσμα η επαλήθευση απέδειξε την προκατασκευή του «μάρτυρα» και το άσχετο του κατηγορουμένου με το «έγκλημα» και τα όσα του καταμαρτυρούσαν.

Το 1946, ύστερα απ τα αλεπάλληλα υπομνήματα διαμαρτυρίας προς τον νεοσύστατο τότε Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών για την έκταση της τρομοκρατίας στην Ελλάδα, ηρθε στην χώρα μας μια Επιτροπή του ΟΗΕ ,προκειμένου να διαπιστώσει πως έχουν διαμορφωθεί τα πράγματα στην χώρα μας. Ανάμεσα στις πόλεις που θα επισκέπτονταν ήταν και η Βέροια.

Την Επιτροπή αυτή ένα μεγάλο μέρος του λαού της πόλης τη δέχθηκε στον παλιό Φόρο. Στο σημείο που είναι σήμερα τα Φανάρια Βέροια-Θεσσαλονίκη και Βέροια-Νάουσα. Οι διάφορες Επιτροπές αφού έδωσε η κάθε μια το υπόμνημά της και είπε και λίγα προφορικά λόγια σχετικά με τα θέματα σε πομπή Επιτροπή και λαός που τη δέχθηκε στο φόρο ξεκίνησε για την Πόλη. Κάποιοι όμως έκριναν πως ήταν ευκαιρία να εκμεταλλευτούν τον ερχομό της Επιτροπής για κομματικούς λόγους να χρησιμοποιήσουν τις «χαροκαμένες» Μάνες και χήρες.

Μια λοιπόν, που η πτωματολογία, η μαυροφορεμένη Μάνα, αδερφή και ΛΕΥΚΗ τρομοκρατία ήταν η μόνη η ιδεολογία της τεταρτό αυγουστιανούς κατεστημένου και της Δεξιάς και οι εδώ «υπέρ πατριώτες», έχοντας συλλάβει καλά την έννοια της πτωματολογίας και το δεδομένο της μαυροφορούσας, τα ωφέλη που προσφέρουν, θεώρησαν πως ήταν μια πρώτης τάξεως ευκαιρία να εκμεταλλευτούν και την μαυροφορούσα και την πτωματολογία.

Για το σκοπό αυτό συγκέντρωσαν με διάφορες υποσχέσεις ένα γκρούπ μαυροφορεμένων γυναικών που φώναζαν έξαλες στη Επιτροπή για τα εγκλήματα των ΕΑΜοβουλγάρων και ζητούσαν εκδίκηση. Σε συνέχεια προσπάθησαν να πείσουν την Επιτροπή ότι δεν έχει μόνο η Αθήνα χιλιάδες θύματα απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ αλλά και «κάθε πόλη και χωριό» έχει τα δικά της και μάλιστα η Βέροια τα περισσότερα και προς επιβεβαίωση, δε μένει παρά να κάνουν τον κόπο να ανέβουν σε εκείνο το λοφίσκο και έδειξαν το λόφο που είναι στο αριστερό μέρος στην είσοδο του Νεκροταφείου.

Ενώ, οι διάφορες κομματικές και μη Αντιπροσωπείες που αποτελούσαν την επιτροπή τα προβλήματα που ήρθαν να διαπιστώσουν με βάση τις καταγγελίες και τα υπομνήματα. « οι εντεταλμένοι να αξιοποιήσουν την πτωματολογία με τα αγγικούλια έσειραν σχεδόν την Επιτροπή στο λόφο του Νεκροταφείου, από όπου έχει κανείς ολόκληρη τη Θέα του Νεκροταφείου.

Είναι γεγονός ότι στο Νεκροταφείο μας υπάρχει ένα κοινοτάφειο με ορισμένα θύματα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Βέβαια, στον κατάλογο των «θυμάτων» προστέθηκαν και τα θύματα των Πουλικών και πολλοί άσχετοι σε αυτόν το χώρο. Αυτοί όμως που ανέβασαν την Επιτροπή στο λόφο, δεν αρκέστηκαν να δείξουν το κοινοτάφειο, αλλά με έναν γενικόλογο τρόπο και ανενδίαστα έδειξαν το ολόκληρο το Νεκροταφείο λέγοντας ότι το «Νεκροταφείο αυτό που βλέπετε μπροστά σας έχουν συγκεντρωθεί τα θύματα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ», της περιοχής.

Βέβαια, κάτι αντίστοιχο θα έκαναν και σε άλλες περιοχές της Ελλάδας, αφού σκοπό είχαν να εκμεταλλευθούν ιδεολογικά και πολιτικά τον ερχομό της Επιτροπής

Προς στιγμήν τα μέλη της Επιτροπής (δεν είχαν ανεβεί όλοι όσοι ανέβηκαν όμως) έμειναν αμήχανοι και άφωνοι στο φαινόμενο της ύπαρξης ενός τόσο μεγάλου

Νεκροταφείου θυμάτων. Και φαίνεται πως αναρωτήθηκαν: αν ήταν δυνατόν να είχε διαπραχθεί ένα τέτοιο έγκλημα και να μην τους είχαν ενημερώσει. Από την αμηχανία τους έβγαλε κάποιος(δεν ήταν Βεροιώτης) που κατάλαβε τι ακριβώς επιδίωκαν αυτοί που ανέβασαν την Επιτροπή στο λόφο και απευθυνόμενος προς τα μέλη τής Επιτροπής τους είπε στα Αγγλικά;

Παρακαλώ ρωτήστε τους κυρίους να σας πουν, αφού στο Νεκροταφείο αυτό έχουν συγκεντρωθεί, όπως σας είπαν τα θύματα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, της περιοχής ,που ακριβώς είναι το νεκροταφείο της Πόλης»;

Πράγματι ένας της Επιτροπής αντιλαμβανόμενος την Μπλόφα απευθυνόμενος σε ένα απ αυτούς που πρωτοστάτησε και τους ανέβασαν στο λόφο ρώτησε: Αφού αυτό των θυμάτων του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ «που είναι το Νεκροταφείο της Πόλης»; Για αρκετά λεπτά επικράτησε απόλυτη σιγή. Στο διάστημα αυτό μερικοί άρχισαν να απομακρύνονται, άλλοι έκαναν πως δεν κατάλαβαν, άλλοι πως δεν άκουσαν την ερώτηση. Η ώρα όμως περνούσε και η ερώτηση περίμενε την απάντηση.

Υστερα από μερικά λεπτά περισυλλογής και αμηχανίας κάποιος απ τους εναπομείναντες κάτω απ την αδήρριτη ανάγκη τόλμησε να ψιθυρίσει ότι: «αυτό είναι το Νεκροταφείο της πόλης» και θέλοντας να διασκεδάσει κάπως την άσχημη εντύπωση είπε ότι «λέγοντας αυτά είναι τα θύματα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ»,εννοούσαν αυτό εδώ το Κοινοτάφειο και όχι ολόκληρο το Νεκροταφείο. Πρόκειται για παρανόηση...

Εσι όπως είχαν εξελιθεί τα γεγονότα, αν δεν υπήρχε αυτή η παρέμβαση η Επιτροπή, θα έφευγε απ τη Βέροια με εδραιωμένη την πεποίθηση ότι πράγματι, τα θύματα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στην Βέροια Ημαθίας καταλάμβαναν ένα απέραντο Νεκροταφείο και ας ήταν το Νεκροταφείο μια Πόλης των 25,000 30.000κατοίκων.

Αλήθεια ποιος Βεροιώτης που έζησε το γεγονός αυτό και ειδικά αυτοί που εκείνη την ημέρα παραβρέθηκαν στην υποδοχή της Επιτροπής, όπως εγώ θα ξεχάσει την προσπάθεια που έκανα οι ελάχιστοι Βεροιώτες «υπερ πατριώτες»να μετατρέψουν τους Νεκρούς του Νεκροταφείου της Πόλης σε Νεκρούς θύματα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, καθώς και τον άγριο ξυλοδαρμό αργότερα στη Ελιά του Γιάννη Πασαλίδη αργότερα Πρόεδρο της Ενιαίας Δημοκρατικής Αριστερας(ΕΔΑ) του Μήτσου Παρτσαλίδη και πολλών άλλων που είχαν την ίδια τύχη σε παρόμοιες περιπτώσεις ομαδικά και μεμονωμένα, κάτι που ήταν πολύ συχνά.

Και στην περίπτωση αυτή οι Βεροιώτες«υπερπατριώτες»δεν αρκέστηκαν στο δόλο που χρησιμοποίησαν και να υποδείξουν στην Αστυνομία να πάρει με τη βία σχεδόν την ΕΑΜική Αντιπροσωπεία προκειμένου να την αποκόψουν απ τον κύριο όγκο των οπαδών να την οδηγήσουν στην Εληά όπου είχαν οργανώσει τον ξυλοδαρμό τους χρησιμοποιόνταν εκτός απ το δόλο και τη δύναμη, μα και τον τρόπο που θα ενεργούσαν στο μέλλον.

Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Η Μοναρχία δεν ήταν παράγωγο-ελληνικό επακόλουθο της ζωής των Ελλήνων. Σε κανένα σύγχρονο κράτος το πρόβλημα της μοναρχίας δεν θα είχε τόσο μεγάλη πολιτική βαρύτητα όσο στην Ελλάδα. Αν εξαιρέσουμε τους Ομηρικούς χρόνους και

την ιδιαίτερη περίπτωση της Σπάρτης, όπου οι Βασιλιάδες ήταν πρώτοι μεταξύ «ίσων» οι Έλληνες δεν έχουμε καμιά απόλυτως Μοναρχική παράδοση. Η Μοναρχία ήταν και παραμένει ένας ξενόφερτος θεσμός. Η συνθήκη της Ανδριανούπολης ενισχύεται με το πρωτόκολλο του Λονδίνου (φλεβάρης 1830), που ανακηρύσσει την Ελλάδα ανεξάρτητο κράτος.

Η Αγγλία συνιστά σαν αντίδοτο στην αναρχία που υπάρχει στο νεαρό κράτος μετά τη δολοφονία(ποιος)του«κυβερνήτη» (ερώτημα ποιος τον δολοφόμησε) τον Καποδίστρια, και ποιος μας έφερε την απόλυτη Μοναρχία στην Ελλάδα; Η απάντηση είναι οι τρεις προστάτιδες δυνάμεις. Για τον ερχομό της δεν νοιάζονται καν να συμβουλευτούν τους Έλληνες για το θέμα αυτό. Η εκλογή τους είναι ο Οθωνας πρίγκιπας της Βαβαρίας, σαν τάχα ουδέτερο!.

Οι Έλληνες εξαναγκάστηκαν να τον δεχθούν. Ο ελληνικός λαός δεν είχε ποτέ καλές σχέσεις με τη Μοναρχία γι' αυτό κάθε φορά που του δόθηκε και η παραμικρή ευκαιρία της έδινε τα παπούτσια στο χέρι. Το ίδιο συνέβαινε και με τον Μεταξά που ήταν προστατευόμενος του διαδόχου Κωσταντίνου. Αυτός τον έστειλε να σπουδάσει στη Στρατιωτική Ακαδημία του Βερολίνου.

Απο το γεγονός αυτό η αφοσίωσή του στη Μοναρχία και οι συμπάθειές του προς γερμανικό μιλιταρισμό κάνουν τον Μεταξά οπαδό των βίαιων μεθόδων. Απ τον ένα παγκόσμιο πόλεμο ως τον άλλο, βρίσκεται σε όλες τις συνομοσίες και σε όλες τις απόπειρες στρατιωτικών πραξικοπημάτων της άκρας δεξιάς.

Η Ελλάδα είχε δει και ζήσει και άλλα πραξικοπήματα και δικτατορίες. Αλλά το καθεστώς που εγκαθιδρύει ο Μεταξάς αποτελεί ολοκληρωτική ρήξη με το παρελθόν. Πραγματικά, βρισκόμαστε σε μια εποχή που ο διεθνής φασισμός έχει δείξει το τι «αξίζει» αλλά και τα σουβλερά του δόντια και για να πετύχει το σκοπό του έβαλε στη διάθεση των μαθητευόμεν δικτατόρων μια τελειωποιημένη τεχνική: Φράγκο, Σαλαζάρ, Φίλωφ και Μεταξά.

Στο διάγγελμά του της 4ης Αυγούστου, ο Μεταξας δηλώνει ανάμεσα στ άλλα:«Ελαβα ένα ελάχιστο αναγκαίων εξουσιών για να αντιμετωπίσω τον κομμουνιστικό κίνδυνο και δεν σκοπεύω να τις καταθέσω προτού ξεκαθαρίσω τη χώρα απ τον κομμουνισμό και εγκαθιδρύσω μίαν «ακλόνητη τάξη». Ο ελληνικός τύπος καθώς και όλοι οι Έλληνες καλούνται να σεβαστούν την εθνική πειθαρχία. Για την ώρα δεν γίνεται ζήτημα να διεξαχθούν εκλογές. Εκείνοι από σάς που, στο παρελθόν, ανήκαν σε κόμματα, βρίσκονται τώρα υποχρεωμένοι να τα ξεχάσουν τελείως :δεν υπάρχουν ποια κόμματα στην Ελλάδα. Το παλιό κοινοβουλευτικό σύστημα έχει για πάντα εξαφανιστεί. Η κυβέρνηση είναι σταθερή και διαρκής και θα εφαρμόσει το παρόν σύστημα έως ότου ολοκληρώσει την πλήρη αποκατάσταση της ελληνικής κοινωνία».

Πράγματι, ο Μεταξας δεν μασάει τα λόγια του. Πραγματικά, μόλις κηρύσσεται το πραξικόπημα, το Σύνταγμα καταργείται, η βουλή διαλύεται και τα παραδοσιακά κόμματα απαγορεύονται. Τα συνδικάτα φιμώνονται, οι όποιοι σύλλογοι πολιτιστικοί κλπ υπάρχουν διαλύονται (αργότερα και ο Προσκοπισμός),ο στρατός και οι

διοικητικές υπηρεσίες ξεκαθαρίζοντα απ όλα τα δημοκρατικά ή ύποπτα για χλιαρότητα απέναντι στο καθεστώς στοιχεία.

Η Νεολαία πλαισιώνεται με μια οργάνωση συγκροτημένη με βάση τα πρότυπα των χιτλερικών νεολαιών: την (ΕΟΝ). Η ποιο αυστηρή λογοκρισία ελέγχει τις εφημερίδες και τις κάθε είδους δημοσιεύσεις και υποχρεώνονται να ψάλουν σε όλους τους τόνους και υμνους στο καθεστώς. Σύμφωνα με τη Ναζιστική αρχή των τριών(κάπα)οι γυναίκες στέλνονται πίσω στα παιδιά, στην Εκκλησία και την κουζίνα. Απαγόρευσε όλες τις μειονοτικές οι μητρικές γλώσσες. Ο Υπουργός Ασφαλείας Μανιαδάκης οργανώνει Μυστική Αστυνομία, κατά το πρότυπο της Γκεστάπο και στην παιδεία. Για να συντρίψει τις αντιστάσεις. Δεν διστάζει να καταφύγει στα ραφιναρισμένα βασανιστήρια του πάγου, του Ρετσινόλαδου και της ρέγκας.

Οι δρόμοι και τα δημόσια καταστήματα βρίθουν από πράκτορες, που κρυφακούν τις συζητήσεις, παρακολουθούν τους φιλήσυχους πολίτες. Κάνουν συλλήψεις οποιαδήποτε ώρα της ημέρας και κυρίως τη νύχτα. Οι Φυλακές ξεχυλίζουν από πολιτικούς κρατούμενους. Το κομμουνιστικό κόμμα που ήταν όχι μόνο εκτός νόμου αλλά και όλα τα ηγετικά του στελέχη είχα φυλακιστεί και εκτοπιστεί αφού πέρασαν πρώτα απ τα γνωστά βασανιστήρια. Ο Ν.Ζαχαριάδης είναι ήδη στη φυλακή. Το ίδιο περίπου ίσχυε και για τους αρχηγούς των άλλων κομμάτων. Ο Π. Κανελόπουλος, Ο Γ. Παπανδρέου, ο Τσάτσος και άλλοι ακόμα κατά εκατοντάδες, γνώρισαν την εξορία στ αφιλόξενα νησιά του Αιγαίου. Ο δε Μιχαλακόπουλος πρώην Πρωθυπουργός, πέθανε στα χέρια της αστυνομίας, κάτω από συνθήκες που ακόμα παραμένουν άγνωστες.

Η 4η Αυγούστου ήταν μια φασιστική δικτατορία ολοκληρωτικού τύπου. Απόδειξη ότι ήταν ολοκληρωτικού φασιστικού τύπου αποτελεί το γεγονός ότι η «Νέα Τάξη» των Δυνάμεων Κατοχής, δέχθηκε μετά χαρά αυτόν τον κρατικό μηχανισμό που κληρονόμησε απ το φασιστικό κράτος του Μεταξά με δομές που, απο πρώτη ματιά της εμπνέουν απόλυτη εμπιστοσύνη: Η χωροφυλακή, η αστυνομία και ειδικά, η μυστική αστυνομία, Λάμπρου και Σία μα και τα βασικά στελέχη του στρατού και της Μεταξικής κυβέρνησης αποτελούνταν από στοιχεία διαλεγμένα ένα προς ένα, σύμφωνα με τα καλύτερα αντιδημοκρατικά και κατ' επιλογήν φασιστικά κριτήρια.

Απο αυτούς τους «υπερασπιστές της τάξης» οι κατακτητές δεν ζήτησαν να κάνουν καμιά προσπάθεια αναπροσανατολισμού στα νέα δεδομένα. Αν εξακολουθούν να κάνουν τη δουλειά τους όπως και πριν, θα έχουν όλη την εκτίμηση των νέων κυρίων τους. Το ίδιο ισχύει για την μεγαλοαστική τάξη, τους μεγαλεμπόρους, τους εισαγωγείς, τους βιομηχάνους κλπ, που τα συμφέροντά τους πολύ πριν από την κατοχή είχαν ταυτιστεί με αυτά του άξονα. Μα και για ένα πυρήνα ανώτερων κρατικών υπαλλήλων, που οι μεταξικές πεποιθήσεις τους βρίσκονταν σε προ διατεταγμένη αρμονία με τις πεποιθήσεις των κατακτητών.

Ετσι, το καθεστώς που επέβαλαν οι κατακτητές στη χώρα μετά την κατάκτησής της είναι το καθεστώς με την προσθήκη μερικών αυστηρότερων νόμων με αυτό που ήδη προϋπήρχε με μια κυβέρνηση κατά τύπων ελληνική κυβέρνηση που την

αποτελούν πεμτοφαλαγγίτες ,γερμανόφιλοι και χιτλερόφιλοι φασίστες και εθνικά ξεπεσμένα στοιχεία.

Κάθε μέλος αυτής της κυβέρνησης είχε ένα ή περισσότερα απ αυτά τα χαρακτηριστικά γι' αυτό και την ονόμαζαν ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση και αυτό ήταν στην ουσία. Μια σκιώδη υπαλληλική εξουσία, σύμφωνη σ όλα με τη θέληση του κατακτητή.

Η οικονομία, ο νόμος, η τάξη και η ασφάλεια του Έλληνα κρεμάστηκαν στο τουφέκι του κάθε στρατιώτη της κατοχής, στη στρατιωτική διαταγή, στους σκοπού της υποδούλωσης και της διαρπαγής. Η δικαιοσύνη πέρασε στα κατοχικά στρατοδικεία και εκτελεστικά αποσπάσματα. Οι Έλληνες πολίτες«δικάζονταν»-καταδικάζονταν και εξοντώνονταν επί τόπου ή απάγονταν στη Γερμανία και την Ιταλία. Αυτό ήταν το κύριο έργο αυτών των «κυβερνήσεων». Καμία άλλη δραστηριότητα δεν είχαν από την υποταγή του ελληνικού λαού στις επιδιώξεις των κατακτητών και την καταπολέμηση της λαϊκής προσπάθειας για Αντίσταση.

Απόδειξη ότι όλες τους οι ενέργειες ήταν συντονισμένες και απόβλεπαν στο να υποτάξουν το λαό σε συνεργασία με τους κατακτητές αποτελεί η απόρρητη έκθεση του στρατιωτικού διοικητή N-A Ευρώπης Σμιτ Ριχμπεργκ, που ανάμεσα στα άλλα γράφει...«Η σε απίστευτο βαθμό αύξηση της κομμουνιστικής δραστηριότητας σε όλα τα πεδία εδώ, επιβάλλει ιδιαίτερη προσοχή και λήψη πολύ δραστικών μέτρων από μέρους μας. Στο πλαίσιο μιας τέτοιας πολιτικής, θα πρέπει να θεωρηθεί αναγκαία η χρησιμοποίηση όλων εκείνων των παραγόντων και ομάδων, οι οποίες εκδηλώνουν επιθυμία συνεργασία με τις δυνάμεις κατοχής εναντίον του κομμουνισμού.

Στην περίπτωση ακόμα που τα αίτια της συνεργασίας τους είναι εντελώς διαφορετικά και όχι πάντα φιλογερμανικά, πρέπει να συνεργαζόμαστε μαζί τους για εξαπόλυση του αντί κομμουνιστικού αγώνα από κοινού. Θετική επιτυχία πρέπει να αναμένεται, όταν όλα τα πολιτικά προβλήματα θυσιάζονται στη στρατιωτική αναγκαιότητα».

Σε άλλη έκθεση γράφει :«...Αν και ο Ζέρβας ακολουθεί μια διπλή πολιτική :ουδετερότητα έναντι του Γερμανικού στρατού απ την μια πλευρά, και απόλυτα φιλική συνεργασία με τους Αγγλους απ την άλλη. Σύμφωνα με ασφαλείς πληροφορίες οι Αγγλοι είχαν σαν σκοπό τους να αποκτήσει ο Ζέρβας συνολική δύναμη 7.000 ανδρών και πρόσφεραν τα μέσα να συγκεντρωθεί αυτός ο αριθμός... Ο Ζέρβας απ τη μια προσπαθεί να διατηρεί την καλύτερη δυνατή επαφή με την Αγγλία, προκειμένου να εφοδιάζεται με καλής ποιότητας πολεμικό υλικό και λύρες για το μισθό των ανταρτών, απ την άλλη όμως εξακολουθεί να τηρεί ουδέτερη στάση απέναντι των γερμανικών δυνάμεων κατοχής».

Στην ίδια έκθεση αναφέρει ότι οι κομμουνιστές με το πρόσχημα, ότι αγωνίζονται εναντίων των προδοτών του εθνους, αποδυναμώνουν τους αυριανούς εσωτερικούς αντιπάλους τους με δολοφονίες και επιθέσεις κατά των παρατηγμάτων των Τσολιάδων και των σωμάτων ασφαλείς κατά των σταθμών της Ελληνικής Χωροφυλακής. Πρέπει μάλιστα να αναμένονται στο μέλλον εντονότερες επιθέσεις εναντίων των παραπάνο στοιχείων. Αλλωστε θα πρέπει να υπολογίζονται σοβαρά οι

επιθέσεις και οι πράξεις σαμποτάζ εναντίον και των δικών μας κέντρων ανεφοδιασμού».

Σε περίπτωση συμμαχικής αποβάσεως θα πραγματοποιηθεί αναμφισβήτητα «πανελλήνια εξέγερση» οπότε όμως κάθε πολιτική μερίδα θα προσπαθήσει να προωθήσει τα δικά της συμφέροντα. Σύμφωνα με έγκυρες πληροφορίες ο Ζέρβας, προτίθεται να μη σταθεί εμπόδιο ενώπιον των γερμανικών στρατιωτικών δυνάμεων, ούτε να επιτεθεί εναντίον τους. Σκοπός του είναι, υποσκελίζοντας τον κομμουνιστικό κίνδυνο, να εξασφαλίσει με τη βοήθεια των άλλων εθνικών κύκλων μια επεύθυνη θέση στη νέα Ελλάδα...». Στοιχεία οι ναζί για την Εθνική Αντίσταση στην Ελλάδα

Θυμάμαι, πιτσιρίκι, που άκουγα σαν παραμύθι για τη μέρα που ο κόσμος δεν θάχε σύνορα. Καθώς μεγάλωνα στους πατρικούς μύθους-πραγματικότητες μιάς εποχής όπου ένιωθα τουλάχιστον, να βιώνω τα οράματα, μέσα από κάθε είδους βιβλία-αργότερα απο κουρσάρικες ιστορίες μέχρι οδοιπορικά αναγεννητικών τροβαδούρων-έτσι μεγαλύτερος ποια ήρθε και φούντωσε μέσα μου το παραμύθι για αυτόν ακριβώς τον κόσμο που θα διέσχιζαν οι Ανθρωποι τόσο ελεύθερα όσο τα πετούμενα του ουρανού.

Διδακτική οπωσδήποτε η αναδρομή στην ιστορία των τελευταίων πενήντα και πλέον ετών. Το πρόβλημα ωστόσο είναι **τώρα τι κάνουμε.**

ΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ

Ο φασισμός είναι ένα καθαρό χημικό απόσταγμα της κουλτούρας του ιμπεριαλισμού. Μιας κουλτούρας που διψάει για εξουσία, υποδούλωση και λεηλασία. Μιας κουλτούρας που η ύλοποίησή της οδηγεί αναπόφευκτα στον πόλεμο. Πολλές θεωρίες υπάρχουν για τις αιτίες που μπορούν να προκαλέσουν έναν πόλεμο. Εκείνη όμως που θεωρεί(χωρίς να παραβλέπει και τους άλλους), ότι οικονομικοί είναι κυρίως οι λόγοι για τους οποίους γίνονται οι πόλεμοι είναι η πιο σωστή. Αφού η κουλτούρα του πολέμου είναι αυτή που δίνει το πιο συνηθισμένο αποτέλεσμα ενός οποιουδήποτε οικονομικού-επεκτατικού πολέμου: Η νίκη του ενός και η ήττα του άλλου που συνήθως καταλήγει στην υποδούλωση.

Οι μανιακοί Αδολφος Χίτλερ, Μουσουλίνι και οι επιτελείς τους, την 1η του Σεπτέμβρη του 1939, ξεσχίζοντας τις διεθνείς συνθήκες και ποδοπατώντας κάθε γραφτό και άγραφο νόμο, έβαλαν μπροστά την πιο άρτια προετοιμασμένη (οι κακές γλώσσες λένε πως και οι πιο δημοκρατικές χώρες έβαλαν το χεράκι για την προετοιμασία της), πολεμική μηχανή και με τα στούκας και τις σιδηρόφρακτες μεραρχίες, εφορμούν για να κατακτήσουν τον κόσμο και την επιβολή με τη φωτιά και το σίδηρο των φασιστικών τους σχεδίων.

Τα οράματα και τα ιδανικά των ανθρώπων και το δικαίωμα στη ζωή καταπατούνται βάνουσα. Γίνονται έρμαιο των σιδηρόφρακτων ορδών του ναζιστικού τέρατος, που στο πέρασμά του σκορπούσε το θάνατο και σώριαζε ερείπια καταλάμβανε τη μια μετά την άλλη τις χώρες της Ευρώπης και τμήμα της Αφρικής.

Είχε προηγηθεί η προέλαση του Μουσουλίνι στην Αιθιοπία, ο φασισμός του Φράγκο στην Ισπανία, τα δικτατορικά καθεστώτα στην Πορτογαλία, τη Βουλγαρία και την Ελλάδα και σε άλλα σημεία του πλανήτη, καθώς και η προέλαση-κατάκτηση χωρών της Από Ανατολής από τους Γιαπωνέζους Μιλιταριστές. Η δύναμη του άξονα(Ρώμης, Βερολίνο, Τόκιο)κυριαρχεί προς στιγμήν.

Το σκοτάδι πέφτει βαθύ πάνω από την Ευρώπη και Νοτιο-Ανατολική Ασία. Η φασιστική λαίλαπα θανάσιμη. Ενα ρίγος φρίκης διαπερνά τους λαούς του κόσμου όπου Γης. Η ζωή των λαών των κατακτημένων χωρών κάτω από την μπότα των ναζί και των άθλιων συνεργατών τους γίνεται μαρτυρική. Ο θάνατος κρέμεται πάνω από το κεφάλι και ο εφιάλτης των εκτελέσεων είναι καθημερινό φαινόμενο.

Αυτή ήταν η φύση των κατακτητών με τους οποίους έπρεπε να αναμετρηθεί ο άοπλος και καθημαγμένος απ τον αλβανικό πόλεμο λαός μας. Ήταν οι δυνάμεις που τις κυβερνούσαν οι ποιο ξωφρενικές εγκληματικές θεωρίες, με τις ποιο βάρβαρες μέθοδες βίας. Οι φυλιτικές θεωρίες, ο άκρατος γερμανικός σοβενισμός, η μη αναγνώριση σε ολόκληρους λαούς το δικαίωμα στη βιομηχανική και πολιτιστική ανάπτυξη. Με προδιεγεγραμμένο σχέδιο εξόντωσης των μη Αρίων φυλών του πλανήτη, το Μεσαιωνικό πνεύμα και η διαστροφή είναι μερικά απ τα στοιχεία που συγκροτούν τη φυσιογνωμία των κατακτητών,

Πολιτισμοί αιώνων στραπατσάρονται, καταστρέφονται και λεηλατούνται.Τα στρατόπεδα εξόντωσης πληθαίνουν, μέρα με την ημέρα. Οι κρατούμενοι γίνονται πειραματόζωα στα χέρια των μακελάριδων και επικίνδυνων«επιστημόνων».Οι φούρνοι και τα κρεματόρια λειτουργούσαν νυχθημερών και αφάνιζαν την ικμάδα της ζωής, τους Αθρώπους της Δημοκρατικής πίστης και τους αντιφασίστες αγωνιστές. Αισχος και ντροπή για το γένος των ανθρώπων τα έργα και οι ημέρες του φασιστικού άξονα. Και η χειρότερη μορφή του Μεσαίωνα ωχριά μπροστά στα τερατουργήματά του.

Ειδικά για τη χώρα μας τα ολοκαυτώματα των χωρίων, οι ομαδικές εκτελέσεις αθώων, τα φρικαλαία εγκλήματα και οι δηώσεις της υπαίθρου, η καταβούληση αρπαγές όχι μόνο δικαιώνουν αυτούς που θεωρούν τη Βέρμαχτ σαν τον ειδεχθέστερο στρατό που συγκροτήθηκε ποτέ στην Ευρώπη. Ο Μουσουλίνι σαρκάζοντας έλεγε πως:«οι Γερμανοί πήραν από τους Έλληνες ακόμα και τα κορδόνια από τα παπούτσια τους», και ο Γκέμπελς σημειώνει στο ημερολογιό του :«έλαβα μια αξιοθρήνητη έκθεση για την Ελλάδα. Εκεί η πείνα έχει γίνει λαϊκή επιδημία. Στους δρόμους της Αθήνας οι Άνθρωποι πεθαίνουν κατά χιλιάδες».

Και ο οικονομολόγος κ Ζολώτας, σαν μέλος του οικονομικού Συμβουλίου γράφει:«Η επισιτιστική κατάσταση της χώρας βρίσκεται εις την χειροτέραν καμπήν. Και είναι αναγκασμένη να θρέψει όχι μόνο τον πληθυσμό της...και επιπροσθέτως να συμβάλει μεγάλως και εις την διατροφήν των στρατευμάτων κατοχής».Τα δεδομένα αυτά, οδήγησαν στο θάνατο μόνο στην Αθήνα, το χειμώνα του 1941, σε 150.000 και πλέον χιλιάδες νεκρούς από την πείνα και σε ολόκληρη τη χώρα σε 450.000.

Η πείνα του 1941-43, λίγο έλλειψε να αφανίσει τη συνέχεια της φυλής. Στην επιδείνωση της κατάστασης συνετέλεσε και η μή παράδοση από τους Άγγλους των

συμφωνημένων φορτίων σταριού την εποχή εκείνη. Αιτία για την μη παράδοση αποτέλεσε το επιχείρημα ότι τα φορτία αυτά θα τα έπαιρναν οι Γερμανοί. Με αυτήν την κυνική απάντηση οι μεγάλοι μας σύμμαχοι καταδίκασαν τον ελληνικό λαό στον πιο φρικτό θάνατο.

Όμως η πείνα ήταν ενδημικό φαινόμενο για το λαό της Ελλάδας. Η κατοχή το επιδείνωσε. Το μετέτρεψε σε ομαδικό-μαζικό έγκλημα. Απόδειξη ότι ήταν ενδημικό το φαινόμενο της πείνας στην Ελλάδα αποτελεί το ετήσιο κατά κεφαλή εισόδημα, που το 1940 ήταν μόλις 61 δολ, όταν στη Δυτική Ευρώπη ήταν 300-400. Στην Αγγλία 560 και στην Αμερική 690. σύμφωνα με τα στατιστικά στοιχεία, το 35% του πληθυσμού βρισκόνταν σε κατάσταση πείνας, το 37% μόλις κάλυπτε τις βασικές του ανάγκες. Σε αυτήν την κατάσταση βρήκε τη χώρα η κατοχή.

Οι κατακτητές από την επόμενη μέρα του ερχομού τους άρχισαν να ληστεύουν τον λαό με διάφορες επιτάξεις σπιτιών πρώτα, ζώων μετά και αργότερα ό,τι άλλο ήθελαν απ τον εθνικό μας πλούτο, χωρίς να λογαριάζουν κανέναν. Σε λίγο η οικονομία της χώρας εξαρθρώθηκε και υποτάχθηκε στις ληστρικές επιδιώξεις και τους πολεμικούς σκοπούς των κατακτητών, άλλα και την μαύρη αγορά. Η οικονομική κατάσταση του έφτασε λιμοκτονίας.

Η μαύρη αγορά ήταν ο προπομπός και ο συνοδηγός της ξένης μαύρης κατοχής. Η μαύρη αγορά γίνονταν σε πολλά επίπεδα και με ποικίλους τρόπους. Τα τρόφιμα εξαφανίζονται. Ψοφούν και τα ζώα όσα δεν άρπαζαν οι Γερμανοί. Η μαύρη αγορά λειτούργησε απ την πρώτη ως την τελευταία μέρα της κατοχής και μάλιστα πριν από αυτήν και μέσα απ αυτήν. Δίπλα στις αρπαγές, την αυθαιρεσία, τη μαύρη αγορά και τους κάθε είδους οικονομικούς εκβιασμούς ήταν και το χαρτονόμισμα.

Το χαρτονόμισμα ήταν απ την αρχή ακόμα πληθωριστικό. Ο όρος όμως πληθωρισμός δεν είναι ο κατάλληλος για να εκφράσει το φαινόμενο. Και δεν είναι ο κατάλληλος γιατί δεν πρόκειται για τη γνωστή οικονομική διαδικασία, αλλά για έντεχνη καθαρή ληστεία. Η αποστράγγιση της οικονομίας μέσω της ελληνοποίησης του μάρκου είχε ποια στις αρχές Αυγούστου του 1941 συντελεστεί.

Οι κατακτητές πλέον δεν έκαναν ποια τον κόπο να τυπώνουν το «χαρτονόμισμα» το παραλάμβαναν έτοιμο απ την τράπεζα και συνέχιζαν μέσω αυτού και τα κινητά τυπογραφεία των κινητών στρατιωτικών μονάδων που δεν περιορίζονταν να τυπώνουν μόνο το αντίστοιχο ποσόν για τη διατροφή τους, αλλά και «ΧΑΡΖΙΛΙΚΙ » για το κάθε μέλος της μονάδας με τα απογύμνωσαν τη χώρα και αποστράγγισαν και τα τελευταία υπολείμματα της μισοπεθαμένης οικονομίας. Το πρόσχημα για την παράδοση του χαρτονομίσματος ήταν ένας τυπικός όρος-πρόσχημα που κάλυπτε την αρπαγή. Και να πως:

Με το χαρτζιλίκι που ήταν λίγο πρόσβαρο, μόλις τελείωνε το μοιρασμά του (τα Αετόπουλα έξω η δίπλα στις στρατώνες με ένα καλάθι κουλούρια όχι μόνο παρακολουθούσαν αλλά και μετρούσαν τους Φρίσς που έβγαιναν από την πύλη της στρατώνων) και με τις τσάντες γεμάτες μάρκα ξεχύνονταν στα κοσμηματοποιία, υφασματοπωλεία-αντρικά και γυναικεία αλλά και στα καταστήματα που πούλαγαν αρχαία. Και όλα αυτά με τα μάρκα που ήταν υποχρεωτική (η αξία των οποίων ήταν η

αξία του χαρτιού, της μελάνης και της καύσιμης ύλης για την εκτύπωση), η συνέχεια ήταν το ταχυδρομείο και η αποστολή των δεμάτων στη Γερμανία. Αυτή η πληροφορία από τους υπαλλήλους του ταχυδρομείου,

Όσον αφορά την κλοπή των Αρχαίων ανά την Ελλάδα για το Βερολίνο περνούσα υποχρεωτικά υ από τη Βέροια περνούσαν τα σκεπασμένα με μουσαμάδες τρένα έμπορτα που δεν σταματούσαν σε κανένα σταθμό παρά μόνο για να βάλουν νερό.

Η συμπεριφορά του άξονα-και των δυο εταίρων ήταν σαφής. Σκοπός τους ήταν να εκμεταλλευτούν την Ελλάδα προς όφελος της πολεμικής τους προσπάθειας και να συντρίψουν την Αντίσταση διχάζοντας τον ελληνικό λαό

Οι κατακτητές υποχρέωναν τις κυβερνήσεις Κούϊσλγκς να καταβάλουν τις «δαπάνες κατοχής» σε ποσά που καθόριζαν οι ίδιοι και που ξεπερνούσαν τα 18 δίσ το χρόνο. Αυτοί εισπράττανε και δεν είχε σημασία πως δικαιολογούσαν την είσπραξη. Η «συμφωνία» πρόβλεπε και την υπέρβαση αυτού του ποσού. Τα πρόσθετα ποσά που «τυχόν» θα εισπράττανε, θα θεωρούνταν απ τις κυβερνήσεις της Γερμανίας και της Ιταλίας σαν δάνειο. Έτσι οι δαπάνες και οι πιστώσεις έφτασαν τελικά σε αστρονομικά ποσά. Αν σε αυτά προστεθούν και τα αναγκαστικά δάνεια (τα οποία δεν επέστρεψαν ακόμα) τότε τα ποσά θα ήταν μυθώδη.

Τα ληστρικά οικονομικά μέτρα, η κατάσχεση όλων των αποθεμάτων, οι καθημερινές επιτάξεις και αρπαγές της παραγωγής σε συνδυασμό με τον πληθωρισμό, είχαν σαν φυσικό επακόλουθο τον υποσιτισμό στην αρχή, την πείνα μετά και σε συνέχεια τον τρομερό ΛΙΜΟ του χειμώνα του 1941-42, που στοίχισε τόσα βάσανα, συμφορές και θανάτους που απείλησε με ολοκληρωτικό αφανισμό το λαό μας.

Σε καμία κατεχόμενη απ τον άξονα χώρα, δεν έγινε τέτοια και με τόσα μέσα και μορφές κατά λήστεψης του εθνικού-υλικού και πνευματικού πλούτου. όσο στην Ελλάδα και κανενός άλλου λαού το βιοτικό επίπεδο δεν έπεσε τόσο χαμηλά όσο του δικού μας λαού. Κανένας άλλος λαός της κατεχόμενης Ευρώπης, δεν καταδικάστηκε απ τους θηριώδεις χιτλερικούς, έτσι ενσυνείδητα στο θάνατο απ την πείνα και δεν είχε τις εκατοντάδες χιλιάδες θύματα του μαύρου και παγερού χειμώνα του 1941-42 από λιμό και τις αρρώστιες.

Ό,τι είχε δημιουργήσει η εργασία του λαού στα εκατό χρόνια της ελεύθερης ζωής του σε υλικά και πνευματικά αγαθά εξαφανίστηκαν μέσα σε λίγους μήνες. Όλα τα τρόφιμα και τα υλικά που ήταν στις αποθήκες: Ζάχαρη, καφές, ρύζι, δέρματα, πετρέλαιο, σίδηρος, εργαλεία και φάρμακα, ρουχισμός, μαλλί, μπαμπάκι, μέταλλα ακόμα και τα επιστημονικά εργαλεία από τα επιστημονικά εργαστήρια λεηλατήθηκαν.

Όλα τα ζώα της δουλειάς, του σταύλου και της μεταφοράς: άλογα, μουλάρια, βόδια και γαϊδούρια. Πρόβατα, γίδια, γουρούνια, γαλοπούλες, κότες αρπάχθηκαν και φαγώθηκαν. Όλα τα μεταφορικά μας μέσα: αυτοκίνητα συγκοινωνίας, φορτηγά και πολυτελείας, μοτοσικλέτες και ποδήλατα και κάρρα ακόμη, όλα μας τα βαπτόρια, τα ιστιοφόρα, τα βενζινόπλοια, επιτάχθηκαν, εξαφανίστηκαν. Και σαν να μην έφτανε αυτό για να δικαιολογήσουν τις αρπαγές, μας κορόϊδευαν για πρωτόγονους, λέγοντας πως πάντα τις μεταφορές μας τις κάναμε με τα δίτροχα άθλια καροτσάκια.

Και όχι μόνο στην αρχή αλλά και κατά διαστήματα έβαζαν τα αυτοκίνητα να ουρλιάζουν, με εκείνο το ανατριχιαστικό Αχτον, Αχτον ανακοινώνοντας ότι την τάδε μέρα την τάδε ώρα, στην τάδε Πλατεία τα φέρτε ό,τι Αγελάδες, μουσχάρια και βόδια, ακόμα και αυτά της Αρωσης και έκλεινε η ανακοίνωση με την προ ειδοποίηση ότι θα γίνει έρευνα στα σπίτια. Μιλώ για τη Βέροια και πιστεύω ότι δεν έκαναν διάκριση. Αυτό συνέβαινε σε όλη τη χώρα. Συγκέντρωση θα γινόταν στην Πλατεία Τσερμενιού.

Η Πλατεία αυτή έχει πέντε εισόδους και εξόδους. Εκεί στο κέντρο της Πλατεία είχαν περιφράξει ένα μέρος με σχοινιά στα οποία έδεναν τα κατασχεμένα ζώα. Η φρούρα ήταν αρκετή και τα φορτηγά αυτοκίνητα, τα οποία αυτοκίνητα φόρτωναν τα κάθε φορά συγκεντρωμένα ζώα τα πήγαινε στο σταθμό τα οποία φόρτωναν στα τρένα για τη Γερμανία ή τα διάφορα μέτωπα και γύριζαν να ξανακάνουν άλλα δρομολόγια.

Από τα μεσάνυχτα ο κόσμος με δάκρια στα μάτια και τη σκέψη να μην του κατασχέσουν το ζευγάρι τα βόδια ή το ένα που το έδινε στο γείτονα τη μια μέρα να οργώσει το χωράφι του για να πάρει την άλλη μέρα του γείτονα να οργανώσει το δικό του ή τη γελάδα που στηρίζει την οικογένεια και κυρίως τα παιδιά.

Με δάκρια στα μάτια έσερνε το ένα ή τα δυο με τη γυναίκα η και τρίτο με το παιδί ή κάπιο γείτονα και σε λίγο γύρισαν με άδεια χέρια κλαίοντας για την καταστροφή που βρήκε την οικογένεια.

Το ΕΑΜ, η ΕΠΟΝ και τα αετόπουλα ακόμα σε κινητοποίηση. Κατά τις 12 η ώρα άρχισαν να φτάνουν και από τα γύρο χωριά η Πλατεία γεμάτη δεμένα ζώα. Τα αυτοκίνητα φορτώνουν και σε λίγο γύριζαν και σε λίγο γυρίζουν και αυτοί που είχαν φέρει τα ζώα περίμεναν να περάσει το ζώο ή τα ζώα από την «Επιτροπή κρίσης και καταλληλότητας!!!» Η Πλατεία γεμάτη ζώα.

Το Βράδυ εκείνο αρκετοί σύνδεσμοι στο σπίτι του Κώστα του Μακρή που ήταν κοντά στην Πλατεία περιμέναμε...Κατά τις 10 η ώρα μας ειδοποίησαν να πάμε στην πλατεία. Εκατοντάδες κόσμος που είχα φέρει τα ζώα, μα και περίεργοι περίμεναν...

Όταν φτάσαμε στην Πλατεία ένας κρεοπώλης ονόματι Τσούλιας που είχε φέρει και αυτό το δικό του περίμενε και μουρμούριζε σχεδόν φωναχτά: «Που να είχαμε δέκα είκοσι μύγες τώρα να τις ρίξουμε στα γελάδια και να αδειάσει σε λίγα λεπτά η Πλατεία»

Κάποιος ΕΠΟΝίτης το άκουσε και μας έφερε την είδηση. Αυτό το κάναμε γνωστό στον Γραμματέα της Περιοχής Τσερμνίου Τσο Κόκκαλη. Αμέσως μια ομάδα ΕΠΟΝίτες και αετόπουλα έτρεξαν στη Μπαρμπούτα και έφεραν ένα κουτί από τσιγάρα γεμάτο μύγες και με τρόπο οι γαβριάδες το έβαλαν σε κάποιο σημείο κοντά στα ζώα.

Η μύγα αυτή κάνει τα αυγά της στα σώματα των Βοωείδη. Τα ζώα εκτός από το τσίμπημα εκκολάπτουν και το γόνο. Είναι μια ενόχληση διάρκειας γι' αυτό προσπαθούν να προστατεύσουν το σώμα τους, Η ουρά κινείται ασταμάτητα. Και όμως στην ραχοκοκαλιά που δεν φτάνει η Ουρά εκεί τοποθετεί τα αυγά της.

Μετά από λίγο που άνοιξε το κουτί και ξεχύθηκαν οι μύγες επάνω στα ζώα έγινε κάτι το ανεπάντεχο τα ζώα. Τα ζώα σήκωναν την ουρά μουγκρίζαν, έκοβαν τα σκοινιά και ξεχύνονταν στου δρόμους της Πόλης. Ετρεχα αδέσποτα να πάνε στο σπίτι η κάπου στον κόμππο ή το βουνό να κρυφτούν. Σε λίγο άδειασε η Πλατεία από ζώα και αυτά παρέσερνα και αυτά που έφερναν οι ιδιοκτήτες να παραδώσουν.

Οι φρίτς και ειδικά οι Πεταλάδες (πεταλάδες ήταν αυτοί που φόραγαν ένα σαν πέταλο στο λαιμό του) και οι υπεύθυνοι τα είχαν χαμένα. Φώναζαν τσίριζαν μάλωναν μεταξύ τους και κοίταζαν με κάποιο μίσος τον κόσμο χωρίς να μπορούν να προσδιορίσουν τι ακριβώς έγινε και ποιος το έκανε. Τα αυτοκίνητα έμειναν άδεια.

Όσα ζώα πρόλαβα να πάρουν πήραν τα υπόλοιπα που είχαν παραδοθεί έφυγαν και αυτά που ερχόταν γλύτωσαν, Οι μύγες έσωσαν αρκετά ζώα. Για αρκετές μέρες το θάμα αυτό ήταν το μόνο που συζητούσαν στα καφενεία και όσων σώθηκαν τα ζώα έλεγαν μπράβο στο ΕΑΜ και τα παιδιά που οργάνωσαν τη δουλειά και έσωσαν τα ζώα του κόσμου. Το γάλα της οικογένεια και τα ζευγάρια του οργώματος.

Όλα τα προϊόντα της γής ακόμα και εκείνα που μας περίσσευαν και τα πουλούσαμε στο εξωτερικό, έγιναν με μιάς αόρατα και σπάνια φαινόμενα. Όχι μόνο το σιτάρι, το κριθάρι, το καλαμπόκι, οι ελιές, το γάλα και τα γαλακτοκομικά προϊόντα, οι σταφίδες, τα σύκα, το κρασί, τα λάχανα και τα ψάρια, τα φρούτα και τα κάστανα χάθηκαν ως δια μαγείας απ τα μάτια του λαού μας.

Στη χώρα της Ελιάς και του λαδιού οι Ανθρωποι πέθαιναν από από πρήσματα γιατί δεν είχα μια σταγόνα λάδι να βάλουν στα νερόβραστα άγρια χόρτα-τα καλλιεργημένα τα έπαιρναν-το μόνο αγαθό που του είχα αφήσει ήταν τα αγριόχορτα και από αυτά λίγα γιατί αν ήταν πολλά υπάγονταν και αυτά στην κατάσχεση.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΒΙΩΣΗ

Οι ξένοι και οι ντόπιοι συνεργάτες του έναν είχανε σκοπό. Αφούν δεν μπόρεσαν να τον νικήσουν στα πολεμικά μέτωπα, να λυγίσουν το ψυχικό στένος του λαού κάτω απ τα χτυπήματα της συμφοράς, να σπάσουν τα ζωτικά νεύρα του, να τσακίσουν την ψυχική αντίσταση, να μας κάνουν να δεχθούμε τη μαύρη μοίρα που μας ετοιμάζανε, να ρίξουν το λαό στην απελπισία και τη μοιρολατρία. Ξέρανε πώς όταν έναν λαό τον τσακίσεις με τις στερήσεις, την πείνα και τις αρρώστιες .Όταν αρχίσει να πεθαίνει στους δρόμους, όταν τον κουρελιάσεις ψυχικά και σωματικά, τότε ποια είναι δεδομένο οτι το λαό αυτό, δεν μπορείς να τον καλέσεις σε αντίσταση. Πολύ περισσότερο σε Εθνικό-Απελευθερωτικό Αγώνα.

Ακριβώς για να μη συμβεί αυτό που επιδίωκαν οι κατακτητές, η ηγεσία της Αντίστασης, για να μην οδηγηθεί ο λαός στην εξαθλίωση και τη λιμοκτονία, άρχισε τον αγώνα. α) Με την καθημερινή πάλη για το ψωμί, για τα συστήια, για το μεροκάματο και τα φάρμακα. β) Με την καθημερινή Ατίσταση, παθητική και ενεργητική ενάντια στους κατακτητές και τους συνεργάτες τους. γ) Με τον φρονηματισμό του λαού και την καταπολέμηση κάθε συμβιβασμού με τη σκλαβιά. δ) Με την καθημερινή προσπάθεια να παραλύσουν οι δυνάμεις του κατακτητή, και κυρίως να μην εξυπηρετούνται οι πολεμικοί σκοποί του, με τα δικά μας υλικά και εργασία. ε) Με την ενεργή Αντίσταση στη βία.

Η απάντηση στη βία με την οργανωμένη βία, ο ένοπλος αγώνας με τελικό στόχο την ένοπλη εξέγερση. Κανένας αγώνας δεν μπορεί να νοηθεί και να είναι εθνικό-απελευθερωτικός αν δεν περιέχει αυτούς τους σκοπούς, που αποτελούν τη βασικότερη προϋπόθεση για να ελπίζει ένας λαός, ότι θα απελευθερώσει τη χώρα απ τους ξένους κατακτητές και θα αποκτήσει τη λευτεριά του.

Ομως, ένας τέτοιος αγώνας στον οποίο θα κληθεί ο λαός να κάνει τις όποιες θυσίες και το όσο αίμα θα χρειαστεί για τη διεξαγωγή του δεν μπορεί να αρκεστεί στην απελευθέρωση. Και αυτό γιατί δεν αρκεί να κατακτηθεί η λευτεριά. Και δεν αρκεί γιατί πολλοί λαοί-όπως και ο δικός μας-και όταν είναι «λεύτεροι»,εκτός του ότι ζουν μόνιμα κάτω από δικτατορικό κοινοβουλευτικό καθεστώς και σε μια κατ'επίφαση δημοκρατία, η κάθε φορά εξουσιάζουσα τάξη σε συνεργασία με τους ξένους όταν μπει θέμα έστω και μερικής ανακατανομής του από κοινού παραγόμενου πλούτου επιβάλουν στον«ελεύθερο»λαό προκειμένου να του στερήσουν και αυτά τα λίγα και αυστηρά ελεγχόμενα δικαιώματα, πλήθος ήπιων απαγορεύσεων όπως: το Συνέρχεσθε, Συναιτερίζεσθε, Συναγωνίζεσθε κλπ.

Και όταν δεν αποδώσουν αυτά τα ήπια μέσα καταφεύγουν στα ανοιχτά ποια εκλογικά πραξικοπήματα, τον στρατιωτικό Νόμο, τα στρατιωτικά πραξικοπήματα, τα έκτακτα μέτρα και όταν η «χώρα κινδυνέψει απ τους Έλληνες». Κηρύττουν τη χώρα σε κατάσταση έκτακτης«ανάγκης»κάνουν ανοικτές δικτατορίες. Στέλνουν ηγεσία και λαό στα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τις φυλακές. Τον βάζουν στο Γύψο, αν και με αυτά δεν υποταχθεί ο λαός, δεν διστάζουν προκειμένου να μην θιγούν στο ελάχιστο τα συμφέροντα και τα προνόμιά τους, να καταφύγουν στον εμφύλιο πόλεμο, όπως το έχουν κάνει πολλές φορές στο παρελθόν.

Εχοντας σαν λαός αυτήν την ιστορική πείρα και αλήθειες, για να είναι ισάξια του αγώνα και των θυσιών δεν αρκεί να κατακτηθεί η λευτεριά απ τον ξένο δυνάστη. Πρέπει να στερεωθεί και να κατοχυρωθεί και μετά κοινωνικό οικονομικά του δικαιώματα. Και αυτό δεν μπορεί να γίνει αλλιώς παρά μόνο αν ο λαός που έκανε τους αγώνες και τις όσες θυσίες χρειάστηκαν κρατήσει στα στιβαρά του χέρια τη λευτεριά που ακριβοπλήρωσε και να εξασκεί τα κυριαρχικά του δικαιώματα απερίοριστα και στον καιρό της ειρήνης. Και αυτό γιατί το καπιταλιστικό σύστημα σε κακούν να πολεμήσεις για την πατρίδα και όταν τελειώσει και με νίκη ο πόλεμος αν είσαι Ραγιά πας στο άχυρο κάλυβο και αν είσαι προλετάριος πας στη τρώγλη.

Η ΠΕΙΝΑ!!! Η ΠΕΙΝΑ!!! ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΟΜΙΜΗ ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ.

Η πείνα, ο φόβος και το σέξ είναι τρία απ τα βασικότερα ένστικτα του ανθρώπου και το καθένα συμβάλει με το δικό του τρόπο στην ύπαρξή του. Είναι συμφείς με τη ζωή του και την αυτοσυντήρησής του Ανθρώπου στη ζωή. Βέβαια, το σέξ που συμβάλει στη διαιώνιση του έχει χρονικά περιορισμένα όρια λειτουργίας. Η πείνα όμως και ο φόβος αρχίζουν σαν ένστικτα να λειτουργούν απ την πρώτη μέρα της ζωής του και παύουν με το θάνατο. Το φόβο ο Ανθρώπος σαν ένστικτο δεν μπορεί να τον κατανικήσει. Αφού είναι συμφής με την άγνοια μπορεί να τον πολεμήσει με τη γνώση. Μπορεί να τον κατανικήσει.

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι πάει στον πόλεμο και μάλιστα ορισμένες φορές για συγκεκριμένους λόγους και εθελοντής(όπως το 1941-44 στην Αντίσταση). Βέβαια και όταν ακόμα πάει εθελοντής δεν παύει να φοβάται. Κατανικάει όμως το φόβο με το σκεπτικό: ο πόλεμος που μας εξαπέλησε ο εισβολέας είναι άδικος αφού έχει κατακτητικούς σκοπούς. Ο δικός μας είναι δίκαιος αφού αποβλέπει στο να μην κατακτηθεί η χώρα απ τον εισβολέα και στην περίπτωση που κατακτηθεί είναι απελευθερωτικός, όπως αυτός της αντίστασης του 1941-44.

Αυτά τα δυο δεδομένα αν δεν εξαλείφουν το φόβο ως ένα βαθμό τον κατανικούν. Εκτός από αυτά τα δυο υπάρχει και ένα ακόμα δεδομένο που αν όχι κατανικά ωστόσο συμβάλει στον μετριασμό του. Ξεκινώντας για τον πόλεμο ο άνθρωπο και ειδικά ο εθελοντής προκειμένου να κατανικήσει τον φόβο αναρωτιέται: Τι έχει ο εισβολέας ή ο κατακτητής όπλο κλπ. Και εγώ έχω όπλο. Αντί να με νικήσει θα τον νικήσω. Και στην ανάγκη, αντί να με σκοτώσει θα τον σκοτώσω. Επειτα υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα στο φόβο και την πείνα.

Ο φόβος σαν ένστικτο αποβλέπει στο να προστατεύσει τον Ανθρωπο από τυχον κινδύνους, ενώ η πείνα σαν ένστικτο αν δεν εκφραστεί-ικανοποιηθεί θα τον σκοτώσει. Η πείνα είναι άμεσα και άρρηκτα δεμένη με τη ύπαρξη. Είναι η πιο φοβερή αρρώστια, ύπουλη και,απολέμητη αφού είναι η ίδια η ζωή.

Η ποταπότητα των Γερμανών φάνηκε όταν χρησιμοποίησαν το πιο κυρίαρχο ενστικτο του ανθρώπου την πείνα προκειμένου να υποτάξουν τον ανυπότακτο λαό μας. Το ενστικτο της πείνα αποτέλεσε το βασικό εργαλείο που η μακρόχρονη και η έντεχνη χρησιμοποίηση του μπορεί όχι απλώς να πειθαρχήσει, να υποτάξει, αλλά και να ταπεινώσει τον Ανθρωπο σε βαθμό που να τον κουρελιάσει και να τον οδηγήσει στο σκουπιδο-τενεκέ και σε συνέχεια στο βέβαιο θάνατο.

Αυτό ακριβώς το εγκληματικό εργαλείο χρησιμοποίησαν οι κατακτητές και οι ντόπιοι φασίστες να υποτάξουν και να ταπεινώσουν το λαό μας, που τόλμησε να στους πολεμήσει πρώτα και να τους αντισταθεί μετά την κατοχή. Δεν μπορούσαν να το πιστέψουν πρώτα και να το δεχθούν μετά, ότι αυτός ο μικρός λαός κατόρθωσε χωρίς μέσα να τους εκθέσει στην παγκόσμια κοινή γνώμη με τις νίκες στον αλβανικό πόλεμο, τα Μακεδονικά οχυρά και την Κρήτη. Αφού δεν μπόρεσαν να τον νικήσουν με τα πολεμικά όπλα, θα τον υποτάξουν με την πείνα, τις καταστροφές, τις κρεμάλες και τα εκτελεστικά αποσπάσματα.

Εχει αποδειχθεί ότι το πιο αποτελεσματικό όπλο για να υποτάξει ο κατακτητής ένα κατακτημένο λαό. είναι η ΠΕΙΝΑ. Βέβαια, και οι καταστροφές, οι κρεμάλες και οι εκτελέσεις και τα όποια άλλα βάρβαρα και απάνθρωπα μέσα συν υσφέρουν σε μεγάλο βαθμό στην υποταγή. Κανένα όμως απ αυτά τα μέσα όσο σκληρά, απάνθρωπα και μαζικά και αν είναι δεν είναι τόσο αποτελεσματικό και κυρίως ομαδικό όσο η πείνα. Και δεν είναι γιατί για να καεί ένα χωριό, πρέπει να πάει ο ίδιος ο κατακτητής ή έστω και με τη βοήθεια των συνεργατών του για να το κάψει. Το ίδιο ισχύει και για να συλλάβει τον αντίπαλο για να τον κρεμάσει η τηρώντας και τους τύπους να τον στείλει στο εκτελεστικό απόσπασμα.

Αυτά τα μέσα εκτός του ότι είναι χρονοβόρα, αποσπασματικά και μεμονωμένα απαιτούν ανθρώπινο δυναμικό για την υλοποίησή τους και κυρίως περιέχουν και τον κίνδυνο απωλειών. Και στον πόλεμο ο κάθε στρατιώτης είναι πολύτιμος. Ενώ το μέσο της πείνας εκτός του ότι κατά τρομοκρατεί το σύνολο σχεδόν του λαού και η εφαρμογή είναι σύντομη, σύντομη είναι ανέξοδη και επί πρόσθετα έχει και μαζικό αποτέλεσμα.

Μια παρένθεση. Κάτι αντίστοιχο έκανε το Αγγλικό κατεστημένο να εξοντώσει μέσω της δικαιοσύνης γρήγορα και αποτελεσματικά όχι μόνο τους συντελεστές της Αντίστασης και όποιον άλλο που δεν υποτάσσονταν στη «Νέα μεταπολεμική τάξη πραγμάτων» που διαμορφώθηκε μετά την Αγγλική επέμβαση του Δεκέμβρη. Αντί να τρέχε ο στρατός, οι εθνοϊσμοί, τα τάγματα ασφαλείας και οι συμμορίες να συλαμβάνουν και να σκοτώνουν έναν ένα, παρερμήνευσαν το Συνταγματικό Διάταγμα που ψήφισε η κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, που με σαφήνεια καθόριζε ποιος είναι δοσίλογος με βάση το Μανιφέστο του συμμαχικού στρατηγείου, πριν τη διάσπαση για το ποιος είναι δοσίλογος. Ανέθεσε το θέμα στη δικαιοσύνη και αυτή, αντί για τηβαιο φόρεσε πηλίκιο και επωμίδες και σε χρόνο μηδέν κάθησε στο σκαμνί αντί για τους δοσίλογους τους αγωνιστές (κλείνει η Παρένθεση)

Οδηγεί στα σίγουρα έναν ολόκληρο λαό στο θάνατο. Δεν είναι μόνο σύντομο χρονικά το αποτέλεσμα και ανέξοδο είναι και επικερδής. Και είναι επικερδής γιατί και αν ακόμα δεν είχε την «ανιδιοτελή» συμπαραστάση των συνεργατών του είναι εύκολο σε έναν κατακτητή να ελέγξει τους αγωγούς εισαγωγής τροφίμων. Να ελέγξει Σύνορα, λιμάνια, σιδηροδρομικούς και οδικούς κόμβους καθώς και τις εποχιακές γεωργό-κτηνοτροφικές παραγωγές, όπως και έκανε με αρκετούς αξιωματικούς που δεν ήθελαν να τους πολεμήσουν μέσω του επισιτισμού. Το ίδιο μπορούσε και γίνονταν στο βαθμό που τους το επέτρεπε ο αγωνιστή λαός με τις κατασχέσεις, τις επιτάξεις και τις αρπαγές.

Ο πόλεμος της πείνας που κήρυξαν και εφάρμασαν οι Γερμανοί κατακτητές βοηθούμενοι σε αυτό το απάνθρωπο έγκλημα και απ τους ντόπιους συνεργάτες, ισοδυναμούσε με πυρηνικό πόλεμο. Μόνο ένας πυρηνικός πόλεμος μπορεί να συγκριθεί με τον πόλεμο της πείνας, ως προς το προ σδοκόμενο αποτέλεσμα. Οι Ατομικές βόμβες που έριξαν οι Αμερικάνοι στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι λίγο μετά μπροστά στο οργανωμένο έγκλημα της πείνας ήταν ...

Και όμως με τα μέρτα που σκέφτηκαν και πήραν να δολοφονήσουν τον λαό μας με όπλο-μέθοδο της πείνας στην περίπτωση του δικού μας λαού, πάρα την αξιοθαύμαστη πείρα που είχαν και με την αυστηρότητα που την εφάρμοσαν δεν απέδωσαν τα αναμενόμενα αποτελέσματα. Και δεν απέδωσαν γιατί η ηγεσία του Εθνικού Απελευθερωτικού μετώπου το (ΕΑΜ)έγκαιρα έδωσε δυο καθοριστικής σημασίας μάχες.

α) Τη Μάχη της Επιβίωσης και β) Την Μάχη της Σοδειάς. Δυο Μάχες που η εκρικτική τους δύναμη ήταν παλλαπλάσια σε ισχύ και αυτού του δικού τους οπλοστασίου. Βέβαια, το κόστος που πλήρωσε ήταν τεράστιο, μα δεν λύγησε, πολύ περισσότερο δεν Νικήθηκε.

Πείνασε, πέθανε νηστικός, μέσα στους δρόμους. Οι ανθρωποί γύριζαν ρακένδυτοι στους δρόμους για να βρουν ένα ψίχουλο, ένα χόρτο, ένα σπυρί έστω και από σκούπας ή ξηλόψωμο. Με πρησμένα τα μάτια, με τα χέρια που τρεμάμενα φαίνονταν σαν πεθαμένοι που δραπέτευσαν από κάποιο Νεκροταφείο και τριγυρνούσαν σκελετωμένοι στους δρόμους. Υπόφεραν οι άνθρωποι. Πέθαναν μέσα στην πείνα και τον τρόμο τους.

Οι κατακτητές συνεπικουρούμενοι και απ τους δικούς μας δεν τους άφησαν πνοή. Ούτε και αυτά τα άγρια χόρτα. Αυτά τα σκελετωμένα πρόσωπα, τα μάτια που είχαν βουλιάξει μέσα στις κόγχες, σαν να μην ήταν ποια μάτια ζωντανά αφού τους έλειπε η λάμψη, γυάλινα, πεθαμένα. Και όμως έμειναν ανοιχτά και σε κοίταζαν. Ξεψυχούσαν από την πείνα ανάμεσα στα ψόφια σκυλιά και τα σκουπίδια οι γέροι, τα παιδιά και οι γυναίκες και δεν υπήρχε σώμα μέσα στα κουρέλια.

Αυτοί οι Άνθρωποι που πέθαιναν σιωπηλοί βλέποντας κατά πρόσωπο τον θάνατο πριν πεθάνουν, σαν να ήταν αυτός ο θάνατος η μόνη σωτηρία τους, ένα άγνωστο που μέσα του θα μπορούσαν να σωθούν απ την πείνα και τον τρόμο. Οτι θάβρισκαν γαλήνη, οτι θα έχαναν το σώμα τους, αλλά θα γλύτωναν απ το μαρτύριο του σώματος. Δεν νικήθηκαν (το ίδιο συναίβενε και στη φυλακή αργότερα), όμως εξακολουθούσαν την πορεία τους πάνω σ όλους τους δρόμους της Γής. Ηξεραν πως δεν μπορεί να χαθεί ο Άνθρωπος μέσα στην πείνα και τον τρόμο όταν άλλοι συν άνθρωποι παλεύουν να λήξει το μαρτύριο.

Ξέρω καλά τι είναι αυτός ο τρόμος και τι σημαίνει. Κλεισμένος ανάμεσα σε τέσσερα ντουβάρια, περιμένεις, μετράς τα λεπτά ακούς ένα κρότο στο διάδρομο, κάποια βήματα πλησιάζουν την πόρτα του κελιού. Θα είναι αυτοί που θα πάρουν τον συγκάτοικο σύντροφο. Απο πού και να φύγεις, η σφαίρα θα σε προφτάσει. Είναι αυτοί που την αυγή θα τους βάλουν μπροστά σε ένα τοίχο και θα τους ντουφεκίσουν ή θα ανοίξουν ένα λάκκο θα τους βάλουν όρθιους, μισόγυμνους μπροστά στον ανοιχτό λάκκο και θα τους πυροβολήσουν.

Τα πτώματα θα πέσουν το ένα πάνω στο άλλο, Εκείνοι που είναι ακόμα ζωντανό βλέπου περιμένουν το δικό τους θάνατο στον κάθε σύντροφο που ντουφεκίζουν πριν από αυτούς. Η ανάσα γίνεται πιο γρήγορη, τα χέρια προσπαθούν να πιάσουν κάποιο συντροφικό χέρι.

Σκέπτεσαι πως πρέπει να είναι σκληροί οι άνθρωποι, να έχουν μες στο είναι τους τη μανία τη καταστροφής. Να μην έχουν ψυχή και θέληση δική τους γι' αυτό σκοτώνουν ο ένας στον άλλο. Και ενώ περιμένεις. Όλο κουβαλούσαν τις νύχτες και οι νύχτες του χειμώνα είναι μεγάλες. Έπειτα ο τρόμος πλανιέται παντού, γεμίζει τα μάτια όλων των Ανθρώπων, τα σώματα των ζωντανών και μένουν όλα παγωμένα, τα πόδια δεν μπορούν να βαστάξουν το κορμί. Και όμως πρέπει όχι μόνο να κρατηθεί στη ζωή, αλλά πρέπει περπατήσει και να αγωνιστεί.

Πολλοί ήταν αυτοί που ξεχνώντας οτι η Γερμανία του Χίτλερ ήταν μια φασιστική χώρα και οτι οι Ναζί ήταν αυτοί που αποφάσιζαν για τα πάντα. Προσπαθούσαν, άλλοι καλή τη πίστη και άλλοι σκόπιμα να μας πείσουν εκθειάζοντας του Γερμανούς οτι είναι ένας πολιτισμένος λαός και σαν τέτοιο πρέπει να τον βλέπουμε και να τον

δεχθούμε. Αυτά ήταν τα επιχειρήματα που επικαλούνταν οι γερμανόφιλοι και το κυριότερο ότι γνωρίζουν απτέστως την Ελληνική ιστορία. Στην πράξη όμως αποδείχθηκε ότι όλα αυτά, είτε άθελα είτε σκόπιμα ήταν προπαγάνδα. Και μέσα στον καθένα κούρνιαζε το Λούθηρο, και τον Φίχτε συντηρούσε τον Βάγνερ και τον Σοπέν με το μείγμα φωτός και σκότους μα και τον Νίτσε. Οσο για την ελληνική ιστορία αποδείχθηκε ότι και αν ακόμα την ήξεραν δεν την ερμήνευσαν σωστά και κυρίως δεν την εφάρμοσαν όπως της άρμοζε στην πράξη.

Γιατί αν την ήξεραν δεν θα προκαλούσαν τα αποθέματα οδύνης που προκάλεσαν στο λαό στην τετράχρονη εδώ παραμονή τους. Αν την γνώριζαν θα ήξεραν ότι η αρχική οργή μεταστοιχειώνεται σε πίκρα και η πίκρα γειτνιάζει με την ύπουλη απαίτηση της πικρίας. Τα παχιά και κατασηχαστικά λόγια των μεγαλοσχημόνων συνεργατών και ενόχων και η χωρίς φειδώ υποσχέσεις ελπίδων καταπραύνουν μεν πιθανές ανατρεπτικές διαθέσεις.

Σε υποχρεώνουν όμως να αφουγκραστείς σαν κατακτητής και τις διαθέσεις του λαού. Αν μελετούσαν σωστά την ιστορία δεν θα πίστευαν εκείνους που είχαν ατελώς αναλάβει τη φιλοσοφική ιεράρχηση της Νέας τάξης αξιών, την ανασύνταξη πολιτισμικών στόχων και την επιβολή υποταγής. Αν απ τη μελέτη συκρατούσαν μόνο το κομμάτι της ιστορίας που αναφέρεται σε εκείνον τον τότε ασήμαντο, φειδιάρη μικρό αγωνιστή και περιρφονημένο απ τους συμπατριώτες τους Βαυάρους μικρολόγιο Χουρμούζιο, που τον κατάκαιε αρφισμένο μένος ενάντια των Βαυαροκρατών, του τον μάτωνε το σβησμένο όνειρο της εθνογεροσίας.

Δεν σκέφθηκαν ότι ένας λαό με μια τέτοια ιστορία ότι θα αντιδρούσε όπως ο φλογερός Χουρμούζιος, που σχεδίασε τον πρώτο θεατρικό διάλογο, κατά το έτος 1837. Εκεί, ο συμβιβασμένος συνομιλητής του, ερείπιο υποταγής, τον συμβούλευε «...να πάψει, να μιλάει πιά εναντίον του βασιλέα και των βαβαυρών...»-και απάντησε- «οχι! Πρέπει να ομιλώμεν δι' αυτό όπου μας πονεί!»...Και ο λαό μας πονούσε και μίλησε. Οχι μόνο με το στόμα αλλά και με τα όπλα. Τους είπε την αλήθεια.

Και κάτι ακόμα που δεν πρόσεξαν οι Ούνοι όταν διάβασαν την ελληνική ιστορία ή το ξέχασαν απ τη μέθη της νίκης στην Ευρώπη: ότι σε αυτόν το τόπο, ο όποιος κατακτητής πρέπει πριν ξεκινήσει το αχαλύνωτο όργιο βίας, ληστείας και αίματος να ξέρει ποιόν πρέπει να φοβάται: Η ελληνική ιστορία Ούνε σε αυτό το σημείο είναι Σαφής: Σαν κατακτητής έπρεπε να ξέρεις ποιόν να φοβάσε : Έπρεπε να φοβάσε αυτόν που ταπεινώσες με την ισχύ και την αλαζονία σου. Αυτός που ταπεινώσες Ούνε, έχει μόνο την έσχατη δύναμη της απελπισίας.

Να φοβάσε αυτόν που έκανες κομμάτια. γιατί αυτού τα κομμάτια έγιναν Μαγία εκίνηση. Να φοβάσε αυτού που έκαψες ομαδικά στους φούρνους που αυτοί έψηναν το ψωμί τους. Η οσμή της καμένης σάρκας έκρυψε βαθιά το σπόρο της λευτεριάς. Αυτόν που χλεύασσες. Αυτός έχει καταχωνιάσει βαθιά στα μύχια της καρδιάς του και θερμαίνει την εκδίκηση. Αυτόν που καταφρόνησες γιατί αυτός έγγραψε την καταφρόνια σου στις πρώτες σελίδες του Αναγνωστικού της πρώτης Δημοτικού.

Να φοβάσε αυτόν που γονάτισες και απαίτησες να σου ζητήσει έλεος. Αυτός ο γονατισμένος και ικέτης είναι ο αυριανός αντάρτης ΕΛΑΣίτης. Αυτόν που τρύπησες

με αόρατα ξίφη. Αυτός θα περιφέρει τις ανοιχτές πληγές απ όπου το ρέον μίσος θα ποτίσει το δέντρο της λευτεριάς και θα προσθέσει νέες σελίδες στην ένδοξη ιστορία. Να φοβάσε αυτούς που λήστεψες και διαγούμισες. Αυτούς που αγκάλιασαν το άγουρο εγγονάκι και το έκρυσαν στις χαράδρες των βουνών.

Αυτούς που είδαν καμένο το μοναδικό και φτωχό σπιτομάζωμα καθώς τους κινήγούσαν οι φλόγες της φωτιάς που εσύ όχι μόνο έβαλες αλλά και χαιρώσουν. Να φοβάσε αυτούς που είδαν να ανατινάζεται καιόμενο το πλινθόκτιστο του προπάππου τους. Να φοβάσε. Να φοβάσε τους «συμμάχους σου», τους υπηρέτες, τους γελωτοποιούς, τους υποτακτικούς, τους τροφοδότες και τους προδότες. Να φοβάσε τον συρφετό που εκτρέφεις με ελπίδες δόξας στην αυλή σου. Αυτούς να τους φοβάσε και όχι αυτόν που στέκετε απέναντί σου και σου λέει ποιος ΕΙΝΑΙ σήμερα και θα είναι και αύριο και στους αιώνες! Αυτοί είναι πάντα έτοιμοι να προσκυνήσουν αύριο άλλον, ποιο ισχυρό, ποιο αλαζονικό και πιο νταβραντισμένο αφέντη.

Ο θάνατος με την κατοχική πείνα του λαού μας, δεν ήταν ούτε τυχαία, μα ούτε και συμπτωματική. Ήταν μια επιλογή. Ήταν ένα προ διαγεγραμμένο σχέδιο με συγκεκριμένο και σωστό για άλλες περιπτώσει-χώρες στόχους. Ήταν η εκδίκηση του Ηττημένου, όταν η συγκυρία των πραγμάτων των μετέτρεψε σε «νικητή». Έτσι λοιπόν, βάση σχεδίου η πείνα απλωνόταν ολοένα στις πόλεις, στην ύπαιθρο, την Ελλάδα.

Υποσιτισμός, αβιταμίνωση. Οι Άνθρωποι πρήζονταν και σε λίγες μέρες πέθαιναν. Πρώτα θύματα οι άρρωστοι, οι γέροι και τα παιδιά. Τα Μέλλον Ε; Σχεδιασμένα; Ο λογοτέχνης Ν. Παπάς στο έργο του «τετράχρονη νύχτα» δίνει με στίχους την κόλαση που έζησε ο λαός της Αθήνας, ο λαός της Ελλάδας την περίοδο εκείνη. «Είδαμε στελετούς να περπατούν έξω απ τα σπίτια. Και ακούσαμε φωνές που έφταναν απ τον άλλο κόσμο».

Χαρακτηριστική είναι η απάντηση του Γερμανού στρατηγού, σε επιτροπή που πήγε να διαμαρτυρηθεί και να τον παρακαλέσει να φροντίσει απ τη θέση του, να δοθούν τρόφιμα στο λαό της Αθήνας-Ελλάδας που τον θέριζε η πείνα: Και να η Απ'αντηση : «Οι Έλληνες πρέπει να γνωρίζουν τούτο. Οι πλουσιοί θα πεινάσουν, οι φτωχοί θα πεθάνουν και οι Γερμανοί θα νικήσουν». Με λίγα λόγια ο χιτλερικός δήμιος έλεγε : Οι Γερμανοί θα νικήσουν. Αν θέλετε να μην πεθάνετε απ την πείνα, υποταχθήτε στους βέβαιους νικητές...

Για την έστω μερική επιτυχία αυτού εξεφτελιστικού για τους νικητές σχεδίου δεν είναι άμηροι και οι σύμμαχοι Βρετανοί. που δεν εκτέλεσαν τα συμφωνημένα φορτία σίτου και δημητριακών με το αιτιολογικό ότι θα τα έπαιρναν οι Γερμανοί τα τρόφιμα για το Ρόμελ. Κατ' αρχήν δεν είναι βέβαιο ότι θα τα έπαιρναν, μα και αν ακόμα κατόρθωναν με βάση το σχέδιο να τα πάρουν, σε καμιά περίπτωση δεν θα μπορούσαν να πάρουν το σύνολο των φορτίων. Κάποια ποσά θα έμεναν αφού η εκφόρτωση θα γίνονταν στην Ελλάδα και όχι απλώς από Έλληνες, αλλά από Έλληνες οργανωμένους.

Οι Βρετανοί και αν ακόμα τα έπαιρναν οι Γερμανοί βάση της συμφωνίας, αφού δεν ανακλήθηκε η συμφωνία ήταν υποχρεωμένοι να εκτελέσουν την παραγγελία. Η ευθύνη τους για αυτήν την αθέτηση είναι μεγάλη και γίνεται πελώρια και εγκληματική στην περίπτωση που γνώριζαν έστω και μερικά το σχέδιο που είχαν καταστρώσει οι κατακτητές για την εξόντωση του ελληνικού λαού μέσω της πείνας.

Σαν σύμμαχη χώρα που στις ποιο δύσκολες ώρες ο μόνος σύμμαχος που της είχε απομείνει ήταν η Ελλάδα, δεν έπρεπε σε καμιά περίπτωση να συνεργήσει σε αυτό το ειδεχθές έγκλημα. Το ίδιο έκανε και τον Απρίλη του 1939 που δεν συμμετείχε στις εγγυήσεις-βοήθεια προς την Ελλάδα. Θα συμμετείχε υπό την προϋπόθεση η Ελλάδα θα δεχόταν πραγματική επίθεση. Υποχώρηση Αγγλων από Ελλάδα.

Όμως ποιοί ήταν αυτοί που συμπαραστέκονταν ή καθοδηγούσαν τους κατακτητές να διαπράξουν αυτά τα απάνθρωπα εγκλήματα; Που συνέβαλαν στην εν ψυχρώ δολοφονία ενός ολόκληρου λαού; Μα ποιοί άλλοι από τους ανθρώπους που δεν σκέφτηκαν τίποτε άλλο εκτός από το προσωπικό τους συμφέρον: Με πρώτο και καλύτερο ο «έλληνας» Γ.Γλύξμπουργκ, που όταν η Ελλάδα βυθίζονταν στη μαύρη τριπλή κατοχή, αντί σαν άλλος Μ.Παλαιολόγος, να ζωστεί τά άρματα(να εκφράσει την παράδοση) και να ανέβει στα βουνά επικεφαλής της Αντίστασης, αυτός μάζεψε το σόϊ του και τους θυσαυρούς του κράτους και το έσκασε πολλές μέρες πριν για το Λονδίνο, προκειμένου να ροκανίσει ανενόχλητος τον εθνικό πλούτο.

Σε δεύτερο πλάνο είναι οι κατοχικοί Πρωθυπουργοί, που μαζί μετά επιτελεία και τα μέλη των κυβερνήσεων τους, τάχθηκαν με τους κατακτητές και τους βοήθησαν συνειδητά στην εξόντωση του λαού μας, εξυπηρετώντας άνομα ατομικά συμφέροντα των ιδίων και της μεγαλοαστικής τάξης. Πολλοί εκπρόσωποι των ανώτατων πνευματικών ιδρυμάτων, Πρύτανης των πανεπιστημίων και της Ακαδημίας, αρκετά φιλολογικά σωματεία, ο τύπος της πνευματικής αριστοκρατίας, που κατά κάποιον τρόπο ήταν πάντα μισούσαν τον λαό τασσόμενοι με τους κατακτητές αποτέλεσαν πολύτιμο στήριγμά τους.

Ήταν ακόμα η μεγαλό-αστική τάξη, οι μεγαλέμποροι, οι εισαγωγείς, οι μεγαλοβιομήχανοι που συντάχθηκαν με τους κατακτητές και τους βοήθησαν στην καταλήστευση της εθνικής οικονομίας και του μικρού ήδη εισοδήματος του λαού με τον μαυραγοριτισμό, θυσαυρίζοντας παράνομα οδηγώντας το λαό στην πείνα και το θάνατο.

Άμεση συμμετοχή σε αυτό το ειδεχθές έγκλημα σε μεγάλα ποσοστά είναι τα ένοπλα και μη όργανα των κατακτητών, ακολουθούν τα τάγματα ασφαλείας, οι παντός είδους Πουλικοί. οι κάθε λογής παουτζίδες. Οι Κισάμπατσάκ, Αντών-Τσαούς, Κ. Παπαδόπουλος στο Κιλκίς, Μιχάλ-Αγάς κλπ. Οι τσολιάδες των Αθηνών, οι χίτες, οι μίτες και οι ψίτες, οι Δαγκουλαίοι, οι μπουραντάδες, οι Παπαδόγκωνες, οι Σπηλαιοπουλαίοι, η ΥΒΕ, Η ΠΑΟ και πολλοί άλλοι, που μαζί με τους κατακτητές, λήστευαν, βίαζαν, έκαιγαν σπίτια και οργίαζαν σε βάρος του λαού και εκτελούσαν (Πούλιος στη Βέροια και αλλού) τους Έλληνες πατριώτες που αγωνίζονταν για την απελευθέρωση της πατρίδας.

Γύρω από αυτά τα φιλόδοξα και ιδιοτελή «καθάρματα» τον τιμητικό τίτλο τους τα έδωσε οι πάλτρωνές τους-που οργιάζανε πάνω στο κορμί της δυστυχιμένης Ελλάδας, που ρουσφετολογούν, επιδιώκουν αξιώματα, θέσεις και πηγές πλουτισμού. Ένα πλήθος άλλης υφής καθάρματα με πρώτους και καλύτερους τους Γερμανόφιλους, τους Ιταλόφιλους και τους εκ πεπτοιθήσεως φασίστες και εθνικοσοσιαλιστές και γύρω απ αυτούς τους αρχηπροδότες είχαν συγκροτήσει τις συμμορίες τους όλοι οι ασυνείδητοι που εκτός απ τα άλλα άνοιξαν και το δρόμο στην ηθική εξαχρείωση.

Αυτοί ήταν οι πραγματικοί δημιουργοί της μαύρης αγοράς και όχι ο φτωχός μεταπωλητής, που προσπσθούσε να ζήσει την οικογένειά του πουλώντας πέντε οκάδες νταμάτες, σιτάρι, λάδι ή όποια άλλα λαχανικά. Αυτοί οργάνωσαν τα πιο άγρια κτυπήματα της προδοσίας, την αχόρταγη manία της κερδοσκοπίας και την αισχρή συνομωσία για ακόμα εντατικότερη εκμετάλλευση της δυστυχίας του λαού.

Από τη μια στιγμή στην άλλη, όλα τα στρώματα του λαού είδαν να καταβαραθρώνεται το οικοδόμημα της ζωής του. Ο εργάτης έχασε τη δουλειά του, βρέθηκε στο δρόμο απένταρος. Μα και αυτός που είχε ακόμα δουλειά, το μεροκάματό του μηδενιζόταν κάθε μέρα που περνούσε. Ο,τι κέρδιζε ολόκληρο το μήνα δεν του έφταναν ποια να ζήσει λίγες μέρες και αργότερα ελάχιστες. Αν προηγούμενα, μπορούσε να με τα χρήματα που έπαιρνε να εξασφαλίσει για την οικογένεια του ένα κομμάτι ψωμί, λίγες ελιές και λίγα χόρτα, τώρα χάθηκαν και αυτά απ την αγορά. Έτσι το στενό και σκληρό μονοπάτι που βάδιζε πάντα, έγινε τώρα ο δρόμος του μαρτυρίου, ο δρόμος που οδηγούσε αυτόν και την οικογένεια του κατ' ευθείαν στο νεκροταφείο. Στην ίδια θέση βρέθηκαν και όλοι οι μισθωτοί.

Ο ιδιωτικός και δημόσιος υπάλληλος, ο τραγικός αυτός αιώνιος ακροβάτης ανάμεσα στην πείνα και την κοινωνική αξιοπρέπεια έχασε κάθε ισορροπία. Το παλιό κρυφό μαρτύριό του έγινε τώρα πια φανερό κατά τον ποιο τραγικό τρόπο. Μέρα, με την ημέρα αποσκελετόνωνταν αυτός και τα μέλη της οικογένεια του. Τα ρούχα του έκτος που έλιωναν επάνω του, χωρούσαν και έναν αντίστοιχο ακόμα μέσα. Το ίδιο και το πρόσωπό του σούρωσε. Όλοι γέρασαν με μιάς και στα μάτια τους ζωγραφίστηκε η μαύρη έγνοια, η απελπισία και η αγωνία του θανάτου. Και αυτού ο μισθός του μήνα δεν έφτανε ούτε για ελάχιστες μέρες. Και για τον μισθωτό άνοιξε διάπλατος ο δρόμος του νεκροταφείου, η μαύρη πύλη του θανάτου από μαρασμό. Τον μαρασμό της ανέχειας και της αβεβαιότητας που κατάντησαν τα παιδιά του, τους γονείς και τη γυναίκα και λίγο αργότερα και τον ίδιο.

Για όλους αυτούς: εργάτες, υπάλληλοι, επαγγελματίες, βιοτέχνες, μα και εισοδηματίες, που είδαν να ανοίγει με μιάς βαθύς ο λάκκος μπροστά τους. Αρχισαν να πουλάνε ό,τι υπήρχε στα σπίτια τους. Καθε μικρό-οικονομία εξανεμίστηκε. Δεν έμειναν παρά τα συναισθηματικά αντικείμενα και οικοσκευές. Έτσι :Δαχτυλίδια, βέρες, ρολόγια, επιπλα και ρουχισμός πήραν το δρόμο της αγοράς, Ο,τι κόβανε από τη ζωή για να το έχουν στήριγμα των γηρατιών, η προίκα των κοριτσιών πήρε και αυτή το δρόμο της αγοράς, Της μαύρης αγοράς για λίγες οκάδες σιτάρι, καλαμπόκι και λίγο ,λάδι κλπ. Της εγκληματικής μαύρης αγοράς που δεν δίστασε να ταΐσει το λαό πριονίδι και κοπριές ακόμα για να του πάρει ό,τι πολυτιμότερο είχε.Και όμως η πείνα

παρά την εξανέμεση όλων των υλικών και πνευματικών αγαθών που είχε κάθε οικογένεια το τρομακτικό φάσμα της πείνας εξακολουθούσε να υπάρχει μπροστά στον καθένα χειρότερο. Η ζωή είχε γίνει τραγική. Η σκλαβιά αβάσταχτη και ο θάνατος στο κατώφλι του κάθENA.

Τα ίδια και χειρότερα γίνονταν και στα χωριά, παρ' όλη τη φαινομενική υπερτίμηση των αγροτικών προϊόντων και του φαινομενικού πλούτου που φάνηκες ότι συγκέντρωναν οι χωριάτες αγρότες. Βέβαια, τον πρώτο καιρό φάνηκε πως ανεπάντευχα ήρθες και για αυτούς ο χρυσός αιώνας. Για πρώτη φορά οι χωριάτες είδαν να χρυσοπουλιούνται τα προϊόντα τους.

Πίστεψαν και αυτοί οι καφεροί, πως τώρα θα μπορέσουν να ξεχρεωθούν και αν είναι δυνατόν να αγοράσουν με τα χρήματα που θα τους περισέψουν και κανένα άλλο χωράφι. Δεν πέρασε παρά λίγος καιρός και άρχισαν να βλέπουν πως με τα χιλιάρικα που είχαν μαζέψει δεν μπορούσαν να αγοράσουν ένα ζευγάρι παπούτσια, αφού κάθε μέρα που περνούσε η υποτίμηση της δραχμής ήταν ελιγγιώδη και το ποιο τραγικό άρχισαν οι επιτάξεις των ζώων και αυτά που λόγω γηρατιών ή άσαρκα δεν τα πήραν άρχισαν να ψοφούν μη έχοντας τροφή.

Και λίγο αργότερα ήρθε και το κράτος με τη δεκάτη και την αρπαγή να τους πάρει την κάθε σοδειά με τη βοήθεια των κατακτητών των συνεργατών τους, που γνωρίζοντας πρόσωπα και πράγματα πρωτοστατούσαν στις περιπτώσεις αυτές προκειμένου να φανούν αντάξιοι υπηρέτες και των βαθμών που οι κατακτητές τους είχαν απονέμει. Στο τέλος παρά την προσπάθεια στερήθηκαν και οι ίδιοι το ψωμί. Αρχισαν και στα χωριά οι θάνατοι απ την πείνα και τις αρρώστιες.

Αποδείχθηκε ότι η μοίρα του λαού μας, ανεξάρτητα που κατοικούσε στη διάρκεια της κατοχής, ήταν κοινή και ότι υπό το καθεστώς της κατοχής ούτε το κορμί μας δεν ορίζαμε πόσο μάλλον τα αγαθά και τα προϊόντα.

ΤΑ ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

Ο λαός στην τεράστια πλειοψηφία του, διαπιστώνει ότι η «Νέα τάξη» δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να υπερβάλει και να φέρνει στο φως τα στραβά της παλιάς. Οι Έλληνες είχαν διεξάγει έναν αντιφασιστικό πόλεμο νικηφόρο κατά ένα μεγάλο μέρος με τον Ιταλό επιδρομέα. Και έναν πολυήμερο με τον νέο εισβολέα και αυτό έκτος του ότι τους προκαλούσε πίκρα και δεν μπορούσαν τα ξεχάσουν. Ενώ και οι δυο εισβολείς δέχονται πως οι Έλληνες υπερασπίστηκαν στα πεδία των μαχών, όχι μόνο την αξιοπρέπεια, αλλά και το δικαίωμα στη ζωή βλέπουν. ότι σε συνεργασία και προδιατεταγμένη αρμονία να τους μεταχειρίζονται με μια απάνθρωπη σκληρότητα, που βάζει σε κίνδυνο και τα ποιο στοιχιώδη δικαιώματα της ζωντανής ύπαρξης. Βρίσκονται σε κατάσταση λανθάνουσας εξέγερσης. Το πρόβλημα που προέκυψε ήταν ποιος θα αναλάβει την καθοδήγηση αυτής της εξέγερσης.

Οι κινήσεις κορυφής για τη συγκρότηση Αντίστασης απέκτησαν πραγματική επίδραση την κοινωνία, επειδή τα μέλη αλλά και πλήθος άλλων αυτενέργησαν χωρίς ιδιαίτερο κεντρικό συντονισμό. Η αυτενέργια για την αναγέννηση ενός εξουθηνομένου λαού στάθηκε δυνατή από την πρωτοβουλία χιλιάδων ου έκαναν δικής υπόθεσης, η υλοποίηση του πολιτικού στόχου (Αντίσταση για την επιβίωση με

κάθε μέσο στον κατακτητή) παρά τις αδυναμίες σε κεντρικό επίπεδο. Και η Αντίσταση άρχισε με την αλληλεγγύη για τη βοήθεια των Αλβανομάχων και ειδικά των αναπήρων να φτάσουν στα σπίτια τους και τις οικογένειες που τα παιδιά τους η οι άντρες σκοτώθηκαν στον πόλεμο.

Ο ελληνικός λαός στην πλειοψηφία του είναι λαός που αγαπά, σέβεται και υπερασπίζεται τη Δημοκρατία. Η εξάρτηση όμως απ τους ξένους και η ταύτιση της άρχουσας τάξης και ειδικά της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας με τα συμφέροντα των ξένων είχαν κινήσει γή και ουρανό να του αλλοιώσουν τα δημοκρατικά του ιδεώδη. Στην προσπάθεια αυτή εκτός απ τους ιδεολογικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς είχαν πάντα έτοιμα για εσωτερικούς πάντα λόγους μια «σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης» ένα «στρατιωτικό Νόμο» ένα «πραξικόπημα» και μια «δικτατορία» όταν δεν έπαιρνε από λόγια να τα εγκαταλείψει ή τουλάχιστον να μην αγωνίζεται για αυτά. Τα μεγάλα παραδοσιακά κόμματα, που η δικτατορία τα είχε εξαναγκάσει στη σιωπή, είχαν περιπέσει σε κατάσταση αποσύνθεσης.

Στο μεταξύ νέες γενιές έμπαινα στο προσκήνιο. Δίπλα στον παλιό ένας νέος δημοκρατικός κόσμος έπρεπε να αναδειχθεί στην Ελλάδα, σπάζοντας τα παλιά πολιτικά πλαίσια και βαδίζοντας αποφασιστικά προς τη σοσιαλιστική κατεύθυνση. Σε μια ριζική ανανέωση έτσι ώστε μετά τη συμμαχική νίκη να γίνουν οι απαραίτητες αλλαγές που είχε ανάγκη ο λαός και ο τόπος. Οι ηγέτες των παλαιών κομμάτων εκτός του ότι ήταν γέροι, φοβιστάριδες και, από πάντα δεμένοι πιο πολύ με πολιτειακές σχέσεις με τους πρόκριτους «εκλογομάγειρους» και τον κρατικό μηχανισμό παρά με τον λαό και τα προβλήματά του.

Και όμως παρά το γεγονός αυτό το ΚΚΕ ,σε αυτούς απευθύνθηκε ζητώντας τους να ξετάσουν από κοινού τη νέα κατάσταση και από κοινού να αποφασίσουν για τι μέλλει γενέσθαι. Να τι λέει ο Τσιριμόκος αρχηγός της Ελληνικής Λαϊκής Δημοκρατίας «ΕΛΔ». «Μου συνέβει κατά τη διάρκεια των ετών της κατοχής να συνομιλήσω με την ηγεσία του ΚΚΕ σε συλλογική συνάντηση ιδιαίτερα με τη Γραμματεία του Πολιτικού Γραφείου, που την απάτριζαν οι Σιάντος, Ιωαννίδης, Ζέβγος και ο Δημήτρης Γληνός, που διηθύνε τη δουλειά των εκδόσεων και είχε γράψει την Μπρουσούρα που εξεδώθει εξαιρετικά:

«Τι είναι και τι θέλει το ΕΑΜ» Η κατάσταση είχε γίνει ανυπόφορη. Κάθε μέρα που περνούσε το κακό γίνονταν χειρότερο. Οι κατακτητές από καιρό είχαν αρχίσει τις επιτάξεις τις κατασχέσεις, τις αρπαγές, τις συλλήψεις και τα στρατόπεδα ομήρων. Ήταν οι πολιτικοί των αστικών κομμάτων, Τσαλδάρης, Σοφούλης, Γονατάς, Πάγκαλος, Γ. Παπανδρέου, Μάξιμος, Καφαντάρης κλπ, που όχι μόνο δεν μπήκαν επικεφαλής του λαού και της Αντίστασης, αλλά υποτάχθηκαν στους κατακτητές, αποδέχθηκαν τις κυβερνήσεις των κατακτητών και συστύσαν στο λαό να μην Αντισταθεί και στο βαθμό που μπόρεσαν τραινάρισαν την προσπάθεια του ΚΚΕ για τη συγκρότηση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου.

Μα και όταν επιτέλους «δέχθηκαν», ύστερα από πολύμηνες διαπραγματεύσεις αρνήθηκαν τη συνεργασία, με το επιχείρημα ότι δεν πρέπει να γίνει καμιάς μορφής

Αντίσταση, αλλά να περιμένουμε την απελευθέρωση της χώρας από τα Αγγλικά στρατεύματα!!!

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, το μόνο κόμμα που είχε διατηρήσει τη ζωτικότητα και το δυναμισμό ήταν το κομμουνιστικό κόμμα Ελλάδας. Βέβαια στη διάρκεια της δικτατορίας ο Μεταξάς το είχε αποδεκατίσει. Η διάθρωση του όμως και η ιδεολογία του, το καθιστούσαν ικανό να επιζεί απ τους διωγμούς. Η οργάνωση του είναι οργάνωση μαχης. Τα μέλη του και προπαντός τα στελέχη είναι Ανθρωποι δοκιμασμένοι στο αγώνα και έχουν την πείρα της παράνομης δουλειάς.

Αφού λοιπόν, έκανε ο,τι μπορούσε προκειμένου να γίνει ό,τι γίνει από κοινού και τις αντίστοιχες υποχωρήσει σε χρόνο διαπραγματεύσεως για τον επιδιωκόμενο σκοπό και αρνήθηκαν στο λαό να κάνει Αντίσταση, οι εκπρόσωποι του ΚΚΕ, του ΑΚΕ, του ΣΚΕ και της ΕΛΔ στις 27-9-1941 συγκρότησαν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο το(ΕΑΜ).

Οι Έλληνες όμως δεν υποτάχθηκαν, αλλά και δεν εξοντώθηκαν Πέθαναν, είναι αλήθεια πολλοί. Εκατοντάδες χιλιάδες απ την πείνα. Μένει ανεξακρίβωτος ο αριθμός των νεκρών απ την πείνα. Πάντως ξεπερνάει τις 300.000: βασανίστηκαν αφάνταστα, υπόφεραν όσο κανένας άλλος λαός μα δεν εξαφανίστηκαν. Αντιστάθηκαν στην μεγάλη, τη συντριπτική πλειοψηφία στα μαύρα χρόνια της κατοχής στα σχέδια των εχθρών, ξένων και ντόπιων συνεργατών τους. Αγωνίστηκαν για την επιβίωσή τους, για την απελευθέρωση της πατρίδας και για τη νίκη του μεγάλου αντιφασιστικού συμμαχικού αγώνα. Και επέζησε σαν λαός και η χώρα απελευθερώθηκε...

Ο αγώνας για την επιβίωση άρχισε απ τις πρώτες μέρες της κατοχής σαν υπόθεση του ίδιου του λαού. Μια υπόθεση αγωνιστικής κινητοποίησης και πάλης του ίδιου. Ο αγώνας για την επιβίωση ήταν και έμεινε μέχρι το τέλος ασταμάτητος και καθημερινός. Ξεκίνησε απ τις πιο απλές μορφές και αγκαλιάζοντας όλο και περισσότερο κόσμο, εξελίχθηκε σε ανοιχτή, πολύπλευρη και σκληρή-αιματηρή πολλές φορές μάχη στην οποία πήραν μέρος εκατοντάδες χιλιάδες λαού κάτω απ την καθοδήγηση του ΕΑΜ και της εθνικής αλληλεγγύης Ε.Α . Οι πρώτοι που δοκίμασαν το μαρτύριο της πείνας ήταν οι ανάπηροι και οι τραυματίες του αλβανικού πολέμου, που η κυβέρνηση των Κούϊσλιγκς εγκαταλείψαν τελείως. Η πάλη για την επιβίωση εκτός απ τις μεγάλες και πολυάνθρωπες κινητοποιήσεις στην Αθήνα, Πειραιά και Θεσσαλονίκη πήρε μέρος με διάφορες μορφές και ο λαός της υπαίθρου και των χωριών.

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΣΟΔΕΙΑΣ

Απόρρητο δελτίο πληροφοριών για τη δράση του εχθρού, τους σκοπούς και τα μέσα που αυτός θα χρησιμοποιήσει και τα μέτρα που πρέπει να πάρουμε προκειμένου να εξουδετερώσουμε τη δράση του.

Ανώτατο Αρχηγείο 25 Μαΐου 1944.

«...Η ελπίδα ότι το καλοκαίρι που αρχίζει με τα νέα γεγονότα που θα διαδραματισθούν μέσα σ αυτό, θα επιφέρει μαζί και για την Ελλάδα ευνοϊκές εξελίξεις, αυτό δεσπόζει στη συνείδηση του πληθυσμού. Το ΕΑΜ, παίρνει από τώρα

μέτρα για να εξασφαλίσει τη φετινή σοδειά για λογαριασμό του λαού και του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Αυτήν την εποχή έχει διατάξει τα μέλη του να συγκεντρώσουν τη συγκομιδή των σιτηρών, ώστε να ξεπεραστούν έτσι οι ανάγκες των ανδρών των ενόπλων τμημάτων του...Απέναντι σ αυτή την πραγματικότητα οι προσπάθειες μας στις περιοχές, όπου είναι δυνατόν να διεξαχθούν μεγάλες στρατιωτικές επιχειρήσεις, θα πρέπει να κατευθυνθούν.

α) σε καταστροφή ή βλάβη του αντάρτικου τεχνικού δικτύου παροχής και λήψεως πληροφοριών, β) σε δημιουργία προστριβών μεταξύ πληθυσμού ορεινών περιοχών και ανταρτών, ώστε ν αποφεύγεται η προσχώρηση σ αυτούς. γ) σε συγκέντρωση της σοδειάς ή καταστροφή της με αντίθετες από έμας πράξεις σαμποτάζ, ώστε να μην πηγαίνει στα χέρια των ανταρτών και να δυσκολεύεται έτσι ο ανεφοδιασμό τους και δ) σε παραπέρα ενίσχυση των αντί κομμουνιστικών εθνικιστικών τμημάτων, για τον αγώνα τους εναντίον των κομμουνιστών,...Οι μονάδες του ΕΔΕΣ φαίνεται οτι έχουν τώρα εξασφαλίσει αρκετά από άποψη εξοπλισμού και εφοδίων γενικότερα.

Σαν Βεροιώτης και συμμετοχος θα δώσω μερικά στοιχεία που θυμάμαι για την περιοχή μας. Στο σημερινό Νομό Ημαθίας, εκτός απ τις γενικότερες κινητοποιήσεις αλληλεγγύης προς το λαό των μεγάλων πόλεων, το καλοκαίρι του 1943, η Νομαρχιακή Επιτροπή του ΕΑΜ, σε συνεργασία με το προσωπικό που συγκέντρωνε το σιτάρι απ τους αγρότες μέσω του παρακρατήματος για λογαριασμό των Γερμανών, κατόρθωσαν να πάρουν 70,000 και πλέον χιλιάδες οκάδες απ αυτό το παρακράτημα. Και το καλοκαίρι του 1944, με τον ίδιο τρόπο πήραν απ τον σιδηροδρομικό σταθμό της Νάουσας, όπου συγκέντρωναν οι Γερμανοί το παρακράτημα, άλλες 50,000 και πλέον χιλιάδες οκάδες και πολλές άλλες ποσότητες από άλλα κέντρα.

Το σιτάρι αυτό αλέθονταν σε συγκεκριμένους μύλους και τα άλευρα πήγαιναν στο Βέρμιο όπου είχαν γίνει οι αντίστοιχοι Φούρνοι και τα εκεί αντίστοιχα συνεργεία το μετέτρεπαν σε ψωμί νε το οποίο ψωμί τροφοδοτούσε μέσω των καλά οργανωμένων συνεργείων μεταφοράς-αγογιάτες, τις μονάδες του ΕΛΑΣ σε όλο την Κεντρο-Δυτική Μακεδονία

Το καλοκαίρι του 1944 οι κατακτητές είχαν προγραμματίσει να αρπάξουν όλη τη σοδειά της χρονιάς. Προκειμένου να μην επιτρέψει τους κατακτητές να πάρουν τη σοδειά, το ΕΑΜ οργάνωσε τη δική του μάχη για να σώσει τη σοδειά του κόσμου. Για το σκοπό αυτό έγιναν πολυήμερες και αιματηρές μάχες ανάμεσα στους κατακτητές και τον ΕΛΑΣ σε ολόκληρη σχεδόν την Ελλάδα. Από τη μάχη αυτή νικητής, με ελάχιστες εξαιρέσεις βγήκε ο ΕΛΑΣ που δεν επέτρεψε στους κατακτητές να αρπάξουν όπως είχαν προγραμματίσει τη σοδειά.

Σχετικά με τη μάχη της σοδειάς μια απόρρητη γερμανική έκθεση γράφει «...Ισχυρές μονάδες ανταρτών επιτέθηκαν στη Βόρεια Ελλάδα κατά αντί κομμουνιστικών χωριών και δικών μας στρατιωτικών θέσεων, με αντικειμενικό σκοπό να ματαιώσουν τις εργασίες συγκέντρωσης της σοδειάς από μάς για να εξασφαλίσουν τη συγκομιδή δι' αυτούς...».

Στα μέσα του Ιούλη 1944, 1300 Γερμανοί ενισχυμένοι και με εθνοπροδότες, αποπειράθηκαν να αρπάξουν βάση του προγράμματος τη σοδεία απ τα χωριά της περιοχής: Παλατίτσια, Βεργίνα, Μετόχη, Μελίκη, Πρόδρομος κλπ. Τμήματα του 3/50 τάγματος του ΕΛΑΣ συγκρούστηκαν με τους Γερμανούς με σοβαρές απώλειες. Η αποτυχία αυτής της προσπάθειας αποθάρρυνε τους Γερμανούς για άλλες εξορμήσεις στην εδώ περιοχή. Αυτά όσον αφορά την οικονομική κατάσταση και τον ξεχωριστό-πρωταρχικό ρόλο που έπαιζε η πείνα σαν πολεμικό μέσω, για αυτό και το χρησιμοποίησαν όχι μόνο βάρβαρα αλλά και καλό μελετημένα.

Όσον αφορά την πολιτική. Από τον Αύγουστο του 1936, μέχρι τον πόλεμο του 40, πέρασαν από τα κρατητήρια της Ασφάλειας περισσότεροι από 80,000 μέλη και αποδοί του ΚΚΕ. Αμέσως με την κήρυξη της δικτατορίας έγινε Αστυνομική έφοδο στα Γραφεία, τυπογραφεία εφημερίδων κλπ. Πιάστηκαν εκατοντάδες στελέχη και μέλη της Κεντρικής του Επιτροπής. Είχε συλληφθεί ολόκληρη η ηγεσία και ο Ζαχαριάδης. Καταναλώθηκαν προς γνώση και συμόρφωση αρκετοί τόνοι Ρετσινόλαδο και αντίστοιχη ποσότητα Ρεγγών και Πάγου σε κολώνες. Και το βασικότερο πολλοί έπαθαν υπερκόπωση προκειμένου να «περιποιηθούν» τους συλληφθέντες και μη κομμουνιστές.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερος πόνος, από το να θυμάσε σε στιγμές ανθρώπινης ευτυχίας τη δυστυχία σου. Να περπατάς στα χθεσινά και να σε ακολουθούν τα περασμένα και να μην μπορείς να τα αποφύγεις. Και δεν μπορείς να τα αποφήγεις γιατί οι θύμισες αυτές είναι βιωμένες και προέρχονται από έναν κόσμο. Εναν κόσμο που όχι μόνο δεν σου αναγνώριζαν δικαιώματα, αλλά ούτε τα δικαίωμα να σκέφτεσαι. Εναν κόσμο που δεν σου επέτρεπαν να ανήκεις στον εαυτό σου. Να σου ανήκει και αυτό το κουφάρι.

Εναν κόσμο κλεισμένο πίσω από ψηλά, πανύψηλα κάστρα, βαριές σιδηρόπορτες και σκοτεινά, θεοσκοτεινά κελιά. Κελιά κλουβία. Απο έναν κόσμο προγραμμένων. Απο έναν κόσμο που για να φτάσεις εδώ έχεις περάσει από τα «σαράντα κύματα» που λέει ο λαός. Απο τον κόσμο της φυλακής. Απο τον κόσμο που για να διατηρηθείς ζωντανός έπρεπε να μην επιτρέψεις να σε εγκαταλείψει η εγκεφαλική έστω έμπνευση, η δημιουργία και το όραμα αφού δεν έχεις μολύβι, χαρτί και βιβλίο. Να μην χάσεις την πίστη, το κέφι και το όραμα σαν κινητήρια δύναμη ζωής.

Όπως όλοι οι Αθρωποι, έτσι και οι κρατούμενοι και ειδικά οι πολιτικοί κρατούμενοι αγαπούσαν τη ζωή. Την αγαπούσαν, όπως ο Αθρωπος αγαπά ένα όμορφο φρούτο που στάζει γλυκό χυμό. Την αγαπούσαν και δεν ήθελαν να χάσουν ούτε μια σταγόνα από το χυμό της. Και όμως οι Ανθρωποι αυτοί που έκαναν ένα τιτάνιο αγώνα για την διασφάλιση των προϋποθέσεων για μια ζωή με Ανθρώπινο περιεχόμενο για αυτόν ακριβώς τον αγώνα βρέθηκαν πολλοί από αυτούς για δεκάδες χρόνια πίσω από τα σίδερα.

ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ.

Η ζωή των πολιτικών κρατουμένων στις φυλακή-Φυλακές.

Οι φυλακές -κάτεργο της Κέρκυρας η δικτατορία τις χρησιμοποίησε για να τσακίσει όχι μόνο «την σπονδυλική στήλη», αλλά και το «κεφάλι» του ΚΚΕ. Εκεί μέσα έθαψε

ζωντανούς πολλούς απ τους ηγέτες του ΚΚΕ. (Ν. Ζαχαριάδη το Δημήτρη Παρτσαλίδη, Μ Σινάκο, Β Νεφελούδη) και πολλούς άλλους επώνυμους. Εκεί ύστερα από φρικτά βασανιστήρια και τη φοβερή απομόνωση λίγους μερικοί απ τους ηγέτες όπως : Χρήστος Μαλτέζος Γραμματέας της(ΟΚΝΕ),τον Στέλιο Σκλάβαινα αρχηγός της κοινοβουλευτικής ομάδας του Λαϊκού Μετώπου και πρώην βουλευτές Μανωλέας και Τυρίμος που απ τα φρικτά βασανιστήρια, όχι μόνο πρόδωσαν τις ιδέές τους αλλά έγιναν και όργανα της δικτατορία.

Οι φυλακές της Κέρκυρας χτίστηκαν από τους Αγγλους που κατείχαν τα Επτάνησα. Αρχιτέκτον ήταν ο περιβόητος Μέτλαν. Εχουν σχήμα κυκλικό και είναι χωρισμένη σε δέκα(10)ακτίνες. Είναι δυόροφη και στο κέντρο σε στρόγγυλο σχήμα είναι η Διεύθυνση έτσι ώστε να μπορεί να ελέγχει ανά πάσα στιγμή την όποια κίνηση σε ολόκληρη τη φυλακή. Ανάμεσα στις ακτίνες και τη Διεύθυνση υπάρχει διάδρομος τριών και πλέον μέτρων. Δεν υπάρχουν θάλαμοι. Τα κελιά είναι μικρά για ένα μόνο κρατούμενο. Εκτός όμως απ τον ελάχιστο χώρο για να χωράει τα δυο σιδερένια τρίποδα και τις δύο κλεινό σανίδες τα κελιά έχουν και μια εγκληματική εφεύρεση

Στο ταβάνι δεν είναι ίσο αλλα σχηματίζει μια μεγάλη μαργαρίτα, η οποία μαργαρίτα: όταν την κοιτάξεις για λίγα μόνο λεπτά είναι έτσι κατασκευασμένη που αρχίζει να στριφογυρίζει σαν τρελή και προκαλούσε μια υπέρμετρη ζαλάδα και πολλές φορές και εμετό . Οσο για φώς ,ήλιο και αέρα. Τα παράθυρα μέχρι το 1960 αν θυμάμε καλά δεν υπήρχαν. Αντί για παράθυρα σε ευθεία με το πάτωμα και στο ύψος περίπου του ταβανιού από ένα άνοιγμα εβδομηντα(70) πόντων μήκος επί επτά πόντους ύψος. Κάθε ακτίνα είναι χωρισμένη στα δύο με έναν εσωτερικό τοίχο και ένας θεοσκότεινος διάδρομος όπου ανοίγουν οι πόρτες άρα 20 χώρους,(οι πόρτες οι οποιοσδήποτε πόρτες στις φυλακές ανοίγουν προς τα έξω κελιών. Οι φυλακές αυτές και της Κεφαλονιάς τις χρησιμοποιούσαν παλιά για τους βαρυποινίτες. στο φωτισμό μια εκτυφλωτική λάμπα για να έχουν ορατότητα.

ΣΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΠΕΙΝΑΣ ΓΙΝΟΤΑΝ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΣΥΤΙΣΗ

Ο ΛΑΣΤΙΧΕΝΙΟΣ ΣΩΛΗΝΑΣ-ΦΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ

Στο χρονικό σημείο όπου το φως ισορροπεί με το σκοτάδι και αρχίζει η καινούρια μέρα: Γινόταν οι εκτελέσεις των Αντιστασιακών πολιτικών κρατουμένων στις φυλακές: Επταπυργίου, Αβέρωφ, Αίγινας, Κεφαλλονιάς, Κέρκυρας, Τρίπολης και στην εποχή της μεγάλης συγκομηδής,(Ιούλιος του 1946)τότε που τα στρατοδικεία-σφαγεία λειτουργούσαν σε εικοσιτετράωρη βάση προκειμένου να προλάβουν να βγάλουν από τη μέση, όσους περισσότερους μπορούσαν. Εκτελέσεις γίνονταν και σε όλες τις άλλες τοπικές μικρές φυλακές όπως τα Γιαννιτσή κλπ.

Δυό ή και τρεις φορές την εβδομάδα τα κελιά με τους μελλοθανάτους άδειαζαν και καινούργιες φουρνιές έπαιρναν στα κελιά τη θέση των εκτελεσμένων. Οι εκτελέσεις ήταν ένα καθημερινό φαινόμενο. Το Φθινόπωρο όμως του 1948 το κακό είχε παραγίνει σε ό,τι αφορά τον χρόνο από τη μια εκτέλεση στην άλλη, αλλα και των αριθμό που έπαιρναν για εκτέλεση. Η ομάδα συμβίωσης στις φυλακές Κεφαλονιάς προκειμένου να κάνει γνωστό στον ελληνικό λαό και την παγκόσμια κοινή γνώμη

αυτό το έγκλημα που καθημερινά διέπραττε το κατεστημένο και δοτό κουβέρνο. Αφού προηγήθηκαν γραπτές και προσωπικές διαμαρτυρίες, αποχή συσητίου για πολλές μέρες και κατ' επανάληψη, πήρε απόφαση να γίνει μια πολυήμερη απεργία πείνας.

Η απεργία πείνας κράτησε δέκα επτά(17)μέρες. Για να μην πεθάνουν από ασιτία οι κρατούμενοι και γίνει γνωστοί οι θάνατοι η Διεύθυνση της φυλακής εφάρμοσε την αναγκαστική σύτηση. Επειδη αυτός που κάνει εθελοντικά απεργία πείνας δεν δέχεται αδιαμαρτύρητα αυτήν την αναγκαστική σύτηση γι' αυτό και πάλευε με όλες τις εξαντλημένες από τη νηστεία σωματικές του δυνάμεις για να αποφύγει αυτό το μαρτύριο, που εκτός του οτι του ευνουχούσε την έννοια του αγώνα έβαζε και σε κίνδυνο την ίδια τη ζωή του.

Κίνδυνοι για τη ζωή του κατά τη διάρκεια της αναγκαστικής σύτησης ήταν πολλοί. Και, ο μεγαλύτερος όμως προέρχονταν από το λάστιχο, που με το βίαιο σπρώξιμο αντί να πάει «φυσιολογικά»στο λάρυγγα να πάει στο φάρυγγα. Ενα τέτοιο λάθος είχε σαν αποτέλεσμα τον βεβαιότατο θάνατο.

Απαραίτητα εργαλεία να υποχρεώσεις κάποιον που δεν θέλει να πάρει τροφή είναι ένας: λαστιχιένιος σωλήνας, ενα χωνί και ένα κομμάτι ξύλο σκληρό το οποίο θα έβαζαν μετά άνοιγαν με το ζόρι το στόμα του κρατουμένου ώστε να μείνει το στόμα ανειχτό για να περάσει ο λαστυχένιος σωλήνας. Εκτός από αυτά τα εργαλεία απαραίτητοι ήταν και οι ανθρωποι που θα εξανάγκαζαν τον κρατούμενο να υποστεί τη αναγκαστική σύτηση.

Οι σωφρονιστικοί υπάλληλοι οριζοντίοναν με τη βία τον απεργό που αντιστέκονταν, του άνοιγαν το στόμα του έβαζαν το ξύλο και έχωναν το λάστιχο στο στόμα του απεργού με κατεύθυνση το στομάχι και στο χωνί που ήταν προσαρμοσμένο στην άλλη άκρη του σωλήνα διοχέτευαν το γάλα ή άλλο θρεπτικό ζωμό, προκειμένου να συτήσουν υποχρεωτικά, για να μην πεθάνει ένας μελλοθάνατος απεργός πείνας. Ενας έγκλειστος στους πέτρινους τάφους της μεταβαρκιζιανής περιόδου. Η απεργία πείνας ήταν ένας ηρωικός, ο ηρικότερο υψηλής στάθμης αγώνας.

Για να παραλύσουν μάλιστα του δεμένου απεργού κάθε αντίσταση, οι δεσμοφύλακες, με την παρότρυνση των προϋσταμένων τους τον χτηπούσαν στα πλευρά κλοτσιές και γροθιές προκειμένου να ανοίξει το στόμα για να του βάλουν το λάστιχο στο στομάχι. Σε αυτό ακριβώς το σημείο ήταν η ποιο κρίσιμη φάση για τη ζωή του απεργού.

Η επιγλωττίδα αποτελεί την αποφρακτική δικλείδα του λάρυγγα. Τη στιγμή που περνά η τροφή η επιγλωττίδα φράζει το επάνω στόμιο του λάρυγγα. Στο αρχικό τμήμα του γαστρεντερικού σωλήνα που συνδέει της στοματική κοιλότητα με τον οισοφάγο στην αυτή θέση με τον λάρυγγα υπάρχει και ο φάρυγγας. Αν η προώθηση του ελαστικού σωλήνα δεν γίνει από ειδικευμένο επιστήμονα υπάρχει μεγάλος κίνδυνος ο σωλήνα, αντί για τον λάρυγγα να πάει στο φάρυγγα οπότε το γάλα αντί για το στομάχι να πάει στα Πνευμόνια και τότε αντί για σύτηση έχουμε πνιγμό και σε συνέχεια συμφόρηση και θάνατο.

Αυτόν ακριβώς τον κίνδυνο δεν έπαιρνε υπόψη η κυβέρνηση που έδινε στις εντολές για αναγκαστική σύτση. Με αποτέλεσμα σε αυτήν την απεργία έχουμε απώλειες σε ζωές.

Ξεψύχησαν ηρωικά μαχόμενοι κατά της αναγκαστικής σύτσης οι αγωνιστές: α) Καραϊσκος Ανδρέας, απο τη Γαρνίτσα Ξηρομέρου (8-6-49) β) Καλλίνικός Παύλος-Πλάτανος Ναυπάκτου (7-6-49) γ) Παπαδάτος Διονύσιος-Ληξούρι (8-6-49) και δ) Καλλέντινης Δημήτριος...Βέβαια, μετα σύτση ο απεργός έβαζε το δάκτυλο στο στόμα του και το έβγαζε το γάλα, οπότε η όλη προσπάθεια πήγαινε στο βρόντο. Το κακό όμως γίνονταν και ηταν μεγάλο. Και ήταν μεγάλο ,γιατί εκτός από αυτούς που έπαθαν πνευμονική συμφόρηση και πέθαναν την ώρα της σύτσης δεν είναι λίγοι και εκείνοι που έπαθαν ανεπανόρθωτη βλάβη στην υγεία.

Ειναι επιβεβαιωμένο οτι ο λαός του Αργοστολίου, που ήταν οι φυλακές, δεν αποδέχονταν αυτά τα έκτροπα και εξέφρασε την αγανάκτησή του. Και κορυφώθηκε η ντροπή και το αίσχος όταν στις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις του Νησιού οι παρακρατικοί έκοψαν τα κεφάλια ντόπιων αγωνιστών του δημοκρατικού Στρατού και αφού τα περιέφεραν στους δρόμους της πόλης τραγουδώντας δυο από αυτά τα εκσφενδόνησαν στον περίβολο της φυλακής προς μεγάλη δυσφορία της φρουρά της φυλακής που αποτελούνταν στην πλειοψηφία από Κρητικούς, μερικοί απ τους οποίους δεν έμειναν απαθείς μπρός σ αυτό το μαρτήριο (Παγκράτης, Κοράκης κλπ),Τα

ο ίδιο και ο Επιστημονικοί σύλλογοι ανεξάρτητα από πολιτικές τοποθετήσεις και ειδικά ο Ιατρικός: (Μαρκέτος, Δανάλης κλπ) κατέκριναν την αναγκαστική σύτση σαν απάνθρωπη την ενέργεια. Στο πλευρό των Γιατρών και πολλοί Ερυθροσταυρίτες. Μόνο η Εκκλησία απουσίαζε. Αυτή αρκούσαν μόνο να συμβουλευεί τους δοκιμασμένους αγωνιστές να κάνουν δηλώσεις μετανοίας. Εξαίρεση ο Παπαμάκης, που θεωρούσε τους κρατούμενους σα Χριστούς του Γογλοθά.

ΚΑΙ ΚΑΠΟΙΟ ΠΡΩΙ ΞΗΜΕΡΩΣΕ Η 21η ΑΠΡΙΛΟΥ 1967

Μερικά πράγματα πρέπει να τα δεις για να τα πιστέψεις. Ακόμα ποιο πιστευτά όμως γίνονται όταν τα ζήσεις. Οι Αμερικάνοι, το παλάτι και οι επίορκοι αξιωματικοί (Παπαδόπουλος, Πατακός κ Σία) σε συνεργασία με ένα τμήμα της ολιγαρχίας από πολύ καιρό πριν σχεδίαζαν τη δικτατορία.

Γι' αυτούς ηταν όχι μόνο δεδομένη η «χρεωκοπία του κοινοβουλευτισμού» και άμεση ηταν η «ανάγκη»να επιβληθεί στη χώρα η δικτατορία. Το επιχείρημα της «χρεωκοπίας του κοινοβουλευτισμού» είναι το γνωστό επιχείρημα που επικαλέστηκαν όλοι οι δικτάτορες προκειμένου να καταλύσουν τις λίγες-ελάχιστες ελευθερίες του λαού.

Όσοι είχα την τυχο-ατυχία να γνωρίσουν κάποιον απ τους «αδερφούς» της 21ης Απριλίου από κοντά ασφαλώς θα διαπίστωση το γελοίο των ανθρώπων που ανέλαβαν με τις ευλογίες βέβαια των κέντρων εξουσίας να«κυβερνήσουν »τη χώρα. Εμείς οι εφτά-7000-7500 χιλιάδες κρατούμενοι απ τη χούντα των συνταγματαρχών

είχαμε την κακή, αλλά και καλή τύχη να γνωρίσουμε από κοντά του μερικούς απ αυτούς.

Κακή γιατί βλέπαμε από κοντά την κατάντια της άρχουσας τάξης της χώρας να αναθέσει τις τύχες της όμορφης και προνομιούχα από πολλές απόψεις Ελλάδα και του υπέροχου λαού μας στα χέρια αυτών των ανθρώπων να την κυβερνήσουν για λογαριασμό της έστω και για ένα μικρό διάστημα. Και λέω μικρό γιατί όσοι του γνωρίσαμε από κοντά ξέραμε ότι δεν ήταν μεγάλα τα ψωμιά τους. Και η καλή γιατί βλέπαμε από κοντά αυτού που χωρίς κανένα λόγο την αυγή της 21ης Απριλίου μας άρπαξα απ τα σπίτια τις οικογένειες και τις Δουλειές και μας πέταξαν για πολλούς για Τρίτη φορά στο κάτεργο της Γιούρα.

Τον κ Λαδά μερικές φορές και πολλές φορές τον κ Πατακό ,ο οποίος σαν αντιπρόεδρος ερχόταν με το ελικόπτερο στη Γιούρα να μας πειθαναγκάσει να κάνουμε δηλώσεις μετανοίας για πράξεις...και να πάμε στα σπίτια μας. Μόνο εμείς οι κρατούμενοι του κολαστηρίου της Γιούρας είχαμε το προνόμιο να δούμε τον κομπασμό και το γλειώδες-λεξολόγιο του κ Πατακού .

Βέβαια, δεν ήταν η πρώτη και μοναδική φορά που είχε επιβληθεί δικτατορία στην Ελλάδα για να συναιτήσει ον Ελληνικό λαό. Απο το 1821 και μετά οι Έλληνες με ελάχιστες χρονικές αναλαμπές δεν έζησε υπό καθεστώς αστικής κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας, πάντα ήταν ψευδεπίγραφη και ευάλωτη στη δικτατορία.

Η διαφορά της δικτατορίας του 1936 από αυτήν του 1967, συνίστατε στο γεγονός ότι αυτήν του 1936 την ήθελαν και την επέβαλαν για το δικό τους συμφέρον οι Άγγλοι. Και αυτήν του 1967, την ήθελαν και την επέβαλαν για τον ίδιο λόγω οι Αμερικάνοι. Τότε ο Γεώργιος βασιλεύς των Ελλήνων με τους πάτρωνές του κατέλυσαν τις λίγες ελευθερίες του λαού και επέβαλαν το φασιστικό καθεστώς της 4ης Αυγούστου.

Και το 1967,ο βασιλεύς Κωσταντίνος με πρωτεργάτες τη φορά αυτή τους Αμερικανούς(ο πόλεμος για τη διώρυγα του Σουέζ),διέλυσε τη βουλή κατέλυσαν τα ελάχιστα ψήγματα δημοκρατίας και επέβαλαν για έφτα χρόνια την Ελλάδα και το λαό στο Γύψο. Το ότι ο διάδοχος τότε και Βασιλιάς Παύλος αργότερα ,δεν μπήκε στον κόπο να κάνει και αυτός μια δικτατορία, οφείλεται στο γεγονός ότι στη διάρκεια που αυτός βασίλευσε λειτουργούσαν τα έκτακτα μέτρα, τα κάτεργα της Γιούρας, της Κέρκυρας, του Επταπυργίου κλπ και σε συνέχεια ο Νόμος 375. για κατασκοπεία

Άλλη μια διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στις δυο πρόσφατες αυτή οφείλεται στο γεγονός ότι ο Μεταξάς ήταν αρχηγός κόμματος με επτά! βουλευτές, ενώ ο Παπαδόπουλος δεν ήταν πολιτικός. Ο πρώτος χρησιμοποίησε το ρετσινόλαδο και ο δεύτερος το Γύψο.

21η Απριλίου 1967! Την ημέρα αυτή η Ελλάδα άκουσε έντρομη την τραχιά και αποκρουστική φωνή των Μακιαβέληδων. Των ανθρώπων που θα της στερούσαν και τη λίγη έστω δημοκρατική επίφαση. Το λίγο οξυγόνο, που μόλις της έφτανε να διατηρηθεί στη ζωή. Τη φωνή του «αποφασίζουμε και διατάσσουμε».Τη φωνή των Γυψάδων. Τη γνωστή φωνή στις παλιότερες γενιές θύμιζε το Αχκτον-Αχκτον (προσοχή-προσοχή) που οι Γερμανοί κατακτητές προανάγγειλαν τα μπλόκα.

Μπλόκα από τα οποία κάθε φορά που την ακούγαμε γυρίζαμε λιγότεροι Έλληνες στα σπίτια.

Ο Πατακός ήταν αυτό που παραβρίσκταν στα όποια πανηγύργια και της ενθικές Γιορτες. Την Κυριακή του Θωμά η Πόλη της Νάουσα τιμά τις Ναουσαίες γυναίκες και κορίτσα, που αντί για τα χαρέμια της Τουρκίας προτίμησαν το θάνατο πηδώντας από πολύ ψηλά στο ποτάμι Αραπίτσα αυτοκτονώντας μαζικά. Ένα από τα λίγα προσωπικά ολοκαυτώματα που συμβολίζουν την αντίδραση, όχι μόνο των Ελλήνων αλλά και τα Ελληνίδας. Στη διάρκεια της Δικτατορίας δεν υπήρχε Εθνική κι τοπική γιορτή χωρίς την παρουσία του πατακού.

Η γυναίκα μου είναι από τη Νάουσα. Δεν θυμάμε ποια ακριβώς χρονία ήταν. Πήραμε το Λεωφορείο της γραμμής να πάμε να συμμετάσχουμε στη γιορτή, μα και στη Αραπίτσα που έπεσαν οι Ναουσαίες. Δυο χιλιόμετρα σχεδόν πριν φτάσουμε στη Νάουσα, το Λεωφορείο άρχισε να καπνίζει και ο οδηγός το σταμάτισε. Οι επιβάτες βγήκαμε από το Λεωφορείο και καθίσαμε όρθιοι περιμένοντας το αποτέλεσμα της Βλάβης.

Και νάσου ο Πατακός με τη λιμουζίνα του. Βλέπονταν κόσμο σταματημένο δίπλα από το Λεωφορείο. Νόμισε πως ο κόσμος αυτός βρέθηκε εκεί προς υποδοχή του. Κατέβηκε και περίμενε τα χειροκροτήματα του κόσμου. Αντί για χειροκροτήματα και καλώς ήρθατε τη Πόλης μας, οι περισσότεροι του γυρίσαμε την πλάτη. Δεν ξέρω πως ένοιωσε και κυρίως πως βίωσε αυτή τη ψυχρολουσία. Μπήκε τη λιμουζίνα και συνέχισε το δρόμο για τη Νάουσα. Ο λαός ανθρώπους σαν τον Πατακό για να δείξει πόσο ζήτουλες και επιπόλεοι είναι οι τύποι αυτοί Λέει : Οπου Γάμος και χαρά...

Βέβαια, και η δικτατορία του Μεταξά και αυτή του Παπαδόπουλου κ Σία σαν πρόσχημα επικαλέστηκαν τον κομμουνιστικό κίνδυνο. Τις καταστροφικές όμως συνέπειες, δεν τις πλήρωσαν μόνο οι κομμουνιστές που πήραν για άλλη μια φορά πήραν το δρόμο της εξορίας τα στρατοδικεία και τις φυλακές, αλλά τα σύνολο του Ελληνικού λαού. καταδικάστηκε να ζήσει άλλα εφτά Πέτρινα χρόνια

Κοιτίδα του πολιτισμού η χώρα μας επιβιώνει, αλλά δεν πορεύεται όπως έπρεπε και μπορούσε. Και δεν πορεύεται γιατί δεν την αφήνουν οι καταλυτικές εσωτερικές συγκρούσεις. Συγκρούσεις που στο σύνολο τους σχεδόν οφείλονται στο γεγονός ότι η άρχουσα τάξη βρίσκεται όχι μόνο σε αντίθεση, αλλά κάθετη αντιπαράθεση με το λαό. Πολλά τα δεινά και περισσότερες οι αντιξοότητες. Ενώ η Ελλάδα προσδιόρισε, αν δεν καθόρισε ως ένα βαθμό τη μοίρα του κόσμου, η ίδια λόγω της μακρόχρονης ξένης εξάρτησης και των επαναλαμβανόμενων δικτατοριών(ανοικτών η κοινοβουλευτικών) βρίσκεται σε μια βαθιά ηθική και κοινωνικό-οικονομική κρίση.

Γεγονός που δεν της επιτρέπει να παίξει τον πρωτοποριακό ρόλο που θα μπορούσε να παίξει στο Βαλκανικό, τον Ευρωπαϊκό και γενικότερα στον παγκόσμιο χώρο.

Οι δικτατορίες που διχάζουν και υποτάσσουν το λαό με όποιο πρόσχημα και αν έχουν επιβληθεί, θα μείνουν σαν τις ποιο μελανές και ανεξίτηλες σελίδες στην μνήμη του λαού και την νεοελληνική ιστορία.

Οι δικτάτορες είναι άνθρωποι σαν και Μας Για τις δικτατορίες έχουν γραφτεί πολλά και από πολλούς. Υπάρχει στο λαό ζωντανή η ιστορική μνήμη και η πίστη στις Ανθρώπινες αξίες και τη Δημοκρατία. Με την ιστορική μνήμη και τις Ανθρώπινες αξίες έχει δομηθεί η ελληνική κοινωνία. Σε πείσμα των υπέρμαχων της δικτατορίας και όσων διαστρεβλώνουν, παραποιούν και αλλοιώνουν την ιστορική αλήθεια, ο λαός ξέρει και θυμάται τα γεγονότα όπως αυτά κάθε φορά έγιναν και αυτός τα έζησε.

Υπήρξαν «λεπτομέρειες»περιστατικά ή «σημεία»που είτε δεν μπορούσαν να γίνουν γνωστά ευρύτερα, είτε έγιναν αλλά αμέσως «κουκουλώθηκαν»για ευνόητους λόγους...Ετσι μας είναι άγνωστες και ίσως μείνουν τέτοιες για πάντα»λεπτομέρειες»για τους τρόπους και τις μέθοδες της«αναμόρφωσης»τους, και τους χώρους και τις επινοήσεις εφαρμογής κάθε φορά πιο «αποδοτικής»τακτικής και «συμπεριφοράς»και κυρίως τις θλιβερές καταλήξεις τόσων νέων Ανθρώπων σε φρενοκομεία, ψυχιατρεία Νοσοκομεία και «από εκεί»σε Νεκροταφεία ή σε άγνωστους τόπους ενταφιασμού. Ακόμα και για όσους{και από ποιους}εξαφανίστηκαν «μυστηριωδώς».Με το πρόσχημα να τους «αναμορφώσουν»ήθελαν καταπώς είπε ο Καζαντζάκης:«Σκοτώστε τους, ήθελαν να ναι λεύτεροι».

Ίσως αυτός να είναι κατά βάση και ο λόγος που αποφάσισα να ρίξω στο χαρτί την«ιστορία»εκείνων των ανήσυχων και ωραίων Ανθρώπων (μπορεί μαζί με κάτι και από τη δική τους},που ό,τι όμορφο, σεμνό και δημιουργικό οραματίστηκαν και αγωνίστηκαν «και προπαντός γι' αυτό»! «πληρώθηκαν»και με«φιλοξενία»σε εκείνα τα άνυδρα ξερονήσια, τις σκοτεινές και υγρές φυλακές ίσαμε τα εκτελεστικά αποσπάσματα...

Για αυτούς που «σιώπησαν»και μίλησαν ή έστω προσπάθησαν να μιλήσουν ή να γράψουν για κάποια πράγματα που τότε εκείνοι, ή κι άλλοι, από τους«απέξω»,δεν μπόρεσαν ή δεν έτυχε να δουν, να μάθουν ή να ακούσουν όσον καιρό βρίσκονταν εκεί.

Να καταθέσεις, ας πούμε και ας κινδυνεύεις να χαρακτηριστεί εγωϊστικό, μια μικρή «ελάχιστη ή και ασήμαντη αν θες»προσωπική εμπειρία ή και να κάνεις μια υπεύθυνη κατάθεση. Ομως πριν αρχίσεις αναρωτιέσαι; Για ποιους Και σε ποιους. Μα νάσαι μονάχα εσύ που αναρωτιέσαι Για το πώς και Γιατί;

«Η πείνα και η κατοχή»,έγραφε ο Νίκος Καζαντζάκης το 1945.«στάθηκαν δυο μεγάλες εμπειρίες αγνότητας. Θα έρθει μια μέρα που θα ξεχαστούν οι τουφεκισμένοι απ τους βαρβάρους, θα καταλαγιάσουν τα πάθη. Ενας καινούριος λαός βγήκε από τον αγώνα. Πρέπει να τον πληροφορήσουμε σωστά»Αυτά τα λόγια ηχούν ακόμα στα αυτιά μου και τα συγκρατώ στην μνήμη μου και...

Η βιολογία ενός Έθνους είναι η μνήμη του. Εκεί στην μνήμη είναι συμπυκνωμένη η συνείδηση του Έθνους και από αυτήν αντλούν οι γενιές την αυτογνωσία .Αν τα κύτταρα αυτά αποσυνδεθούν, το σώμα του Έθνους θα καταρρεύσει, Εκεί στην μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού και ατόμου. Χωρίς την μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες παραμένουν άγνωστες, αρνούνται να βοηθήσουν την επικοινωνία των γενιών την αρχαία και την σύγχρονη αείρχονη τουλτούρα του.

Χωρίς αυτήν θα μείνει ανοιχτός ο δρόμος για την επικρατήσει μιάς ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές, παρελθόν, αλλά και το ίδιο το μέλλον.

Το Έθνος μας αν επιβίωσε απ τις τόσες και τόσες επιδρομές, σκλαβιές και καταδρομές, το χρωστάει στο γεγονός ότι έχει την ικανότητα να καλλιεργεί εκείνα τα ιστορικά στοιχεία (Ο,τι ονομάζουμε **ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΤΑ**, που αποτέλεσαν τις θεμελιακές αρχές της κοινωνική μας και τις βάσεις της Ανθρωπιστικής μας παιδείας, που «γονημοποιεί με αυτά τη ζωή του και να τα ζωντανεύει κρατώντας τα ψηλά μπροστά στη συνείδηση της Ανθρωπότητας»,όπως τα νανούριζε, τα φλώγιζε και τα κράτησε ζωντανά στις πιό δύσκολες ΩΡΕΣ της μακρόχρονης σκλαβιάς της νεότερης ιστορίας του: το ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ και το ΣΑΡΑΝΤΑ με το ΕΠΟΣ της Αλβανία και την Εθνική Αντίσταση.

Από αυτά τα ΝΑΜΑΤΑ άντλησε όλες τις φορές ο λαός μας τη δύναμη, την θέληση και την απόφαση να αγωνιστεί και να νικήσει. Αυτές οι μακραίωνες πηγές αγώνων και των θυσιών, ήταν τα προσανάμα και οι σπίθες που του φλόγισαν την καρδιά, του εδραίωσαν την πεποίθηση και τη βεβαιότητα πως όλα τα θαυμάσια, τα υπέροχα και τα μεγάλα έργα είναι όχι μόνο δυνατά, άλλα και κατορθωτα και μπόρεσε.

Μέσω της μνήμης. Με αυτήν τη κρυφή φλόγα, που άσβεστη μας θυμίζει και φωτίζει τα γεγονότα που σηματοδοτούν την μακραίωνη πορεία του λαού μας στο διάβα των αιώνων. Η μνήμη και η παράδοση είναι τα στοιχεία που καταγράφουν και διατηρούν την ιστορία και προωθούν την εξέλιξη. Η δύναμη της μνημοσύνης είναι ο φάρος και ο φρουρός της συλλογικής μνήμης. Είναι η συνείδηση του έθνους. Και μνήμη σημαίνει παρελθόν και ιστορία.

Διεκδικούμε την κληρονομιά του μεγαλύτερου ίσως πολιτισμού της κοινωνίας των Ανθρώπων. Αν αυτή η διεκδίκηση δεν εκφραστεί στην πράξη, αν αποδεχθεί με τον λόγω, την τέχνη και κυρίως με Εθνικο-κοινωνικούς αγώνες, ποιος θα μας πιστέψει και κυρίως ποιος θα μας αποδεχθεί σαν τους φυσικούς κληρονόμους αυτού του πολιτισμού; Αν δε αποδείξουμε οτι ο λαό μας δεν βρέθηκε τυχαία και τυχάρπαστα σε αυτόν τον βράχο και το σταυροδρόμι του κόσμου.

Αν έμπρακτα δεν αποδείξουμε πως η Ελλάδα, υπήρξε όχι μόνο χωροταξικά αλλά σε αρμονική συνάρτηση με τους αγώνες που χρειάστηκαν να γίνουν για να περιφρουρηθεί ο αρχαιοελληνικός πολιτισμός. Αν το ίδιο δεν αποδείξουμε-αναδείξουμε τον Μ Αλέξανδρο, την χωροταξική ύπαρξη του Βυζαντίου και Ο,τι αυτό συνεπάγεται; Και κυρίως αν δεν αποδείξουμε πως ο Οθωμανικός ζυγός παρά την μακρόχρονη και επίμονη προσπάθεια δεν κατόρθωσε να τσακίσει το Εθνικό φρόνημα των Ελλήνων.

Αυτό το αποδεικνύουν περίτρανα τα πολιτιστικά δρώμενα: Λογοτεχνία, Ποίηση, Ζωγραφική, Αρχιτεκτονική, Μουσική κλπ. Αν δεν αποδείξουμε ιστορικά οτι η συνέχεια του πολιτισμού δεν διασπάστηκε, παρά τις κατά καιρούς. Οτι ο ζυγός απλώς ανέστειλε η μάλλον καμουφλάρισε τους πολλούς κρίκους της αλυσίδας που διατηρούσε και μεταλαμπάδευε τη συνέχεια. Εδώ να μπει δεν βρεθήκαμε τυχαία σε αυτόν τον βράχο Και το κυριότερο γνώριζαν πώς από εδώ ξεκίνησαν τα πάντα:

Τα Σχολεία, τα Πανεπιστήμια, η Βουλή και οι Νόμοι, τα Στάδια και οι Ολυμπιάδες, Ευγονία, η Υγεία, και η Χριστιανική Θεολογία. Όλα μα όλα κατάγονται από την Ελλάδα. Η Μουσική, η Ζωγραφική, η γλυπτική και Αρχιτεκτονική φέρνουν βαθιές τις ελληνικές σφαγίδες. Όλες, μα όλες οι Επιστήμες, οι Τέχνες, οι πνευματικές και κοινωνικό-οικονομικές επιδόσεις του Ανθρώπου προέρχονται από την Αρχαία Ελλάδα.

Αν είχαν σωθεί τα αριστουργήματα που έγραψαν οι Έλληνες Σοφοί, η ελληνική επιστήμη θα θεωρούνταν σαν το μεγαλύτερο κατόρθωμα της Ανθρωπότητας. Ήξεραν ακόμα πως το ελληνικά πνεύμα, είναι αυτό που άρδευσε τόσο βαθιά και ολοκληρωτικά το σύγχρονο πολιτισμό, ώστε όλα τα αναπτυγμένα έθνη να είναι πνευματικά παιδιά της Ελλάδας.

Όλα αυτά δεν τα επικαλούμαστε πολύ περισσότερο δε γράφουμε εμείς. Τα αναφέρει η «Παγκόσμια Ιστορία του Πολιτισμού» Συγκραφείας της οποίας είναι ο διάσημος Αμερικανός μελετητής WILLDYRANT, καθώς και ο Βρετανός ΧΕΝΡΙΜΕΙΝ, που επί λέξη λέει ότι: «Τίποτε δεν κινείται στον κόσμο μας που δεν είναι Ελληνικό». Και το βασικότερο ξέρουν πως το δικό μας παρελθόν είναι το δικό τους παρόν. Είναι το μέλλον όλων μας.

Αυτόν ακριβώς το λαό ήθελαν οι ούνοι, που μόλις το χίλια εκατό κατόρθωσαν να γίνουν λαός (να γίνουν Πολιτεία και ενιαία χώρα και το 38% της γλώσσας τους αποτελείται από Ελληνικά λήμματα όχι μόνο να ταπεινώσουν αλλά και τα δολοφονήσουν με τον ποιο απάνθρωπο και φρικτό τρόπο: ΤΗΝ ΠΕΙΝΑ Επιβεβαίωση του γεγονότος αποτελεί η απάντηση που έδωσε ο Γκουλάιτερε Διοικητής στην Αντιπροσωπευτική Επιτροπή που πήγε με την παράκληση να του κάνει γνωστό ότι ο κόσμος πεθαίνει στους δρόμους από την πείνα, ώστε να μεσολαβήσει να δοθούν (η να μην τα παίρνουν όλα τα τρόφιμα) να δοθούν τρόφιμα ώστε να μην πεθάνει ο λαός.

Μετά την ενοποίηση η Γερμανία, θέλοντας να γίνει και αυτή αποικιακή χώρα, ανακήρυξαν τη χώρα τους: Υπεράνω όλων. Έγινε αποικιακή χώρα, και να επεκτείνει τις αποικίες της, κήρυξε δυο Παγκοσμίους Πολέμους. Τους έχασε και του δύο. Τη φορά αυτή για να μη οργανώσει τρίτο την διχοτόμησαν. Οι δυτικοί Σύμμαχοι της Χαρίστηκαν γιατί την ήθελαν τώρα πλέον για δικούς της λόγους () μαζί προς Ανατολάς για την από κοινού εξαφάνιση των ιδεών της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής Ξάνα ενοποιήθηκε. Μετά την ενοποίηση, ξανά άρχισε: «Η ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΥΠΕΡ ΑΝΩ ΟΛΩΝ». Και τώρα στην Ευρώπη που από την «Ευρωπαϊκή κοινότητα Ανθρακα και Χάλιβα» του Robert Schmahh και Zan Monnet, φωτισμένες προσωπικότητες ,συνεχιστές του Καλλέργη, με γνήσιο όραμα ευρωπαϊκής ενοποίησης, σήμερα η ευρωπαϊκή Ένωση-οικογένεια πορεύεται, υπό το πρόσταγμα «Σαρτζι, Ολάν και Σόϊμπλε» έχοντας συνθέσει και επικυρώσει ακόμα και όροι του προτεσταντισμού, με λίγο Καλβίνο και Λούθυρο,. Δεδομένα που τείνουν να αποτυπωθούν, έστω και περιγραφικά στις ήδη τροποποιημένες καταστατικές συνθήκες. Και τότε η Ευρώπη των λαών χαιρετίσματα. Ευχομε να βγω ψεύτης για το καλό της Ευρώπης των λαών.

Και να η απάντηση: « Οι πλούσιοι θα γίνουν φτωχότεροι, οι φτωχοί θα πεθάνουν και οι Γερμανοί θα νικήσουν. Αν θέλετε να μην πεθάνετε υποταχθείτε».

Και αν υπάρχει κάτι απατηλό και φρικτό ακόμα είναι το γεγονός ότι οι εδώ Γκαουλάιτερ, μας έλεγα: οι Γερμανοί είναι πολιτισμένος λαός και αγαπούν την Ελλάδα. Το που την προόριζαν να γίνει η γεωργό κτηνοτροφική Πολιτεία του Γ' Ράιχ Αποδείχθηκε όχι όμως και τους Έλληνες; Γιατί να τους αγαπούσαν δεν θα τους σκότωναν, δεν θα τους κρεμούσαν στα δέντρα και δεν θα έκαναν τα απάνθρωπα Ολοκαυτώματα.

Είχαν μετατρέψει ολόκληρη την Ελλάδα σε ένα εκτεταμένο Ολοκαύτωμα και αυτό δεν αναφέρετε πουθενά σαν γεγονός στα γραφτά Γερμανικά κείμενα, γι' αυτό και τα αγνοεί ο Γερμανικός λαός και κακίζει τους Έλληνες που βίωσαν τα γεγονότα, που θυμίζει το Γερμανικό λαός τη έκαναν οι προγονοί τους στην Ελλάδα. Και όχι μόνο τους κακίζει αλλά και τους κουνάει και το δάκτυλο!

Κάθε φορά λοιπόν, που για να υπάρξει ο Ελληνισμός και ο Ελληνικός πολιτισμός χρειάστηκε κόπος, χρόνος και αίμα ο λαός μας δεν δίστασε να το προσφέρει πρόσβαρα. Τι έπρεπε να κάνει ο λαός μας όταν καταλήφθηκε η χώρα; Και κυρίως η γενιά που ανδρώθηκε απ το 1922 και μετά;

Δύο ήταν οι δρόμοι που ανοίγονταν μπροστά του α): Να δεχθεί και να αποδεχθεί την κατοχή, γεγονός που συνεπάγεται και τη συνεργασία με τους κατακτητές και β) να οργανώσει την Αντίσταση και να αγωνιστεί με όλα τα μέσα για την Απελευθέρωση της πατρίδας. Το κατέβασμα της Γερμανικής σημαίας απ την Ακρόπολη απ τον Μανώλη Γλέζο και τον Αποστολο Σάντα και σε συνέχεια η πρωτοβουλία των κομμουνιστών για τη δημιουργία του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου(ΕΑΜ),αποτελέσαν το εγερτήριο σάλπισμα του αγώνα, και οι Γερμανοί έφυγαν!

Στις 21 Απριλίου 1941,(σημαδιακή μέρα) η χώρα είχε ήδη κατακτηθεί, όχι από έναν αλλά από τρεις κατακτητές. Τα Αεροπλάνα και τα τάνκς σκορπούσαν τον θάνατο και τη συμφορά. Οι πόλεις και τα χωριά στέναζαν κάτω από τη μπότα των κατακτητών. Τα πάντα είχαν μετατραπεί σε ερείπια. Παντού υπήρχε ολοκληρωτική διάλυση. Το σώμα της Ελλάδας κόβεται, κομματιάζεται, ξεσχίζεται και μοιράζεται σε ζώνες:

Την Γερμανική, Ιταλική και Βουλγάρικη. Και ο λαός ταλανίζεται, βασανίζεται, πεινάει και πεθαίνει στους δρόμους Και οι Ταγοί: Βασιλιάδες ,πρωθυπουργοί, Υπουργοί και στρατηγοί. Ολη η κρατική μηχανή, οι χθεσινοί ακόμα αιώνιοι προστάτες, οι Πάπουν προς Πάπουν «ειδικοί» προστάτες, ολοι μαζί είχαν γίνει λαοί.

Με το σκεπτικό οτι ο άξονας θα βγει νικητής από αυτόν τον πόλεμο, φεύγοντας, άφησαν τρεις μόνο εντολές στους εδώ ανθρώπους που άφηναν αντί καταστάτες: α)«Να αποδεχθούν αδιαμαρτύρητα την κατοχή και να συνεργάζονται σε όλα τα επίπεδα για το καλό του λαού και του τόπου με τους κατακτητές» β)Να φρουρηθούν καλώς οι κρατούμενοι κομμουνιστές και να παραδοθούν εις τας αρχάς κατοχής και

γ) Να πολεμήσουν μαζί με τους κατακτητές όσους αποπειραθούν να οργανώσουν Αντίσταση.

Στο σημείο αυτό για την ιστορική αλήθεια πρέπει να γίνει μια διευκρίνιση όσον αφορά την ευθύνη του αντιστρατήγου Γ. Τσολάκογλου που ήταν και ο πρώτος κατοχικός «Πρωθυπουργός» για τη συμφωνία παράδοσης του στρατού και της χώρας στους Γερμανούς. Αφού κανένας ανώτερός του Μπάκος, Δεμέστιχας κλπ δεν αναλάμβανε την ευθύνη. Αυτός πήρε την πρωτοβουλία να περισώσει ότι ήταν δυνατόν να περισωθεί.

Λένε πως το «πρωτόκολλο παραδόσεως» που υπέγραψε ο Γ. Τσολάκογλου με το Γερμανό στρατηγό Νήτριχ προέβλεπε-συμφωνούσε να διέλθουν τα γερμανικά στρατεύματα από την 21η Απριλίου 1941 στο ελληνικό έδαφος. Ο ίδιος στα απομνημονεύματα του γράφει: «Υπογράφων το πρώτον πρωτόκολλον, είχαν την πεποίθησιν ότι αι υπογραφαί των Γερμανών στρατηγών αποτελούν συμβόλαιον απαραβίαστον, διότι άλλως εθίγετο η τιμή του στρατιωτικού λόγου δια την οποίαν ισχυρίζοντο ότι ηγωνίζοντο. Δεν υπέθετον ότι θα εκαταράκωναν οι Γερμανοί τα πάντα, δια να ανταποκριθούν εις στην εκδικητικήν μανίαν των Ιταλών και δή παραπάσαν εννοίαν του Διεθνούς Δικαίου»

Αν υπάρχουν ευθύνες για τον Τσολάκογλου αυτές αρχίζουν από τη στιγμή που στη Θεσσαλία και την Κρήτη οχυρωμένος πίσω από τους Γερμανούς είπε «ευλογημένη η νέα τάξη πραγμάτων». ανάμεσα στα ερείπια και των χιλιάδων αδικοσκοτωμένων.

Η μελέτη της ιστορίας διδάσκει και η ζωή επιβεβαιώνει πως όταν καταλαμβάνεται μια χώρα από εχθρικά στρατεύματα, οι πρώτοι που πρέπει να μην ανεχθούν, αποδεχθούν και να αντιδράσουν είναι το σώμα των Αξιωματικών, τα σώματα Ασφαλείας και η Διοίκηση. Ο κρατικός μηχανισμός στο σύνολό του. Οι κούϊσλίγκ όμως, γνωρίζοντας τα διαμετρικά αντίθετα πιστεύω και συμφέροντα του λαού, και κυρίως για να μην οργανώσει με δική του πρωτοβουλία ο λαός Αντίσταση πήραν όλα τα μέτρα προκειμένου να αποκλείσουν ένα τέτοιο ενδεχόμενο, αλλά και να το τσακίσουν στο ξεκίνημά του. Και το βασικότερο για να μην υποχρεωθούν οι κατακτητές να χρησιμοποιήσουν δικούς τους ανθρώπους, για την επάνδρωση του κρατικού μηχανισμού τους παραχώρησαν άθραυστο ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό.

Η συμφωνία-παραχώρηση-αυτή είχε δύο στόχους α) να διευκολύνει τον άξονα στην εξοικονόμηση ανθρώπων και β) να ελέγχουν για λογαριασμό και των δύο μέσω του μηχανισμού το Λαό έτσι ώστε να υλοποιήσουν και τις υποθήκες που τους άφησαν φεύγοντας οι πάτριες τους. Όσο για τους Αξιωματικούς, οι μόνιμοι αδράνησαν. Αυτήν την αδράνεια την εκμεταλλεύτηκαν οι κατακτητές και τους χρησιμοποίησαν στον επισιτισμό.

Την αδράνεια των μόνιμων Αξιωματικών πάντα με στόχο να μείνουν μακριά από Αντιστασιακές καλλιέργησε εκτός από τους Αγγλους που την καλλιεργούσαν έντεχνα μέσω του Καϊρου, την καλλιεργούσαν και οι πάτριες της 4ης Αυγούστους με δυο βασικά συνθήματα: α) Εμείς όταν χρειάστηκε να πολεμήσαμε πολεμήσαμε. Τώρα ας

πολεμήσουν οι άλλοι. β) ότι ο άξονας ήταν και παραμένει αήττητος Και γ) υπήρχαν και αυτοί που έλεγαν ότι θα έπρεπε να προσαρμοστούμε σε αυτήν την πραγματικότητα, αφού τα συμφέροντα της χώρας ήταν να μην πάει «κόντρα».στους ισχυρούς...

Δίπλα σε αυτούς υπήρχαν βέβαια, και οι «ρεαλιστές»,που τάσσονταν ανοιχτά υπέρ του φασισμού κι έλεγαν ότι ο άξονας είναι η νέα δύναμη και έπρεπε να συμπλεύσουμε, να συμβιβαστούμε όλοι με τη «νέα τάξη...» Ακόμα υπήρχε και η Διεθνής του φασισμού που με προ εξάρχοντα τις ΗΠΑ που συντόνισαν τις προσπάθειες προκειμένου να ηττηθεί η Ισπανική Δημοκρατία το 1936, όπου ο φασισμός έδινε την πρόβα ζτενεράλε, για την ανάδειξη και την μελλοντική του δράση.

Στον Ισπανικό εμφύλιο πόλεμο κρίνονταν η τύχη της Δημοκρατίας και του φασισμού. Η ήττα της Δημοκρατία θα σήμαινε τη νίκη του φασισμού σαν μελλοντικό σύστημα διακυβέρνησης του κόσμου

Θα επιβάλλονταν η περίφημη «νέα τάξη πραγμάτων». Για την ήττα της Δημοκρατίας λοιπόν εκτός από τη Γερμανία, την Ιταλία ενδιαφέρονταν και η Ιαπωνία κλπ, Τι στιγμή που κρίνονταν η τύχη της Δημοκρατίας, η ΗΠΑ από αρχή της εξέγερσης υιοθέτησε μια διπρόσωπη πολιτική. Από τη μια δήλωνε ότι «απέχει από κάθε επέμβαση» και θα τηρήσει ουδετερότητα και από την άλλη φάνηκε αμέσως ότι όλες αυτές οι διακηρύξεις δεν ήταν παρά προπέτασμα για να μπορέσει πίσω από αυτόν να ενισχύσει τους φασίστες και να χτυπήσει τη Δημοκρατία.

Δεν αρκέστηκε σε αυτό. Ακύρωσε τη συμφωνία πώλησης αεροπλάνων στη Δημοκρατική Ισπανική κυβέρνηση, με το δικαιολογικό ότι η συμφωνία αυτή δεν είναι σύμφωνη με το πνεύμα της Αμερικάνικης πολιτικής.

Πέρα από αυτό, ο Προεδρος Ρούζβελτ, ο καλός Ρουζμελτ που ανείγαγε τον σύγχρονο ιμπεριαλισμό σε Επιστήμη, απόδειξη ο τρόπος με τον οποίο απογύμνωσε την παλιά Αλβιώνα από τις αποικιακές κτίσεις κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Βοηθούσε την Αγγλία να μην κατακτηθεί η Αγγλία, ανώ παράλληλα καταβρόχθιζε τις αποικίες της.

Μην αρκούμενος σ αυτόν τον τρόπο πίεσης ο Ρούσβελτ παρεμπόδισε και το εμπόριο με μια νόμιμα εκλεγμένη κυβέρνηση και αναγνωρισμένη απ όλο τον κόσμο, όπως ήταν η Ισπανική Δημοκρατία. Στις 8 του Γενάρη του 1937 πέρασε τον διαβόητο «Νόμο του αποκλεισμού»,που απαγόρευε την αποστολή στην Ισπανία οποιουδήποτε είδους οπλισμού και άλλων στρατιωτικών υλικών.

Ο ίδιος ο Φράγκο μόλις έμαθε γι' αυτόν το Νόμο είπε ότι «ο Πρόεδρος Ρουζβελτ φέρθηκε σαν ένας αληθινός ιππότης...».

Ιππότη αποκάλεσε τον Ρούσζβελτ το Φράγκο που άνοιξε το δρόμο του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και ο Ρούσζβέλτ, στερώντας τον ανεφοδιασμό της Ισπανικής Δημοκρατίας καρατόμησε τη Δημοκρατία. Διαβάζοντας δυο από τα βιβλία που γράφτηκαν για τον Ισπανικό εμφύλιο πόλεμο, θυμήθηκα ένα απόσπασμα από το

λόγω του Μαξιλιανού Ροβοσπιέρου το 1758-1794. Απευθυνόμενος στο λαό Λέει: Θα επικαλεστώ μόνο τρις παραγράφους

(ΛΑΕ ΝΑ ΘΥΜΑΣΕ)

« Λαέ να θυμάσε ότι, αν στη Λαϊκή Πολιτεία η Δικαιοσύνη δεν βασιλεύει με απόλυτη κυριαρχία. Και αν αυτή η λέξη δεν σημαίνει την αγάπη της ισότητας και της πατρίδας, τότε η Ελευθερία είναι μια αδειανή λέξη! Λαέ, Εσένα που σε φοβούνται, που καλακεύουν και περιφρονούν, Εσύ που Είσαι αναγνωρισμένος κυρίαρχος και που πάντα σου φέρνονται σαν να είσαι σκλάβος, να θυμάσε ότι όπου δεν βασιλεύει η Δικαιοσύνη, βασιλεύουν τα πάθη των διοικούντων, και ότι ο λαός άλλαξε αλυσίδες, όχι πετρωμένο. »

Να θυμάσε ότι υπάρχει στους κόλπου σου μια συμμαχία καθαρμάτων που παλεύουν ενάντια στη Δημόσια Αρετή, και έχουν περισσότερη επιρροή από εσένα πάνω στις δικές σου υποθέσεις, μια συμμαχία του σε φοβάτε και σε κολακεύει πλουσιοπάροχα. Αλλά σε καταδιώκει με το να καταδιώκει όλους τους καλούς πολίτες.

Θυμίσου ότι, αντί να θυσιάσουν αυτή τη σφυγκοφωλιά των απατεώνων στο όνομα της ευδαιμονίας σου, οι εχθροί σου θέλουν να θυσιάσουν Εσένα σε αυτά τα αποβράσματα, τους επαίτιους όλων των δεινών μας, και μόνο εμπόδια στη δημόσια ευημερία!....

Γιατί μήπως και σήμερα οι ΗΠΑ δεν εφαρμόζουν την ίδια τακτική. Δεν στηρίζουν σε όλες τις γωνιές της Γης τα κάθε λογής πραξικοπήματα και δικτατορίες; Δεν ψηφίζουν Νόμους και τους δίνουν παγκόσμια ισχύ, δεν επιβάλουν αποκλεισμούς και εμπάρκο, ή μήπως δεν διαμορφώνουν την νέου τύπου αποικιακή παγκόσμια αυτοκρατορία. Μια αυτοκρατορία που όχι μόνο δε έχει να ζηλέψει τίποτε από τις Ευρωπαϊκές και από αυτή την Ρωμαϊκή ακόμη.

Μέχρις ότου ήρθε η ηθική κατάπτωση στο σφαγείο ΒΙΕΤΑΜ που ήταν μια σκληρή δοκιμασία για την Αμερικανική υπεροψία, που δημιούργησε η νίκη της Νορμανδίας, των Ανδεων, της Ιόβας και αργότερα η «Νίκη» της Κορέας, Η Αμερική απογυμνώθηκε ηθικά στο Βιετάμ . Ο πόλεμος αυτός σε μια απομακρισμένη χώρα της Ασίας που μάχονταν καρτερικά επί αιώνες για την εθνική απελευθέρωση και ολοκλήρωση της ενάντια στους κατακτητές και αποιοκράτες, Κινέζους, Ιάπωνες και Γάλλους, ήταν ένας Ωμός Ιμπεριαλιστικό πόλεμος.

Η Αμερική δεν είχε κανένα ηθικό έρεισμα, καμιά Λαϊκή υποστήριξη, πόσο μάλλον όταν οι φοβερές αποκαλύψεις άχρισαν να βλέπουν το φως της δημοσιότητας: στρατιώτες της Αμερικής του παγκόσμιου «θεματοφύλακα» (που θεωρούσαν τον εαυτό του) του δικαίου και της δημοκρατίας, διέπρατταν εγκλήματα πολέμου, μαζικές δολοφονίες, βιασμούς και βασανιστήρια.

Ετσι, εκτός από τον πόλεμο του Βιετάμ, και άλλη μια δοκιμασία για το Αμερικανικό ηθικό πλεονέκτημα, που στο συλλογικό υποσυνείδητο του Δυτικού κόσμου παραμένει άρρηκτα δεμένο με το ιδεαλιστικό προηγούμενα της Δίκης της Νυρεμβέργης, στην οποία η ΗΠΑ πρωτοστάτησαν και έσωσαν το σύνολο σχεδόν

του Ναζι-Φασισμού, μέχρι και αυτόν δοσίλογο Κούρτ Βαλχάϊν για να τον τοποθετήσουν για δυο πενταετίες Γ Γραμματέα των ΟΗΕ

Οι ΗΠΑ επιδίωξαν αυτή την αντισταθμική ξανά και ξανά, πιο πρόσφατα στο Ιράκ και το Αφγανιστάν. Σαν το φάντασμα του Αμλέτ, το Βιετάμ αρνείται να εξαφανιστεί. Ο πόλεμος αυτός ποτέ δεν έφυγε από την Αμερική γιατί κατά βάση, εκεί έγινε το Τέστ για το πώς η Αμερικανοί βλέπουν τη χώρα τους...

Αν υπάρχουν κάποιες διαφορές αυτές συνίστανται α) στο γεγονός ότι οι τότε αποικιακοί λαοί ήταν κατακτημένοι και σαν κατακτημένοι αργά ή γρήγορα θα διαμόρφωναν το Εθνικό-Απελευθερωτικό τους μέτωπο (το δικό τους ΕΑΜ), ενώ τώρα αλυσσοδέονται με τις νέου τύπου (αδιάφανες) αλυσίδες και τάξη πραγμάτων β) τότε οι αποικίες δεν αποτελούσαν μια ενιαία αυτοκρατορία. Η κάθε αποικιακή χώρα εφάρμοζε την δική της κουλτούρα όσον αφορά την συμπεριφορά προς τους κατακτημένους λαούς, ενώ τώρα θα αποτελούν ένα ενιαίο σύνολο.

Οι αποκλεισμοί, τα εμπάρκο και οι ταξιδιοτετικές οδηγίες και κάθε άλλου είδους οδηγίες δεν θα έχουν ξεχωριστό χρώμα ή Νομική άλλη διαφορά, θα είναι και αυτές ενιαίες και θα απειλούν τους πάντες και τα πάντα. Τα στοιχεία από τον Μπρεζίνσκι

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΚΤΗΜΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΡΩΣΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Ο Άνθρωπος της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής, δεν ήταν ικανός να συλλάβει την έννοια-ιδέα της ιδιοκτησίας, πολύ περισσότερο να συλλάβει την έννοια-ιδέα της εμπράγματης ιδιοκτησίας σε αντικείμενα, που δεν ταυτίζονταν με το πρόσωπό του. Η ανικανότητα να συλλάβει την έννοια της προέρχεται από το γεγονός, ότι δεν είχε ακόμα συνειδητοποιήσει την ατομικότητα σαν ξεχωριστόν-οντότητα. Και αυτό γιατί θεωρούσε τον εαυτό του ένα μόριο της αιματοσυγγενικής ομάδας ή της φυλής που μέσα της ζει

Αμέσως μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου στη Ρωσία και την επικράτηση των κομμουνιστών, οι αντιδραστικοί κύκλοι της Ευρώπης, τα μεγάλα οικονομικά συγκροτήματα (μονοπώλια, πολιεθνικές κλπ), τα φεουδαρχικά απομεινάρια, στο εσωτερικό, οι εναπομένοντες μοναρχίες, σε συνεργασία με το Σίτυ του Λονδίνου, τη Γώλ-Στρίτ και τον Κλήρο συσχεφθέντες (όπως γίνεται τώρα με τη λήσχη των εφτά) εκτίμησαν τις συνέπειες που μπορεί να έχει για το Διεθνές κεφάλαιο και το παγκόσμιο κεφαλαιοκρατικό σύστημα στο άμεσο και το απώτερο μέλλον η επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία.

Πράγματι ο κίνδυνος που άρχισε να διαγράφεται μετά το 1917 ήταν όχι μόνο μεγάλος αλλά και άμεσος αν πάρουμε υπόψη α) ο αθέμητος σε μέγεθος πλούτος που είχε σωρευτεί σε μερικές μόνο χώρες και ένα μικρό ποσοστό ανθρώπων β) την έκταση της φτώχειας, της πείνας και δυστυχίας στα 5/6 του πλυθησμού της Ανθρωπότητας, τους φρικτούς όρους ζωής που βίωνε αυτή η τετραπλάσια πλειοψηφία των Ανθρώπων του πλανήτη από την ένταση και την απάνθρωπη εκμετάλλευση, γ) Η ανάπτυξη της Επιστήμης και της τεχνολογίας. δ) το μέγεθος σε όγκο, ποιότητα και πικροιλία ειδών της παγκόσμιας παραγωγής, προϊόντα απλησίαστα σε σχέση με το επίπεδο ζωής των ανιδιοκτητών ε) Η ανάπτυξη του συνδικαλιστικού κινήματος και γενικότερα η οργάνωση όλων σχεδόν των

εργαζομένων στα συνδικάτα ή σε κάποια άλλη οργάνωση, στ) ότι αυτήν την σε παγκόσμια κλίμακα οργάνωση των εργαζομένων την δημιούργησε και την ελέγχει και την λειτουργεί το προλεταριάτο και το γεγονός, ότι ένα μεγάλο μέρος από αυτούς ήταν κομμουνιστές σαν τάξη πολύ σωστά έκαναν και θοριβύθηκαν.

Και ακόμα ποιο σωστά για την τάξη τους κατέληξαν στη διαπίστωση ότι: Με την επικράτηση της Σοσιαλιστικής Επανάστασης στη Ρωσία για πρώτη φορά ο ταξικός εχθρός του κεφαλαίου, εκτός από συνδικαλιστικό κίνημα προστέθηκε και ένας νέος διακρατικός πλέον εχθρός. Μπρεστιάϊν που από σοσιαλιστής έγινε μετά η λίγο πριν από την Επανάσταση ενθικό-σοσιαλιστής

Σαν ανθρωποι με αρκετά πολιτικό-οικονομικά και κοινωνικά εφόδια και γνωρίζοντας τους νόμους της ανάπτυξης και του κοινωνικό-οικονομικού γίνεσθαι και κυρίως γνωρίζοντας την Νομοτέλεια της κίνησης και αλλαγής(τα πάντα ρεί του Ηράκλητου) και ξέροντας σαν ανθρωποι που μέσω της δύναμης της ιδιοκτησίας κυβέρνησαν επί χιλιάδες χρόνια τον πολιτισμένο κόσμο τα κοινωνικό-οικονομικά στάδια τους που πέρασε στο διάβα των αιώνων η κοινωνία των ανθρώπων, γνωρίζουν πολύ καλά, καλύτερα από τον καθένα ότι στην κοινωνία των ανθρώπων από καταβολής κόσμου έχουν γίνει δύο μόνο κοινωνικό-οικονομικές Επαναστάσεις.

Η πρώτη κοινωνικό-οικονομική Επανάσταση που έγινε πριν από 8-10 χιλιάδες χρόνια(και αποτέλεσε μια παρένθεση) ήταν αυτή που η κοινωνία των ανθρώπων από το καθεστώς της κοινοκτημοσύνη στα μέσα παραγωγής στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας. Στη Δουλοκτητική κοινωνία που ήταν η πρώτη ταξική κοινωνία.

Η Επανάσταση αυτή είχε σαν κύριο περιεχόμενο την μετακίνηση του άξονα της ζωής από την εργασία στην οποία στηρίζονταν το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στο καθεστώς της ιδιοκτησίας. Το πέρασμα της κοινωνίας των ανθρώπων από το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στο καθεστώς της ιδιοκτησίας ήταν το ποιο συνταρακτικό παγκόσμιο γεγονός.

Και ήταν το ποιο συνταρακτικό γεγονός γιατί α) απάλλαξε τον τότε άνθρωπο από τα συνειδησιακά και ηθικά ταμπού () (άγραφοι νόμοι) που είχαν συσσωρεύσει οι αιώνες. β) απελευθέρωσε τη σκέψη, την ατομική πρωτοβουλία και την προσωπική αυτενέργεια γ)άνοιξε νέους ορίζοντες και διάπλματα το δρόμο για τεχνικές και επιστημονικές κατακτήσεις.

Ομως ουδέν καλό αμειγές κακού. Ένα από τα μεγαλύτερα κακά που προκάλεσε το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας σταμ'σα παραγωγής είναι ότι δολοφόνησε τη συλλογικότητα, τη συνεργασία, την κοινωνικό-οικονομική αλληλεγγύη των Ανθρώπων και το συναίσθημα. Εβαλε μέσα στην κοινωνία, των ανθρώπων αντί για την άμιλλα την αντίθεση, την αντιπαράθεση, το μίσος, την εμπάθεια την εκδίκηση και το φθόνο,

Το φθόνο στοιχεία που δεν υπήρχαν στο προηγούμενο σύστημα ζωής και το κυριότερο: Εβαλε στο περιθώριο του κοινωνικό-οικονομικού γίνεσθαι τη ΓΥΝΑΙΚΑ, Αυτόν τον πολυσύνθετο Ανθρωπο, τον Πλάστη, τον Δημιουργό και Εφευρέτη της Τέχνης και της Επιστήμης. Και λέω εφευρέτη γιατί αυτή και μόνο αυτή, είχε σαν MANA την ανάγκη να λύσει το πρόβλημα του πιάτου και του ποτηριού για να βάλει

και να μεταφέρει την τροφή στα παιδιά και το μαχαίρι για να το κομματιάσει σε μικρά κομμάτια.

Εβγαλε στο περιθώριο το μισό του ουρανού. Αυτό το Αριστούργημα της φύσης, αυτό το Κόσμημα της ζωής. Την μετέτρεψε σε δούλα-υπηρέτη, παιδοκομική μηχανή και σκεύος ηδονής. Την άφησε αμόρφωτη και ανεπάγγελτη. Το μόνο επάγγελμα που μπορούσε πλέον να ασκήσει μόνο τη ήταν η Πορνεία.

Το καθεστώς της ιδιοκτησίας κατάστρεψε αυτά τα βασικά βάθρα, αυτούς τους πυλώνες πάνω στις οποίες στηρίζεται το κοινωνικό-οικονομικό γίνεσθαι. Η παραβίαση και μόνο της αρχής της αλληλεγγύης μεταξύ των Ανθρώπων, βάζει σε κίνδυνο την ίδια την ένταξή μας στο Ανθρώπινο είδος που στηρίζεται ακριβώς στην αναγνώριση του εαυτού μας μέσα στο σύνολο. Το ίδιο ισχύει και για τη συνεργασία, τη συλλογικότητα, μα και το συναίσθημα-αγάπη. Και φροντίδα.

Αν με τη λέξη «συναίσθημα» εννοούμε την «άνευ όρων αλληλεγγύη που ο καθένας γνωρίζει, επειδή την έχει βιώσει έστω μια φορά στο πλαίσιο μιάς ιδιαίτερης ένωσης μέσα στη ζωή» σημαίνει ότι με βάση αυτήν την αλληλεγγύη, ο πόνος του συνανθρώπου είναι και δικός μας πόνος, τα βάσανά του, είναι και δικά μας βάσανα.

Η ιδιοκτησία κατάστρεψε αυτή τη συναισθηματική μήτρα που επιτρέπει στους Ανθρώπους να αντιλαμβάνονται ότι ανήκουν στο ίδιο γένος, είναι η ίδια η προ-Ιδιοκτησιακή, προ-Νομική και προ-Πολιτική μήτρα που είχε στο Νού του ο Κάντ όταν λέει ότι «ο Άνθρωπος πρέπει να αντιμετωπίζεται πάντοτε ως σκοπός και ποτέ σαν μέσο».

Κανένας νομικός κανόνας, καμιά πολιτική συμφωνία και κανένας ηθικός νόμος δεν μπορούν να βρουν την παραμικρή θεμελίωση-δικαίωση και να γίνουν παραδεκτοί, αν ο Άνθρωπος αντιμετωπίζει τον όμοιό του, όχι σαν Άνθρωπο αλλά σαν πράγμα και εμπόρευμα όπως τον βλέπει η ιδιοκτησία. Και σε αυτήν την περίπτωση πράγματι απορρίπτεται η υποκειμενικότητα, απορρίπτεται η Ανθρώπινη φύση στα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της και επομένως δεν μπορεί να συγκροτηθεί ούτε το δίκιο που επικαλείται η ιδιοκτησία για την νομική ασυδοσία, ούτε η πολιτική που εφαρμόζει, μα ούτε και η ηθική που ευαγγελίζεται.

Η ιδιοκτησία είναι συμφυής όχι μόνο με τον φασισμό αλλά και με τον ναζισμό και τον πόλεμο. Συνεπώς, το μέγεθος του φασισμού που περιέχει ο κάθε ιδιοκτήτης, είναι ανάλογος με το μέγεθος της ιδιοκτησίας. Η μεγάλη ιδιοκτησία εκτός από το φασισμό περιέχει και τον ναζισμό.

Και ναζισμός σημαίνει ακριβώς αυτό: την υποβάθμιση του Ανθρώπου σε αντικείμενο. Μπορεί μάλιστα να πει κανείς ότι το «τραγικό» στοιχείο του ναζισμού δεν έγκεται τόσο στη σκληρότητα και στην ωμότητα της συμπεριφορά του-στοιχεία που συναντάμε πάντοτε στην ιστορική διαδρομή της ιδιοκτησίας σε διαφορετική βέβαια κλίμακα ή δοσολογία-αλλά στην αντικειμενοποίηση του Ανθρώπου, στην υποβάθμισή στην κατάσταση του πράγματος. Αυτή είναι η τεράστια πολύπλευρη ευθύνη του συστήματος της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Απόδειξη η συμπεριφορά των φασιστικό Ναζί στην χώρα μας στην διάρκεια της κατοχής.

Οι συνέπειες που προκάλεσε και είχε για την κοινωνία των Ανθρώπων ήταν και στην πρώτη και στη δεύτερη κοινωνικό-οικονομική Επανάσταση και θετικές και αρνητικές.

Και η δεύτερη(οι άλλες που τις θεωρούμε «επαναστάσεις» όπως το δουλοκτητικό, το φεουδαρχικό και η αστική είναι προσαρμογή του συστήματος ιδιοκτησίας στα νέα κάθε φορά δεδομένα. Οι αλλαγές αυτές γίνονταν μόνο στο επιστέγασμα, την κουλτούρα και άφηναν άθεκτη την οικονομική βάση. Και εκεί στην οικονομική έγκαιτη η κοινωνική Επανάσταση, εξακολουθούσαν να λειτουργούν οι νόμοι της ιδιοκτησία, γι' αυτό και δεν ήταν επαναστάσεις). Κοινωνική Επανάσταση ήταν αυτή που έγινε στη Ρωσία το 1917, που έκανε κοινοκτημοσύνη στα μέσα παραγωγής ανεξάρτητα με την εξέλιξη και την κατάληξη.

Θα ήταν στην καλύτερη περίπτωση υπερβολή να αντιστοιχίσουμε τα 8-10 χιλιάδες χρόνια με τα εβδομήντα ένα (71) χρόνια και που αργότερα με την προσθήκη των υπολοίπων χώρων συγκρότησε την Ένωση Σοσιαλιστικών Σοβιετικών Δημοκρατιών την (ΕΣΣΔ). Πάρα την πτώση όμως του λεγόμενου «υπαρκτού», το προζύμι υπάρχει. Το ίδιο και τα προβλήματα που οδήγησαν στην Επανάσταση αυτή.

Η Επανάσταση αυτή σε αντίθεση με την πρώτη που μετακίνησε τον άξονα της ζωής από την εργασία στην ιδιοκτησία, η Επανάσταση αυτή μετακίνησε τον άξονα της ζωής από την ιδιοκτησία στην εργασία. Με δυο λόγια: Επανάφερε τον άξονα της ζωής και πάλι στην εργασία. Έτσι έτσι ώστε στο μέλλον η ζωή της κοινωνίας των ανθρώπων, όλων των Ανθρώπων να στηρίζεται στην εργασία και όχι στην εκμετάλλευση του Ανθρώπου από άνθρωπο, το κέρδος ή το εισόδημα που σήμερα του εξασφαλίζουν τα άψυχα αντικείμενα.

Μόνο όταν ο Άνθρωπος κατορθώσει τα μέσα για τη ζωή του να τα εξασφαλίσει στηριζόμενος στην μόνη περιουσία, θυσσαυρό και πλούτο που παράγει το κουφάρι του: την ΜΥΪΚΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ, μόνο τότε ο σημερινός υπάνθρωπος θα ξαναβρεί τον ευατό του. Θα ξαναγίνει ΑΝΘΡΩΠΟΣ με όλη τη σημασία που περιέχει η λέξη ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

Η πρώτη Επανάσταση που κοινωνικό-οικονομική βάση είχε την ιδιοκτησία εισήγαγε στη ζωή της κοινωνίας των Ανθρώπων το μέγεθος, τον όγκο και το μέγεθος. Το μέγεθος και ο όγκος γίνονται αντιληπτά (με τον πολλαπλασιασμό της ιδιοκτησίας) και ο μέγιστος-ο ξεχωριστός ανάμεσα στους ανθρώπους οδήγησε την κοινωνία στον ανταγωνισμό.

Μετά την μετακίνηση του άξονα από την εργασία στην ιδιοκτησία άλλαξαν και οι σχέσεις των ανθρώπων από συναργασιακές που ήταν έγιναν ανταγωνιστικές. Μπήκε στη ζωή των ανθρώπων ο «νόμος» του κέρδους. Ένας «νόμος» που εφαρμοζόμενος οδήγησε στη μεταφορά των βασικών αξιών της ζωής του ανθρώπου, από τον Άνθρωπο στα αντικείμενα.

Η ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής δεν μπορούσε να δώσει καρποφορήσει χωρίς τον «νόμο» του κέρδους. Όμως και ο «νόμος» του κέρδους δεν αρκεί. Προκειμένου να λειτουργήσει ο «νόμος» αυτός έπρεπε να μπει σε κίνηση-δράση και ένας άλλος ΝΟΜΟΣ. Ένας Νόμος που και αυτός είναι παράγωγο της

ιδιοκτησίας όπως και ο «νόμος» του κέρδους. Για να λειτουργήσει ο «νόμος» του κέρδους και να δώσει το προσδοκόμενο αποτέλεσμα η ιδιοκτησία έπρεπε να μπει σε λειτουργία πριν από τον «νόμο» του κέρδους ο ΝΟΜΟΣ που απαιτεί τον «θάνατό σου για τη ζωή μου»

Η δικαιοσύνη είναι συμφυής, όχι μόνο με τον θάνατο-φόνο αλλά και με τον φασισμό. Το ίδιο και η θρησκεία. Η ιδιοκτησία εμφανίστηκε με τον φόνο του Αβελ, από τον Κάϊν. Καταδίκασε μεν την απάτη του Ιακώβ εις βάρος του Ισαάκ, που ήταν ο φυσικός κληρονόμος με τα τότε ήθη και έθιμα και καθιερώθηκε-επιβλήθηκε με τον πόλεμο. Η ιδιοκτησία είναι τόσο άρρηκτα δεμένη με την Θρησκεία με τον φασισμό όσο και ο φασισμός με τον πόλεμο.

Έτσι, μετά την επικράτηση της πρώτης Επανάστασης ο Άνθρωπος απαξιώθηκε. Έγινε και αυτός αντικείμενο-πράγμα, Ρεξ Έγινε εμπόρευμα και σαν εμπόρευμα πλέον μπορούσε και αυτός να γίνει αντικείμενο αγοροπωλησίας και εκμετάλλευσης. Η εκμετάλλευση τον μετέτρεψε σε δούλο στο δουλοκτητικό σύστημα ζωής, δουλοπάρικο στο φεουδαρχικό και προλετάριο στο καπιταλιστικό. Οι νέες κοινωνικές σχέσεις άλλαξαν

Αυτά διαλαλούσαν οι ντόπιοι φασίστες προκειμένου να σπάσουν το ηθικό, να απαγορεύσουν το λαό και να τον οδηγήσουν στην ηττοπάθεια. Όπως η βία έτσι και η παθητικότητα είναι μηχανισμοί που διαβρώνουν τη συνείδηση και ελέγχουν την συμπεριφοράς του λαού και να τον οδηγήσουν στην απελπισία, να λυγίσουν την ψυχή του κάτω από τα χτυπήματα της συμφοράς, να τον κάνουν να δεχθεί τη μαύρη μοίρα που του ετοίμαζαν, να τον ρίξουν στη μοιρολατρία.

τη μοιρολατρία με τις δύο της όψεις: Τη μια που λέει:

«Ότι έγινε, έγινε. Είμαστε όχι μόνο οι χαμένοι, αλλά και πολύ αδύνατοι, συνεπώς δεν μπορούμε να βάλουμε-αντισταθούμε στα θηρία που μας κατασπαράζουν. Δεν μένει παρά να σκύψουμε το κεφάλι, να συμβιβαστούμε αποδεχόμενοι τη μοίρα μας και έχει ο Θεός! Ας παραδοθούμε στην μεγαλοψυχία των τυράννων μας». Αυτή ήταν η βασική επιδίωξη τόσο των κατακτητών και πολύ περισσότερο θα έλεγα αυτών που σε συνεργασία με τους κατακτητές ήθελαν να επιβάλουν τη νέα τάξη πραγμάτων στη χώρα.

Ξεχνώντας πως ο λαός αυτός με την τριχιλιόχρονη και ιστορία. Που πέρασε μέσα από τόσες και τόσες συμφορές, χωρίς να χάσει ποτέ την ελπίδα και τη δύναμη της άρνησης απέναντι σε κάθε επιδρομέα ή κατακτητή, δεν θα λυγίσει και τώρα και δεν θα απελπιστεί. Και ότι τώρα ολόψυχα ενωμένος δεν θα δεχθεί κανένα συμβιβασμό, Και δεν θα δεχθεί γιατί ξέρει πως κάθε συμβιβασμός, κάθε αποδοχή του μοιραίου είναι το λιγότερο προδοσία. ο λαός που αποδεκατίζεται από την υπέρμετρη βία όσο σκληρή και αν είναι αυτή, δεν είναι ακόμα σκλάβος.

Σκλάβος ένας λαός γίνεται από τη στιγμή που ψυχικά δέχεται τη σκληριότητα. Αυτήν ακριβώς τη ψυχική σκληριότητα επιδίωκαν κατακτητές και ντόπιοι «πρόθυμοι» και συνεργάτες. Οι κατακτητές με τα καθημερινά μέτρα βίας, με τις συλλήψεις και εκτελέσεις, με την αρπαγή του εθνικού πλούτου, την αβεβαιότητα για το αύριο και

τον θάνατο που τον τριγύριζε με χίλιες μορφές την κάθε ώρα και στιγμή. Δυστυχώς, δεν ήταν μόνο οι κατακτητές που τον απειλούσαν και τον λήστευαν.

Όταν ο Χίτλερ, ετοίμαζε στα κρυφά τα εγκληματικά του σχέδια για την υποδούλωση των λαών της Ευρώπης εντελώς ωμά και ξετσιππωτα έλεγε «Σε κάθε τόπο θα βρεθούν κάμποσα φιλόδοξα και ιδιοτελή καθάρματα που θα εξυπηρετήσουν πρόθυμα τους σκοπούς μου, γιατί αυτό θα είναι ο μόνος τρόπος για να αναδειχτούν και να πλουτίσουν στη χώρα τους». Αυτά λοιπόν τα «ιδιοτελή καθάρματα», με την πρόφαση να περισώσουν τάχα από την καταστροφή, μα στην πραγματικότητα για να εξασφαλίσουν αξιώματα και πρωτοκαθεδρίες, έκρυσαν από το λαό τα κάθε είδους εγκλήματα, με αποκορύφωμα ότι η Μακεδονία και η Θράκη κατοχυρώθηκαν στους Βουλγάρους φασίστες και ότι οι Έλληνες εκεί όχι μόνο υποφέρουν αλλά καθημερινά δολοφονούνται. Ότι την Ηπειρο την προόριζαν για την Ιταλική Αλβανία, ότι τα Επτάνησα και τις Κυκλάδες τα προσάρτησαν ήδη οι Ιταλοί.

Αυτοί οι ίδιοι έκρυσαν από το λαό τις σφαγές, τις λεηλασίες, το κάψιμο των χωριών, τις σφαγές και τις λεηλασίες. Αυτοί κρύβουν από το λαό ότι εμείς χρηματοδοτούσαμε με δις εκατομμύρια με την μορφή δανείου, ότι εμείς τροφοδοτούσαμε την εκστρατεία του Ρόμελ στην Αφρική. Αυτοί συγκέντρωναν και δέσμευαν τα προϊόντα μας για να τα βρίσκουν έτοιμα και να τα λεηλατούν οι κατακτητές. Αυτοί έκρυσαν από το λαό τους εκατοντάδες κατά μήνα φόνους, τις φυλακίσεις, τους σκοτωμούς των ομήρων και την αποστολή εργατών στη Γερμανία και αμέτρητους στο Νταχάου και τους φούρνους του Αουσβίτς κλπ.

Αυτοί ήταν οι μεγάλοι επιχειρηματίες, οι εργολάβοι, οι μεσάζοντες, οι «οικονομικώς συνεργαζόμενοι μετά των αρχών κατοχής» Αυτά όσον αφορά τα «ιδιοτέλη καθάρματα» των υψηλών ισταμένων κλιμακίων. Και πράγματι ο Χίτλερ ήξερε τη λέγε, αφού οι πέμπτο φαλαγγίτες, όχι μόνο είχαν ήδη διαμορφώσει τους μηχανισμούς εκείνους που όχι μόνο επέτρεψαν, αλλά και επέβαλαν και κυβερνήσεις αυτού του φυράματος όπως αυτή του Μεταξά.

Το καθεστώς της 4ης Αυγούστου είχε μεταβάλει τους μισούς Έλληνες σε καταδότες. Είχε τυλίξει την Ελλάδα με ένα αόρατο δίκτυο χαφιεδισμού. Έκανε τους γονείς να φοβούνται τα παιδιά τους και αντίστροφα. Η ΕΟΝ ήταν οργανωμένη στρατιωτικά σε τάγματα, λόχους, διμοιρίες, ενωμοτίες κλπ. Έτσι πέρα απ τον επίσημο οργανωμένο χαφιεδισμό: Το «ΙΧ Γραφείο της Κεντρικής διοικήσεως της ΕΟΝ» και η «Υπηρεσία Φαλαγγονομίας» που παρακολουθούσε τα μέλη και τους βαθμοφόρους, κάθε τομεάρχη, υποτομεάρχη, λοχίτη κλπ. Κάθε ένα είχε τους δικούς του προσωπικούς χαφιέδες.

Έτσι τα παιδιά του Ελληνικού λαού «διαπαιδαγωγούνταν» και έμπαιναν στο σύστημα του χαφιεδισμού και με αυτόν τον τρόπο έπαιναν να είναι ελεύθεροι άνθρωποι. Ο μεταξάς μέσω της ΕΟΝ είχε αναγάγει το χαφιεδισμό σε «ηθική και εθνική» υποχρέωση των νέων, σε τέτοιο σημείο που μερικοί φαλαγγίτες κατάγγειλαν και τους ίδιους τους γονείς τους, ότι δεν «αποδέχονται το έργο της εθνικής κυβερνήσεως». Ποιος απ τους συμμετέχοντες στην ΕΟΝ δεν θυμάται τα περίφημα απογευματινά της Τετάρτης, όπου οι πότες καθηγητές, πότε αλλοι εντεταλμένοι

έκαναν «διαφώτιση» στους μαθητές και τα μέλη της ΕΟΝ. Οσον αφορά το περιεχόμενο της «διαφώτισης» ήταν γεμάτα από θαυμασμό για τα ολοκληρωτικά καθεστώτα και κυρίως σε αυτό του Χίτλερ, μίσος για τη Δημοκρατία και τον κομμουνισμό

Το ίδιο συνέβει και με τα «Τάγματα Εργασίας» που απ τους πρώτους μήνες της δικτατορίας άρχισε η οργάνωσή τους με πρόσχημα την «εκτέλεσιν έργων κοινής ωφελείας» στην ουσία ήταν τάγματα αεργίας και τραμπουκισμού, τμήματα κρούσης και χαφιεδισμού. Αποτελούσαν απομιμηση των ταγμάτων εφόδου του Χίτλερ. Τα τάγματα αυτά ήταν η ακοίμητη «φρουρά» μου έλεγε ο Μεταξάς.

Για να διασφαλίσουν όμως τα αξιώματα και τους τιμητικούς τίτλους σαν αντιπαροχή προς τους ευεργέτες τους οργάνωσαν στρατιές απο χαφιέδες, καταδότες που πλημμύριζαν τα Γραφεία της Γκεστάπο και των караμπινιέρων με καταγγελίες και συκοφαντίες εναντίον κα Ανθρώπων που τους κοίταξε στραβά. Με αυτούς άνοιξαν το δρόμο της προδοσίας που λυμαίνονταν ολόκληρη την Ελλάδα. Τα εγκληματικά χέρια των κατακτητών τα οδηγούσαν οι χαφιές και οι προδότες που εντόπιζαν και χτυπούσαν κάθε Ελληνα πατριώτη, για να κλέβουν, εκβιάζουν, να βασανίζουν και να σκοτώνουν. Αυτοί οργιάζανε πάνω στο σώμα της δυστυχισμένης Ελλάδας. Οι ντόπιοι χαφιέδες και οι καταδότες, ήταν τα εργαλεία με τα οποία προσπαθούσαν να υποτάξουν το λαό. Με αυτούς τους χαφιέδες και προδότες έδωσαν το παράδειγμα της «συνεργασίας» των Ελληνικών σωμάτων ασφαλείας με τη Γκεστάπο και τους Καραμπινιέρους.

Ιστορικά η πρακτική της παροχής ευεργετημάτων με τη μορφή υλικών και συμβολικών αγαθών καθώς και η προστασία και η φροντίδα στο πλαίσιο των δομών συνεργασίας συγκροτείται ένα πεδίο κοινωνικών και πολιτικών σχέσεων ανταλλαγής, όπου την προσφορά διαδέχεται το χρέος, δημιουργώντας με τον τρόπο αυτό ενα είδος οφειλής που μένει να ανταποδοθεί.

Καθώς μάλιστα τέτοιου τύπου σχέσεις ανταλλαγής υλικών και συμβολικών αγαθών διέπονται από «γεναιοδωρία», η πλειοδοσία, που τις χαρακτηρίζει διαιωνίζει τη συνθήκη χρέους, κάνοντάς το ανεκπλήρωτο, δηλαδή διαιωνιζόμενο, όπως ακριβώς διαιωνιζόμενες είναι και οι σχέσεις συνεργασίας-οι οποίες εμφανίζονται, στην περίπτωση αυτή σαν σχέσεις ευεργεσίας και προστασίας από τυχών κινδύνους που ενδέχεται να διατρέξει ο συνεργαζόμενος από αυτούς που δεν εγκρίνουν αυτήν τη συνεργασία.

Βάσει λοιπόν, αυτής της λογικής, ο ευεργετούμενος οφείλει ευγνωμοσύνη προς τον ευεργέτη του και είναι υποχρεωμένος να ανταποδώσει. Ετσι, όμως, όσο πιο «μεγάλη» είναι η ευεργεσία, τόσο μεγαλύτερο είναι και το καθήκον του οφειλέτη. Δηλαδή η ανταπόδοση επιβάλλεται να είναι μεγαλύτερη, ώστε να δεσμεύεται ο ευεργέτης σε μια συνθήκη δημιουργίας νέου χρέους, προκειμένου να αντισταθμίσει την δωρεά.

Αυτή η μορφή σχέσεων ανταλλαγής διαμορφώνει τους όρους αναπαραγωγής των ρόλων, αλλά και των ιεραρχιών που διαμορφώνουν τη συγκεκριμένη μορφή συνεργασίας. Στο πλαίσιο αυτό, ο κατακτητής που είναι ο ευεργέτης προς τους

υποτακτικούς δημιουργεί τη συνθήκη του χρέους, το οποίο ανταποδίδεται με την πλήρη αφοσίωση και πρόσθετη υποταγή αλλά και προσφορά έργου προς τον ευεργέτη του. Από την άλλη πλευρά, αυτός που «δωρίζει» αφοσίωση, απαιτεί να τύχει εκτός από την προστασία, ή οποιαδήποτε άλλη αντιπαροχή αγαθών πέρα από τους όρους που προβλέπει η αρχική συμφωνία.

Από τη στιγμή λοιπόν, που διαμορφώνεται η σχέση κυριαρχίας και υποταγής σαν σχέση χρέους, η «ευεργεσία» αυτή ακριβώς η συναλλαγή δημιουργεί του όρους αναπαραγωγής και στο βαθμό που οι ανάγκες του κατακτητή πολλαπλασιασθούν αντίστοιχη να είναι και η προσφορά του υποτακτικού.

Ετσι, ο κατακτητής είναι υποχρεωμένος να γίνει ποιο «γενεόδωρος, όπως και ο οφειλέτης, ο καθένας, όμως, σύμφωνα με το δικό του ρόλο: ο προστάτης-ευεργέτης και ο προστατευόμενος-ευεργετούμενος παίζουν ο καθένας τον καθορισμένο ρόλο στο πλαίσιο των σχέσεων «χρέους» συνεργασίας, δηλαδή στο πλαίσιο της παραδοχής ότι ο κατακτητής θα είναι ο μελλοντικά κυρίαρχος στη χώρα και για να διατηρηθεί η παραμονή και η κυριαρχία του, πρέπει να συμβάλουν με όλα τα μέσα και οι ευεργετούμενοι. Κατα συνέπεια ο κατακτητής παραμένει κατακτητής προς τον οποίο ανταποδίδονται οι «ευεργεσίες του» με μεγαλύτερη υποταγή και αφοσίωση.

Για τους συνεργάτες η επικράτηση του άξονα ήταν δεδομένη. Κάθε αμφισβήτηση έπρεπε να κτυπηθεί, πολύ περισσότερο η οργάνωση Αντίστασης. Για να μην τους συμβεί ούτε το ένα ούτε το άλλο οι αρχιπροδότες οργάνωσαν σε πανστρατία ό,τι κατακάθι υπήρχε και οχυρωμένοι πίσω από τις λόγχες και τα πολυβόλα των κατακτητών μετέτρεπαν σε έρημο χωριά και πόλεις.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ο Β! Παγκόσμιος πόλεμος ήταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου, φωτιάς και θανάτου που έπεσε επάνω στην Ανθρωπότητα, μόλις 25 χρόνια ύστερα από τον πρώτο. Θα ήταν πολύ περίεργο αν ο κατακλυσμός αυτός περνούσε χωρίς βαθιές αλλαγές μέσα στο πνεύμα και την ψυχή των Ανθρώπων σε όλες τις χώρες, όχι μόνο που συμμετείχαν αλλά και γενικότερα ανά τον κόσμο. Στην πραγματικότητα, οι αλλαγές αυτές εγκυμονούνταν παντού πριν ξεσπάσει ο πόλεμος και εκδηλώνονταν τότε σαν προσπάθεια να εμποδιστεί η τρομακτική αλληλοσφαγή. Αλλά όταν παρά την προσπάθεια αυτή, η φασιστική παραφροσύνη και οι συνεργοί της μέσα στις δημοκρατικές χώρες, οδήγησαν δεκάδες εκατομμύρια ανθρώπων στα πεδία των μαχών και το σύνολο της Ευρώπης σε άμεση ή έμμεση φασιστική σκλαβιά σκλαβιά, οι βαθιές αλλαγές ενσαρκώθηκαν σε μια ολόψυχη ενέργεια των λαών: την ΕΘΝΙΚΗ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ.

Η χιτλερική πίεση ήταν φοβερή. Δεν κινήθηκε μόνο η τρομερή πολεμική μηχανή που γνώρισε ο κόσμος. Είχε προηγηθεί η σατανική Πέμπτη Φάλαγγα, (οι τέσσερες προηγούμενες είναι αυτές που προετοιμάζουν το έδαφος εξωτερικά και εσωτερικά το έδαφος και τον τρόπο αποσύνθεσης της συνοχής του λαού) και η Πέμπτη αυτή που εισβάλλει στη χώρα που έχουν ήδη είχε αποσυνθέσει σε ένα μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό την υλική και ηθική αντοχή των χωρών προς κατάληψη ,

Είχαν αποσυνθέσει τον κοινωνικό Ιστό: Οι Πεαίν και Λαβάλ, οι Κούϊσλιγκς και Χάχα, οι Φίλωφ και Αντωνέσκου, οι Μιχαήλοβιτς και Χόρτντ και οι δικοί μας Μεταξάς και Σια είχαν κάνει το παν με πολύχρονη και συστηματική προσπάθεια για να ανοίξουν το δρόμο στα γερμανικά τάνκς. Και όταν τα τάνκς ισοπεδώνοντας τα σύνορα της Ευρώπης, τσαλαπατούσαν τη μια χώρα ύστερα απ την άλλη, πάλι η Πέμπτη Φάλαγγα έδωσε παντού τους Τσολάκογλου και Ράλληδες για να στερεώσει άνετα την εξουσία του και έθεσε παντού σχεδόν στη διάθεσή του τους κρατικούς και ιδεολογικό πολιτικούς μηχανισμούς και οργάνωσαν έναν ολόκληρο Ισμό απ ό,τι άσχετο, κατακάθι και καθάρματα είχε να δώσει κάθε χώρα με αποκορύφωμα προδοτικά όπλα των ισμών με τα «Τάγματα Ασφαλείας»

Ο κίνδυνος να βυθισθεί ολόκληρη η Ευρώπη και μαζί της ολόκληρος ο κόσμος, σε βαθύ σκοτάδι και δουλεία αιώνων από ενδεχόμενη νίκη του φασισμού-ναζισμού ήταν υπαρκτός. Κατακτήσεις και πολιτισμοί αιώνων θα είχαν εξαφανισθεί αν επικρατούσε ο φασισμός, η πιο απάνθρωπη θεωρία και πρακτική που μέχρι τότε είχε εμφανισθεί. Θα ήταν τραγικό αν οι λαοί που ζούσαν κάτω από φασιστικά καθεστώτα, (πως ο δικός μας) τον αγώνα για την εθνική απελευθέρωση δεν τον συνδύαζαν και με την ήττα και του εσωτερικού φασισμού (την περιβόητη Βασιλό-Μεταξική 4η Αυγούστου). Και ακόμα πιο τραγικό θα ήταν αν τον αγώνα αυτόν ο αγωνιζόμενος λαός δεν τον συνδύαζε και με τα αντιστοίχα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα που σέρνονταν άλυτα από το 1821, αν δεν του έδινε και κοινωνικό περιεχόμενο.

Οι υπόδουλοι λαοί χρειάστηκε να κινητοποιήσουν και το έσχατο απόθεμα του ηθικού σθένους, της τόλμης, της αυτοθυσίας και του Πατριωτισμού. Να αρχίσουν με την παθητική αντίσταση, να περάσουν στο σαμποτάζ για να ανεβάσουν αργότερα την πάλη τους στην ένοπλη Αντίσταση. Παντού-ειδικά στην Ελλάδα-η δυσκολία δεν υπήρξαν ο χίτλερ, ο Μουσολίνι και τα στρατεύματα κατοχής, αλλά οι παραγιοί τους, οι διάφοροι Κούϊσλιγκς και τα «Τάγματα Ασφαλείας». Και οι πιο μεγάλη δυσκολία δεν προέρχονταν από τους ανοιχτούς παραγιοί του χίτλερ, αλλά οι κρυφοί και κυρίως οι προερχόμενοι από τα υψηλά ιστάμενα κλιμάκια. Αυτός ο έρπων συφερτός των ανθρώπων που είχε πρωτεύουσα το Βερολίνο. Είναι ολέθρια τα Τάγματα Ασφαλείας, αλλά «χρειάζονται δια τον αγώνα εναντίον του κομμουνισμού» έλεγαν στην Ελλάδα-και το τηλεγραφούσαν στο Κάιρο οι διάφοροι διακεκριμένοι εκπρόσωποι του ελληνικού «πνεύματος του Βισύ».

...Στις πόλεις και την ύπαιθρο, οι πατριώτες έκρυβαν όπλα παρά τις αυστηρές απαγορευτικές διαταγές των κατακτητών, που απαιτούσαν να τους παραδοθούν ακόμα και τα κυνηγητικά όπλα και όχι μόνο απειλούσαν με θάνατο κάθε παράβαση των διαταγών τους, αλλά και είχαν ήδη από τις πρώτες ακόμα μέρες καταδικάσει σε θάνατο δύο ΠΟΙΟΥΣ; Όμως δεν μάθαμε

Το πρώτο και μεγαλύτερο πρόβλημα των κατακτητών ήταν ο αφοπλισμός του λαού. Αυτό είναι το γενικό και κύριο πρόβλημα κάθε κατακτητή. Στη χώρα μας είχαν πρόσθετους λόγους να επιδιώξουν τον πλήρη αφοπλισμό. Γνωρίζοντας οι κατακτητές το κόστος που πλήρωσαν και οι Ιταλοί, μα και οι Γερμανοί για να κατακτήσουν τη χώρα και την εχθρότητα που συνάντησαν απ τις πρώτες ακόμα μέρες στην Ελλάδα. Ο αφοπλισμός έπρεπε να είναι απόλυτος γιατί μπορούσε να

παρουσιάσει απρόοπτα, για αυτό έπρεπε να ξέρουν πόσα όπλα υπήρχαν στα χέρια των Ελλήνων και ποιοί τα είχαν.

Τα πράγματα στο θέμα του αφοπλισμού έδειξαν, πως οι κατακτητές είχαν τις πληροφορίες τους, τόσο τις γενικές όσο και τις συγκεκριμένες. Και δεν ήταν μόνο οι κρυφοί πληροφοριοδότες, υπήρχαν και οι φανεροί που τους πήγαιναν στους συγκεκριμένους χώρους σπίτια κλπ που ήταν κρυμμένα όπλα. Ακόμα υπήρχαν και οι κάθε μορφής συνεργάτες και υπηρεσίες που ανοικτά κήρυτταν τον πόλεμο στο λαό και ειδικά σε αυτούς που δισανασχετούσαν η αντιδρούσαν σε δεδομένα που έρχονταν σε αντίθεση με τις εντολές των νέων «Ταγών» και τα αθέμιτα προσωπικά τους συμφέροντα.

Ο λαός μας προδομένος από την πολιτική του ηγεσία και δεμένος στο άρμα του φασισμού, με πλούσια όμως αντάρτικη πείρα από τον καιρό του 21, αφουγκράστηκε την φωνή του ΕΑΜ, όρθωσε το ανάστημά του και θαρραλέα εντάχθηκε στις γραμμές του μέσα από τις οποίες πολέμησε με αυτοθυσία για τη λευτεριά της πατρίδας και τη νίκη του συμμαχικού αγώνα. Με την καθοδήγηση του ΕΑΜ και τις αξιοθαύμαστες θυσίες εντάχθηκε στην ένδοξη χορεία των λαών της Ευρώπης, που ύψωσαν τα ανάστημά τους κατά του χίτλερ και Μουσουλίνι και των εγχωρίων παραγίων τους. Και με τον καιρό έγραψαν ένα ασύκριτο έπος.

Πρώτος μέσα στους πρώτους, είναι ο ελληνικός λαός. Αρχισε το έπος του στα αλβανικά βουνά. Το συνέχισε στις πόλεις, τα βουνά και τους κάμπους. Λευτέρωσε τη χώρα μόνος του. και πήρε θέση, ματωμένος, γυμνός, πεινασμένος, αλλά περήφανος και πανώριος ο ελληνικός λαός στην πρώτη-πρώτη γραμμή των ενδόξων λαών της Ευρώπης στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων. Η Εντική Αντίσταση λέγονται τα πιστοποιητικά του λαού μας. Τα πιστοποιητικά αυτά τα αποδέχθηκε και τα παραδέχθηκε όλη η οικουμένη.

Και ενώ η παγκόσμια κοινή γνώμη όχι μόνο τα δέχθηκε, αλλά τα έδωσε και μια αξιοπρεπή θέση στην παγκόσμια ιστορία, τα αρνηθηκε, τα ξόρκισε, τα ξέσκισε και τα τσαλαπάτησε η αξιосέβαστη «εθνικόφρων παράταξη» της ίδιας της Ελλάδας. Οι άνθρωποι και τα κόμματα που τα κατάφεραν, μέσα στη σύγχρονη ευρωπαϊκή κοσμογονία, να είναι όχι μόνο εκτός τόπου και χρόνου αλλά και να μην σεβαστούν ένα αξιοθαύμαστο κομμάτι της Νεοελληνική ιστορίας. Οι Ηρόστρατοι που γκρεμίζουν με αντεθνικό πάθος, ταξικό μίσος και με απέραντη ασυνειδησία αυτό που με αίμα, με σάρκα και με κόκαλα κάθε φορά χτίζει ο ελληνικός λαός.

Για να γίνει αντιληπτό πως η «εθνικόφρων παράταξη» λειτούργησε αμέσως μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας θα αναφερθώ σε ορισμένα αποσπάσματα ενός άρθρου της εφημερίδας «Καθημερινή» που δημοσίευσε στις 13-5-45 απευθυνόμενη προς της ηγεσία της τότε Σοβιετική Ένωσης. Γράφει λοιπόν, επί λέξη η «Καθημερινή»:

«Αγγριοι εφιάλτες άρχισαν να ταράζουν την απόλυτη, ως χθες μακαριότητα της φασιστικής Δεξιάς. Είχε φαντασθεί τα πράγματα πολύ εύκολα. Αφού εθαυματούργησαν, ύστερα από έξη βδομάδες τα τάκνς, τα ρουκετοβόλα αεροπλάνα και τα αντιτορπιλικά του Σκόμπυ, ελπίζοντας σε μια μετά δεκεμβριανή αιωνιότητα. Η πτωματολογία (οι Αγγλοι εργατικοί την ονόμασαν «καπηλία ωμοτήτων») και η

ομηρολογία (οι Αμερικάνοι δημοκράτες την ονόμασαν, εν όψει των 25,000 ομήρων που συνέλλαβε η Δεξιά,

Ιησουϊτική «εξαχρείωση» θα έριχναν στάχτη στα μάτια της άπιστης αντιφασιστικής υψηλίου. Η Βάρκιζα θα αποτελούσε ένα έξυπνο φαυλοκρατικό κόλπο, αφού θα τύλιγε όχι μόνο την ελληνική Αριστερά, αλλά και τους κ.κ. Μάκ Μίλλαν και Ρέξ Λήπερ που εγγυήθηκαν την υπογραφή του συμφώνου. Ο ΕΛΑΣ θα παρέδινε τα τιμημένα όπλα «σαν κοροϊδο». Η κυβέρνηση Πλαστήρα, μεταβατική και πρόσκερη, θα άφηνε τη θέση της σε μια άλλη σταθερή, μόνιμη και αιώνια κυβέρνηση.

Μια γνήσια φασιστική στρατοκρατική κυβέρνηση της Δεξιάς αφού βέβαια, πρώτα Κεντρικές δυνάμεις θα καθάριζαν το ΕΑΜ. Μετά θα γινόταν η ηθική αποκατάσταση του κ Ιωάννου Ράλλη και των άλλων εθνικών μαρτύρων, που δικάζονται σήμερα σαν «δοσίλογοι». Και το κράτος, βράχος ακλόνητος του αντί κομμουνισμού και Αστυνομικής απολυταρχίας, θα στέκονταν υπόδειγμα προπολεμικού φασιστικού κράτους. Ένα γνήσιο κράτος Δοσιλόγων, μοναδικό στο είδος του».

...Η 4η Αυγούστου-αυτή η συνισταμένη ό,τι ποιο αισχρού και πιο ταπεινού έχει να παρουσιάσει η νεοελληνική ιστορία-λυσσασμένη στο αντισοβιετικό της πάθος μόνο που δεν διέκοψε και επίσημα τις διπλωματικές σχέσεις με το σκανδαλώδες σοσιαλιστικό το ένα έκτο του κόσμου, που τολμούσε να είναι τόσο αντίθετο στη Μεταξική θεωρία περί κοινωνία και κράτους.

«Όταν, ύστερα από μια τέτοια ανώμαλη και ηλίθια για τα συμφέροντα του ελληνικού έθνους εξέλιξη, οι ελληνοσοβιετικές σχέσεις θα μπορούσαν να εξελιχθούν λαμπρά και, δίπλα σε εξίσου θερμές αγγλοελληνικές σχέσεις, να αποτελέσουν τη βάση για μια γόμινη, ανοιχτομάτα, ρελιαστική και επιστημονικά θεμελιωμένη εξωτερική πολιτική-η υπόθεση χαντακώθηκε! Τη χαντάκωσε; Ένας καθυστερημένος μέγας ανήρ, «ισάξιος του Ελευθερίου Βενιζέλου», ένας γόης πολιτικός, ο κ Γ. Παπανδρέου.

Ένας άλλος πολιτικός, ο Γ. Καφαντάρης, εραστής της λαϊκής ακριβολογίας και ζεματισμένος από τα «μούπες-σούπα» του κ Γ Παπανδρέου, συνήθιζε να τον αποκαλεί «παπατζήν της πολιτικής». Ο «Παπανδρέου Παπατζής» των λαϊκών διαδηλώσεων θα μείνει ένδοξος στην ιστορία μας για δύο μεγάλα κόλπα. Το ένα είναι ότι με άφταστη ταχυδακτυλουργία «ετσουβάλιασε», καθώς ισχυρίζεται, την Αριστερά στο Λίβανο. Το δεύτερο και μεγαλύτερο είναι ότι-κατά τη διάλεκτο των παπατζήδων-κατόρθωσε και «την έσκασε» του Στάλιν...».

Αυτά και πολλά άλλα επιχειρήματα της «καθημερινής» πείθουν για την ασυδοσία της Δεξιάς και τον τρόπο που σκέπτονταν και λειτουργούσε αμέσως μετά την υπογραφή της συμφωνίας της Βάρκιζας. Πράγματι αμέσως μετά την υπογραφή της συμφωνίας ακολούθησε ο ζόφος της ΛΕΥΚΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Η εγκατάλειψη της χώρας από τους «Ταγούς» και οι εντολές που άφησαν αποτέλεσαν την υποδομή του διχασμού. Αντί για από κοινού δράση, οι Έλληνες χωρίζονται, τραβολογούνται και αρπάζονται μεταξύ τους για το αν πρέπει να γίνει αποδοχή-συνεργασία ή Αντίσταση. Χιλιάδες πλήρωσαν με τη ζωή τους (απ τους καταδοτικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς. Τους μηχανισμούς που ένα στόχο

είχαν, να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για την Ελλάδα, χωρίς να νοιώθουν την παραμικρή ανησυχία για το μέλλον της).τη θέληση να αγωνιστούν για την απελευθέρωση της χώρας ανεξάρτητα από το κόστος. Το αίμα τρέχει ποτάμι. Το άλικο αίμα των παιδιών της Ελλάδας έτρεχε ζεστό στην ασφαλτο, τα βουνά και τους κάμπους. Ο λαός κατάκοπος θέλει να γίνει επιτέλους κυρίαρχος τη χώρα του και να βοηθήσει και τον συμμαχικό αγώνα.

Κάθε άλλος λαός θα είχε μπει όχι μόνο στο χρονοντούλαπο, της ιστορίας αλλά στο κοιμητήρι της ιστορίας. Η μπουλτόζα της ιστορίας(και χωρίς προκατάληψη και σκοπιμότητα) στο διάβα των αιώνων θα τον είχε ισοπεδώσει και η ιστορία δεν θα ασχολούνταν πια μαζί του. Πως μπορείς όμως να θάψεις-ξεγράψεις, όσο και αν προσπαθήσεις έναν λαό όταν σε κάθε σου βήμα σκουντουφλάς-πέφτεις πάνω στην ίδια την ιστορία και την ύπαρξή του;

Το 1940 η Ευρώπη είναι ηττημένη απ τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι σε ηττοπάθεια και μοιρολατρία. Φόβος παντού. Και μέσα σ αυτήν την οικουμενική σιωπή ακούγεται ένας «αχός μεγάλος». Είναι κάποιοι μεθυσμένοι απ το κρασί του 21 Ελληνες που πάνω στα Αλβανικά βουνά διεξάγουν την πρώτη, ΝΑΙ την πρώτη, νικηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα. Τότε οι λαοί της Ευρώπης και του κόσμου ξύπνησαν.

Ο Κωστής Παλαμάς το 1940, διαπιστώνοντας τη διάθεση του λαού να μην κατακτηθεί, μα και αν τελικά κατακτηθεί να συνεχίσει τον αγώνα για τη λευτεριά του, θα κατορθώσει να συμπυκνώσει το Έθνος, την ψυχή του, την ιστορία του, μα και την αποστολή του μέσα σε ένα και μόνο στίχο: Αυτόν το λόγο θα σας πω δεν έχω άλλον κανένα«Μεθύστε με τα' αθάνατο κρασί του εικοσιένα».

Και σε συνέχεια ο Σικελιανός, θα προσδιορίσει την πανανθρώπινη αποστολή της Τριάγιας εκείνης γενιάς τον ρόλο της στην υπόθεση της Ελευθερίας των εθνών με το περίφημο στίχο:«Ομπρος, με Οργή, Μεσούρανη της Λευτερίας τη Δάδα ανοίγεις Δρόμο, Ελλάδα στον Ανθρωπο...Ομπρος».

Και αργότερα στην κατοχή: «Δεν Είαι Τούτο Πάλεμα Σε Μαρμαρένια Αλώνια, Εκεί Να Στέκει ο Διγενής, Και Μπρος Να Στέκει ο Χάρος. Εδώ Σηκώνεται Ολη Γη Με τους Αποθαμένους Και Με Τον ίδιο το Θάνατο Πατάει Το θανατό Της. Κι Απάνω-Απάνω Στα Βουνά, Κί' Απάνω Στις Κορφάδες Τους Φωτάει Σε Μιας Ανάσταση, Ξεσπάει Αχός Μεγάλος, Η Ελλάδα Σέρνει Το Χορό, Ψηλά Με Τους Ακρίτες »

Ο«Ποιητές»ξύπνησαν τους Ελληνες«ραντίζοντας»τους με το αγίασμα της ιστορίας τους. Και οι Ελληνες, ανατρέπουν την παγκόσμια αίσθηση ότι ο άξονας είναι αήττητος και με τις νίκες στα αλβανικά βουνά διέγραψε τις πρώτες ελπίδες για την ήττα του άξονα. Ο,τι δεν μπόρεσαν να κάνουν λαοί πολυάριθμοι (π.χ οι Γάλλοι κλπ)το κατόρθωσε μέσα σε λίγους μήνες η υψηλή φύση των Ελλήνων. Με την «τρέλλα» έστω, όχι όμως με το ψέμα και το συμφέρον.

Και λίγο μετά ο Ποιητής Αγγελος Σικελιανός θα προσδώσει στη συνέχεια την πανανθρώπινη αποστολή της τρισάγιας εκείνης γενιάς στην υπόθεση της Ελευθερίας των εθνών, με τον περίφημο στίχο το: Ομπρος, με Ορθή, Μεσούρανη της Λευτερίας τη Δάδα Ανοίγεις Δρόμο, Ελλάδα στον Ανθρωπο...Εμπρος».Και όταν

το 1941 ξεκίνησε εναντίον της χώρας μας η Γερμανική «πύρινη λαίλαπα». Και τότε οι Έλληνες χτυπήθηκαν στα μαρμαρένια αλώνια δείχνοντας έτσι ότι οι Έλληνες: «δεν είναι λαός ώριμος για σκλαβιά» (Δ Γληνός). Και όταν τα γερμανικά φουσάτα ατίμασαν τα μέρη και τη γενιά, που πρώτη δεν τους φοβήθηκε και τους ταπείνωσε με το κατέβασμα της χιτλερικής σημαίας από την Ακρόπολη απ το Μανώλη Γλέζο και τον Απόστολο Σάντα αρχίζει το πρώτο σε όλο τον κόσμο εθνικό απελευθερωτικό κίνημα με την ίδρυση του ΕΑΜ στις 27-9-1941.

Ο ΑΛΒΑΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ 1940

Μέσα στη δίνη του Β! Παγκοσμίου πολέμου βρέθηκε και η Ελλάδα. Το αν μπορούσε η χώρα μας να αποφύγει την εμπλοκή δεν είναι το θέμα. Το γεγονός είναι ότι τον Οκτώβρη του 1940, η χώρα μας δέχθηκε την απρόκλητη επίθεση της Ιταλίας και αργότερα της Γερμανίας, την οποία επίθεση με απaráμιλο ηρωισμό ο στρατός μας απέκρουσε. Όμως παρά τον ηρωισμό του στρατού μας στο μέτωπο της αλβανίας και σε συνέχεια στη Μακεδονία, Θράκη και Κρήτη υπέκυψε μπροστά στον όγκο και τη δύναμη πυρός των εχθρών, αφού η σχεδόν μηδαμινή προετοιμασία και την ανύπαρκτη βοήθεια εκ μέρους των υποτιθεμένων συμμάχων αποτέλεσε εμπαιγμός.

Και λέω υποτιθεμένων γιατί η ηγεσία της Ελλάδας, πολιτική και και στρατιωτική, μα και η οικονομική απ το 1916 και μετά με τον βασιλιά Κωσταντίνο. Και ειδικά μετά την δικτατορία του Μεταξά το 1936, δεν υπήρχε ενιαία πολιτική γενικά και ως αναφορά τον επερχόμενο πόλεμο ειδικά. Με προ εξάρχοντα τον Μεταξά, οι φασίστες και οι γερμανόφιλοι ήθελαν η χώρα να ακολουθήσει «ουδέτερη» πολιτική

Πολιτική που σύμφωνη με την πολιτική της Γερμανίας του Χίτλερ. Τα παλιά αγγλόφιλα ανύπαρκα κόμματα και οι αγγλόφιλοι ήθελαν η χώρα να ακολουθήσει των πολιτική των Αγγλων. Πατώντας σε δυο βάρκες βρεθήκαμε στο κενό: Χωρίς συγκεκριμένη πολιτική. Στρατηγική και στόχο. Απόδειξη ότι υπήρχαν δυο αλληλοσυγκρουόμενες απόψεις αποτελεί το γεγονός ότι για να υπάρξει βοήθεια απ την Αγγλία χρειάστηκε να βγει απ τη μέση ο Μεταξάς. Κάτω απ αυτές τις αδιευκρίνιστες συνθήκες με ποιόν απ του δυο ήμασταν:

ΜΙΑ ΑΥΓΗ του Οκτώβρη του 1940 άνοιξαν οι Ουρανοί και όρμησαν οι Καβαλάριδες της αποκάλυψης. Η οικογένεια μας είχε τρεις Καβαλάριδες σε αυτήν την αποκάλυψη. Μάλιστα ο ένας είχε κληθεί στις αρχές Αυγούστου για μετεκπαίδευση

ΕΚΕΙΝΗ την αυγή, χωρίς να το καταλάβουμε, άρχισε μια μακρόσυρτη δεκαετία με πολέμους, πείνα, φονικά, αίμα, δάκρυα, ηρωισμούς, Θυσίες, προδοσίες, αφανισμός, ταπεινώσεις και, παραλογισμοί...

Οι ΓΕΝΙΕΣ που βρέθηκαν στη δίνη αυτήν της δεκαετίας και που, θεληματικά ή άθελα, μπήκαν τότε στο χορό της ιστορίας έχουν σημαδευτεί μια για πάντα. Αν ζούνε και όσοι ζούνε ακόμα, τους ακολουθούν πράξεις και γεγονότα εκείνης της εποχής- είτε το θέλουν είτε δεν το θέλουν... Η ΑΥΓΗ αυτή του Οκτώβρη σημάδεψε τη ζωή τους για πάντα...

Ο,τι δεν μπόρεσαν να κάνουν λαοί με τεράστιο αριθμητικά στρατούς με άρτιους εξοπλισμούς και επιληβητικά (Γάλλοι, Τσέχοι, Πολωνοί κλπ) το κατόρθωσε μέσα σε λίγους μήνες η υψηλή φύση των Ελλήνων. Όπως πρόβλεψαν οι ποιητές η ιστορική μοίρα επιφύλαξε στους Έλληνες το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι την απάντηση στην βάνουση επίθεση, όχι μόνο για τη δική τους λευτεριά, αλλά για τη λευτεριά όλων των λαών όπου Γής. Έτσι ακόμα μια φορά ο λαός μας εκπλήρωσε την ιστορική του αποστολή: να περιφρουρηθούν οι ανώτερες ανθρώπινες αξίες και τα ιδανικά του ανθρώπινου πολιτισμού.

Η εκλογή της μοίρας ήταν βαριά και το τίμημα μεγάλο. Ποτέ άλλοτε ύστερα απ τον ξεσηκωμό του 21, δεν είχε φουντώσει μέσα στην ελληνική ψυχή, ο πυρετός της λευτεριάς και της λεβεντιάς αντάμα. Θα έλεγε κανείς, πως ο αλβανικός πόλεμος, ο ένοπλος αγώνας και η όποια αλλα μορφή Αντίστασης ενάντια στον άξονα, ήταν και σαν σύλληψη και σαν εκτέλεση έργο του λαού. Η άρνηση του λαού μας να υποταχθεί και οι πρώτες ελληνικές νίκες έφεραν την Ελλάδα στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Ο αντίλαλος του ΟΧΙ και της νίκης ήταν κάτι το πρωτόγνωρο τη στιγμή που ολόκληρη η Ευρώπη στέναζε κάτω απ την μπότα του άξονα,

Το ίδιο μεγαλούργησε και όταν λίγους μήνες αργότερα είπε το δεύτερο, το σύγχρονο «ΜΟΝΩΝ ΛΑΒΕ» του λαού μας. Αυτό το ΟΧΙ ήταν ποιο ηρωικό και ποιο βροντερό απ το πρώτο. Με αυτό το ΟΧΙ ο λαός μας αποφάσισε να αναμετρηθεί στο οχυρά της Μακεδονίας και αργότερα στην Κρήτη και α γράψει ένα ακόμα ΕΠΟΣ. Τα οχυρά της Μακεδονίας στάθηκαν οι σύγχρονες Θερμοπύλες.

Η διάσπαση της οχυρομένης τοποθεσίας του Ρούλ, ανατέθηκε στο επίλεκτο γερμανικό 125ο σύνταγμα πεζικού. Το ίδιο που χρησιμοποιήθηκε εναντίον της γραμμής Μαζινό στη Γαλλία, ενισχυμένο με ένα τάγμα πεζικού. Δυτικά προς το όρος Κερκίνη, την επίθεση ανέλαβε η 5η και 6η μεραρχία πεζικού και, Ανατολικά, η 72η ορεινή μεραρχία πεζικού. Στη δεύτερη γραμμή, στην κοιλάδα του Στρυμόνα, υπήρχε η 2η τεθωρακισμένη μεραρχία, ενώ την ασφάλεια των συνόρων στην περιοχή αυτή προάσπιζε η 7η Βουλγαρική μεραρχία. Η ελληνική δύναμη στο Ρούπελ και στα Ανατολικά υψώματα του ανέρχονταν σε δυο τάγματα πεζικού, ενώ στα Δυτικά του ποταμού υπήρχαν ακόμα δύο τάγματα, και ένας λόχος πεζικού.

Ο πόλεμος και σε αυτό το μέτωπο αρχίζει. Οι βόμβες πέφτουν βροχή και οι 27 αξιωματικοί και οι 950 οπλίτες φέρνουν τους Γερμανούς σε δύσκολη θέση. Το Ρούπελ δεν καταλαμβάνεται και αναζητούνται λύσεις...

Υστερα από σκληρό και άνισο τριήμερο αγώνα και παρά τη διοχέτευση αποπνικτικών αερίων που προκαλούν ασφυξία καταλαμβάνουν τα οχυρά και παρά τις μάχες σώμα με σώμα το Ρούπελ εξακολουθεί να είναι απόθρητο.

Στο μεταξύ, όμως, καταρρέει η Γιουγκοσλαβική αντίσταση στη Νότια Σερβία και ισχυρές μηχανοκίνητες δυνάμεις περνούν τα σύνορα και εισβάλουν στο ελληνικό έδαφος. Το απόγευμα της ίδιας μέρας οι Γερμανοί με άσπρες σημαίες και με ντουντούκες, κάνουν γνωστή τη συνθηκολόγηση τονίζοντας το άσκοπο του αγώνα,

καλώνταστο Διοικητή να παραδοθεί μαζί με τους άντρες του. Ο Ταγματάρχης Δουράτος απαντά:«Τα οχυρά δεν παραδίδονται αλλά καταλαμβάνονται»

Οι Γερμανοί, βλέποντας πόσο λίγοι ήταν οι Έλληνες και με ποια μέσα αμυντικά-τους κρατούσαν τόσο«μεγάλο» γι' αυτούς χρονικό διάστημα καθηλωμένους και το κόστος που πλήρωσαν σε αίμα προκειμένου να μπουν στο ελληνικό έδαφος στάθηκαν προσοχή και παρουσίασαν όπλα στους σωρούς των νεκρών που υπερασπίστηκαν μέχρι εσχάτων την ιερή τους Γή.

Στην ιστορία του ελληνικού στρατού (σελ 251), δημοσιεύετε το γερμανικό ανακοινωθέν της 11-4-1941, που αναφέρει στις πολεμικές εκείνες συγκρούσεις και ανάμεσα στα άλλα γράφει: «Εκλεκτά ελληνικά στρατεύματα υπερασπίστηκαν με εντελώς εξαιρετικών ηρωισμόν τα οχυρά της γραμμής μεταξύ. Προκλήθηκαν ως εκ τούτου συγκρούσεις εξ εγγυτάτης αποστάσεως, Τσον πείσμονες και έντονοι, είσαν αυτά αι συγκρούσεις, όσο δεν είχαν λάβει μέχρι τούδε χώραν εις κανένα άλλο πολεμικό θέατρο...»

Όμως πέρασαν. Τον Απρίλη του 1941, ολοκληρώθηκε η κατάληψη της Ηπειρωτικής Ελλάδας και το Μάη της Κρήτης και των Νησιών και αρχίζει η πιο μαύρη και τραγική σκλαβιά. Η τετράχρονη νύχτα της κατοχής. Μια σκλαβιά όμως που ο ελληνικός λαός ποτέ δεν ανέχθηκε και ποτέ δεν αποδέχθηκε.Μα και ούτε έννοιωθέ νικημένος.

Και τότε ο ήρωες της Πίνδου, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης έγιναν οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης. Θα οργανωθούν σε Αντιστασικές ομάδες πρώτα και σε πανελλαδικές μετά (με κύριο όγκο το ΕΑΜ),θα γίνουν ο εφιάλτης των κατακτητών, θα καθηλώσουν πολλές αξιόμαχες εχθρικές δυνάμεις και θα προκαλέσουν τεράστιες και ανεπανάρθωτες ζημιές στις 600 και πλέον μεγάλες και μικρές μάχες που έδωσε με τους στρατούς κατοχής ο ΕΛΑΣ.

Χιλιάδες από αυτούς θα γίνουν οι μάρτυρες του Σκοπευτηρίου της Κεσαριανής, της οδού Μέρλιν, του Χαϊδαριού, των Καλαβρύτων, του Διστόμου, του Χορτιάτη, του Παύλου Μελά, του Επταπυργίου, της Κατράνιτσας-Πύργους και τόσες άλλες που ούκέστι τέλος ...

Με τα δύο βροντερά ΟΧΙ, που είπε η Ελλάδα στις δύο αήττητες μέχρι τότε αυτοκρατορίες, του Μουσουλίνι και του χίτλερ και την πρώτη και τη μεγαλύτερη αναλογικά Αντίσταση, που οργάνωσε και πρόβαλε στους τρεις βάρβαρους κατακτητές, απέδειξε στην οικουμένη ότι η αιώνια Ελλάδα. Η Ελλάδα των Θερμοπυλών, του Μαροθώνα και του 1821 υπάρχει. Και όχι μόνο υπάρχει, αλλά αγωνιζόμενη όπως πάντα για τα υψηλότερα Ανθρώπινα ιδανικά και οράματα, δίνει το παράδειγμα της αρετής, της αυτοθυσίας και την απροσμέτρητη λατρεία της προς την Ελευθερία και τη δημοκρατία. Να αποδείξει, πως εδώ παλιότερα και γράφτηκαν αρκετές απ τις λαμπρότερες σελίδες της Ανθρώπινης ιστορίας και του πολιτισμού.

Όταν οι Ευρωπαίοι λαοί, οι ηγεσίες και οι Άνθρωποι του πνεύματος έμαθαν και αυτοί ακόμα πέρα του Ατλαντικού: ότι μια χούφτα ήρωες αντιμετώπισαν με θεική καρτερία τα αλλεπάλληλα κύματα των ασαλόφρακτων φαλαγγών του Μουσουλίνι

και μιας Αυτοκρατορίας ενενήντα εκατομμυρίων Γερμανών, που πρόστρεξε να σώσει τον ήδη τρωτό και πληγωμένο ποια μύθο του αήττητου.

Όταν έμαθαν ότι η κατάληψη της χώρας από τα στρατεύματα κατοχής, δεν σήμαινε για την Ελλάδα και το τέλος (όπως πολύ θα το ήθελαν μερικοί) της αντίστασης του λαού κατά των κατακτητών.

Όταν έμαθαν ότι από την επόμενη της κατάκτησης οι Έλληνες άρχισαν ένα Νέο ανειρήνευτο αγώνα με τα στρατεύματα κατοχής. Έναν αγώνα πρωτόγνωρο, που οι καταβολάδες του έχουν την προέλευση απ τον Λεονίδα, τον Αλέξανδρο, τον Ακρίτα και τον αρματώλο.

Έναν αγώνα του γυμνού στήθους και της γροθιάς, αφού δεν υπήρχε πλέον οπλισμός και οργανωμένος στρατός και επιμελητίες. Ότι όλα αυτά έπρεπε να γίνουν απ το τίποτε και τον οπλισμό για τον αγώνα έπρεπε να τον πάρει απ τους ίδιους τους κατακτητές. Μετά την κατάληψη της χώρας το μόνο πολεμικό μέσο που είχαν οι Έλληνες για να αγωνιστούν και για τα οποία αγωνίστηκαν ήταν οι πολύτιμες και αξιοθαύμαστες παρακαταθήκες των προγόνων. Αυτή η κιβωτός των ανεκτίμητων παρακαταθηκών χρέωνε και υποχρέωνε του Έλληνες, να συνεχίσουν μέχρι την τελική Νίκη τον αγώνα ωστέ να φανούν αντάξιοί τους και να γράψουν όπως και αυτοί νέες σελίδες δόξας για την Ελλάδα και την οικουμένη.

Όταν έμαθαν ότι οι πρώτες αντάρτικες ομάδες έπιασαν τα βουνά. Ότι δύο Έλληνες Νέοι ο Μανώλης Γλέζος και ο Απόστολος Σάντας, ερμηνεύοντας και εκφράζοντας την ψυχική διάθεση και θέληση του ελληνικού λαού να συνεχίσει και κάτω απ τις τραγικές κατοχικές συνθήκες και άοπλοι πλέον το αγώνα, όσο σκληρός και αιματηρός και αν είναι κατέβασαν στις 30 του Μάη του 1941 και τσαλάκωσαν τη γερμανική σημαία-βάστικα από την Ακρόπολη.

Όταν έμαθαν ότι αντάρτες του ΕΛΑΣ, του ΕΔΕΣ μαζί με Αγγλους κομάντος ανατίναξαν τη γέφυρα του Γοργοποτάμου κόβοντας στα δύο την Ελλάδα, και την μόνη σιδηροδρομική γραμμή που συνέδεε τη Γερμανία με την Αφρική.

Όταν έμαθαν ότι οι ενισχύσεις σε στρατό και πολεμικό υλικό, που έστελναν μέσω της Ελλάδας στον Ρόμελ δεν έφταναν στον προορισμό τους και ότι οι ανατινάξεις των σιδηροδρομικών γραμμών και των αμαξοστοιχιών διαδέχονταν η μία την άλλη και την τεράστια προσφορά στον συμμαχικό αγώνα στο σχέδιο «Κυβωτός».

Όταν έμαθαν ότι οι Γερμανοί λήστεψαν σε τέτοια έκταση και με τέτοια αχαλίνωτη μανία και σε βάθος τον ελληνικό λαό, που και αυτός ο ίδιος ο Μουσουλίνι επειδή δεν άφησαν τίποτε ούτε και γι' αυτόν έφτασε στο σημείο για να δείξει το μέγεθος της ληστείας να πει ότι: «οι Γερμανοί πήραν ακόμα και τα κορδόνια απ τα παπούτσια των Ελλήνων».

Όταν έμαθαν ότι τον χειμώνα 1941-42 τριακόσιες (300000) και πλέον χιλιάδες πέθαναν στις μεγάλες πόλεις και την ύπαιθρο ακόμα και ειδικά στην Αθήνα απ την πείνα. Ότι πάρα τη φρίκη και τον πόνο η Αντίσταση οργάνωνε καθημερινά τεράστια σε όγκο συλλαλητήρια: α) για να σταματήσει η γκαστερική ληστεία β) να μην

κατέβουν οι Βούλγαροι στη Θεσσαλονίκη, γ)να μην πάνε εργάτες και οι όμηροι στη Γερμανία και δ)να μην γίνει επιστράτευση Ελλήνων για τα πολεμικά μέτωπα.

Όταν έμαθαν αργότερα ότι με εντολή του συμμαχικού Στρατηγείου οι Έλληνες αντάρτες με τις καθημερινές σκληρές μάχες με το στρατό κατοχής σε ολόκληρη την Ελλάδα κατόρθωσαν, όχι απλώς να παραπλανήσουν τους Γερμανούς αλλά να τους πείσουν ότι η συμμαχική απόβαση θα γίνει στην Ελλάδα και όχι στην Ιταλία, όπου πρόβλεπε το το συμμαχικό σχέδιο. Οι μάχες αυτές υποχρέωσαν τους Γερμανούς όχι μόνο να μην μετακινήσουν δυνάμεις από την Ελλάδα στην Ιταλία αλλά και να μεταφέρουν δυνάμεις από εκεί στην Ελλάδα που πίστευα πλέον ότι θα γίνει η απόβαση, διευκολύνοντας με αυτόν τον τρόπο τις συμμαχικές δυνάμεις να φανεί η απόβαση με επιτυχία και με λιγότερες απώλειες. Το ίδιο έγινε και με την απόβαση στη Νότια Γαλλία.

Όταν έμαθαν για τα δεκάδες μεγάλα «ολοκαυτώματα»,όπως των: Καλάβρυτων, του Διστόμου, του Χορτιάτη και την θαυμάσια προετοιμασμένη γενιοκτονία μέσα από την πείνα που σκότωσε μισό εκατομμύριο Έλληνες.Τα καθημερινά μπλόκα με τους κουκουλοφόρους να δίνουν με το δάκτυλο τους αγωνιστές. Τους κρεμασμένους στις πλατείες των πόλεων και των χωριών. Τα παιδιά του Υμηττού που έγιναν ένα άλλο «ολοκαύτωμα»για να γλυτώσει η ανθρωπότητα από το φασισμό.

Όταν ποια με τις καθημερινές θυσίες και ηρωϊσμούς καταστάλαξαν στο συμπέρασμα ότι όλα αυτά μαζί σημαίνουν αυτό που είπε ο Τσιώρτσιλ ότι «Από τώρα και στο εξής θα λέμε πως οι ήρωες πολέμου σαν Έλληνες»

Όταν έμαθαν ότι το δόγμα και τα οράματα του Χίτλερ να κυριαρχήσει στον κόσμο καταλύοντας κάθε έννοια διεθνούς έννομης τάξης. Δολοφονώντας εκατομμύρια ανθρώπους και τις πιο υψηλές κατακτήσεις του ανθρώπινου πνεύματος, όπως το δίκαιο τα ανθρώπινα δικαιώματα στην ζωή και την ελευθερία, έγιναν συντρίμια-κονιορτοποιήθηκαν στα βουνά της Αλβανίας, στο Ρούπελ, την Κρήτη, τον Γοργοπόταμο και τις ανατιναγμένες στον αέρα από τους αντάρτες σιδηροδρομικές αμαξοστοιχίες και οδικές φάλαγγες για να μην φτάσουν τα εφόδια στον Ρόμπελ.

Σε αντίθεση με αυτούς που έμειναν«ατάραχοι»και τους αδιάφορους που δεν ενδιαφέρονταν να μάθουν τι συμβαίνει είτε γιατί η πολεμική μηχανή εξυπηρετούσε τα συμφέροντά της, ή γιατί θα τους χάλαγε τη διάθεση. Και κυρίως αυτούς που ο Γερμανός ιερομένος martin Niemoller κάνοντας αυτοκριτική και καυτηριάζοντας τους εκμεταλλευτές των καταστάσεων και τους αδιάφορους είπε :

«Όταν οι Ναζί έπαιρναν τους Εβραίους, δεν διαμαρτυρήθηκα, αφού δεν ήμουν Εβραίος. Όταν έπαιρναν τους κομμουνιστές, δεν διαμαρτυρήθηκα, αφού δεν ήμουν κομμουνιστής. Όταν έπαιρναν τους σοσιαλδημοκράτες δεν διαμαρτυρήθηκα, αφού δεν ήμουν σοσιαλδημοκράτης. Όταν έπαιρναν τους καθολικούς δεν διαμαρτυρήθηκα, αφού δεν ήμουν καθολικός. Όταν ήρθαν να πάρουν κι εμένα, δεν υπήρχε πια κανείς να διαμαρτυρηθεί».

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΑΔΙΑΦΟΡΕΣΑΝ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Όσα επιχειρήματα και αν προβάλουν οι πιο πάνω κύριοι, πάντα και όλα τους τα επιχειρήματα και για την κάθε περίπτωση θα θυμίζουν το δικαστή εκείνον που, ενώ

καταδίκασε σε θάνατο έναν αθώο, προσπαθούσε να απαλλαγεί απ την ενοχή του, λέγοντας, πως δεν πήρε μέρος στο εκτελεστικό αποσπάσματα έλεσε τον αθώο.

Πολλοί στα υψηλά κοινωνικό-οικονομικά κλιμάκια αυτοί οι άθλιοι και ανάξιοι Ελληνες που ξέχασαν στις πατρογονικές παρακαταθήκες «Ελευθερία ή θάνατος» και το «Εκείθε με τους αδερφούς, εδώθε με το χάρο»οχι μόνο γύρισαν την πλάτη στην Ελλάδα όταν διέτρεχε τον μεγαλύτερο, κίνδυνο να μετατρέψει σε παράρτημα του Γ! Ράιχ την Ελλάδ, αλλά και οργάνωσαν ή συνέβαλαν στην οργάνωση διαφόρων σωμάτων που πολεμούσαν δίπλα στου Γερμανούς το ΕΑΜ ΕΛΑΣ, οχι μόνο στη διάρκεια της κατοχής και τον εμφύλιο, αλλά και μετά των εμφύλιο πρέπει ο λαό νικήθηκε, έπρεπε να τσακιστεί να καταχωνιαστεί για να μην υπάρξει ούτε η ανάμνηση του ξεσηκωμού ενώ γνωρίζουν την προσφορά προσπιούνται οτι δεν ξέρουν εξανάγκασαν τον ΕΑΜικό κόσμο να καταφύγει στα βουνά να γίνει το δεύτερο αντάρτικο για να συντριβεί οριστικά.

Το μόνο επιχείρημα που προβάλουν είναι οτι ο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν έκανε Αντίσταση κατά των κατακτητών αλλά σκότωνε Ελληνες εθνικόφρονες.

Μα ό,τι έκανε και δεν έκανε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν ηταν ποτέ κράτος και παρ' όλα αυτά, για όσα εγκλήματα μας βαρύνουν οχι μόνο τα αποδοκιμάζουμε και λυπόμαστε ειλικρινά για την ευθύνη που έχουμε οι συμμετέχοντες στην Αντίσταση, παρ' όλο που μερικά από αυτά ήταν αναπόφευκτα. Επειτα οι κύριοι αυτοί που τόσο εύκολά καταλογίζουν ευθύνες στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για εγκλήματα προκειμένου να αποσιωπήσουν τα δικά τους, συνειδητά και καλομελετημένα δια καταλόγου και για συγκεκριμένα άτομα, δεν πρέπει να ξεχνούν οτι αυτοί που οργάνωσαν τα «Τάγματα Ασφαλείας» και τα άλλα σώματα των Εθνοϊσμών-συμμοριτών για να πολεμήσουν μαζί με τους Γερμανούς την Αντίσταση;

Δεν σκέφτηκαν το ποιο αποτελεσματικό μέσο να χτυπήσει και από μέσα αυτούς που αγωνίστηκαν, θυσιάστηκαν και συνέτριψαν το δόγμα του Χίτλερ να γίνει ο μοναδικός αφέντης του κόσμου και τις ναζιστικές του θεωρίες οτι έστειλαν ειδικούς πράκτορες να ενταχθούν στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ να διαπράξουν πολλά απ τα εγκλήματα αυτά για να το εκθέσουν στα μάτια τους μα και να καλύψουν και να δικαιολογήσουν μέρος απ αυτά που αυτοί προ μελετημένα διέπραξαν.

Σε αντίθεση με αυτούς 103 διάσιμοι Γάλλοι διανοούμενοι, καλλιτέχνες και στρατιωτικοί με προ εξάρχονταν της Γαλλικής Αντίστασης στρατηγό Ντε Γκώλ μέχρι τον Ζάν-Πώλ Σάτρ, τον Ελυάρ, τον Καμύ, την Ελσα Τριολέ, το Ματίς, τον Λεκορμπυζιέ, τον Ζολιό-Κιουρί που σε όλη τη διάρκεια της κατοχής έγραψαν αξιόλογα πράγματα για την Αντίσταση στην Ελλάδα του 1944.

Ομως και πριν απ αυτούς μια ανώνυμη παράνομη ομάδα είχε γράψει ένα κομμάτι την 1η Αυγούστου 1943, στην παράνομη γαλλική εφημερίδα της κατοχής την «Κομπά» που αντιπροσωπεύει το πνεύμα ολόκληρου του γαλλικού λαού:

«Ήτανε ένας πολύ μικρός τόπος, βαρύς από ένα ένδοξο και πλούσιο παρελθόν. Η Ελλάδα, Μητέρα του πολιτισμού μας. Ομως στις μέρες μας τι ήταν; Ένας μικρός λαός στη δύση του, μας έλεγαν. Πόσο λάθος έκαναν!! Υστερα από τρεις χιλιάδες χρόνια σιωπής η Ελλάδα ξεπετιέται αθάνατη και δίνει στον κατάπληκτο κόσμο τα

παράδειγμα των άφθαρτων αξιών της. Η Ελλάδα ορθώνεται και αντιμετωπίζει τους δήμιό της. Οι δήμιοι τρέμουν».

Μέσα σε τρις μήνες, απ την 1η του Φλεβάρη ίσαμε τις 7 Απρίλη του 1943 ,κερδίζει μια τεράστια μάχη. Τα όπλα δεν υπακούουν και γίνεται μια απεργία γενική. Και ποιός κάνει αυτό το τόλμημα; μια ώρα δέσμια και πεινασμένη που βρήκε τη δύναμη να κηρύξει γενική περγία και να πάει ίσα με πέρα.

Τα πλήθη του λαού της αντιμετώπισαν τα τάνκς και τα μιδραλιοόλα μέσα στις Αθήνας τους δρόμους. Και είδαμε αναπήρους του πρόσφατου πολέμου να καλύπτουν με τα σώατά τους τη πρώτη γραμμή των διαδηλωτών πάνω στα αναπηρικά καροτσάκια τους. Ειδεμε λαϊκούς αγωνιστές με υψωμένη τη γροθιά και στήθη γυμνά κι άδειο το στομάχι να χυμάνε και να αλώνουν κτίρια και υπουργεία όπου ήταν θρονιασμένοι και κώνευαν την προδοσία τους οι Κούϊσλισλινγκς της Ελλάδας.

Η πολιτική επιστράτευση που κηρύξανε απότυχε από το Α ίσαμε το Ω και οι Λαβάλ και οι Κούϊσλιγκς με επικεφαλής τον άθλιο Λογοθετόπουλο βρίσκονται υπό παραίτηση. Οι αντάρτες στην ύπαιθρο θερίζουν τους κατακτητές, ανατινάζουν γέφυρες, συρμού και οχυρά. Ορθιοι πάνω στα ιερά βουνά οι Έλληνες του 1943 παραβγαίνουν με εκείνους της Αρχαίας Ελλάδας. Κι η Λευτεριά θα στεφανώσει τους αγώνες τους.

Γαλλικέ λαέ,είδες τί κάναν αυτοί, φτωχοί ,γυμνοί, πεινασμένοι, και άοπλοι και μέρτησε αυτό που εσύ πρέπει να πράξεις».

Η άρνηση της υποταγής και οι πρώτες ελληνικές Νίκες στον ελληνοϊταλικό πόλεμο και αργότερα το κατέβασμα της βάστικας απ την Ακρόπολη, έφεραν την Ελλάδαστο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Ο αντίλαλος της Νίκης έφτασε στα πέρατα της οικουμένης και όπως λέει ο ποιητής η Νίκη αυτή είναι: μήνυμα στους ελεύθερους να προετοιμαστούν και σάλπιγγα για τους σκλβωμένους να ξυπνήσουν-ξεσηκωθούν.

Ίσως στις ποιητικές συλλογές του κόσμου να μην υπάρχουν ποιητές που να συμπύκνωσαν και να προ ανάγγελαν με τόσο σαφή τρόπο την ιστορική μοίρα που επιφύλαξε στους λαούς τους, όπως έγινε με τους Ελλήνες ποιητές, καθώς και το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι απάντηση στη βάνουση επίθεση όχι μόνο για τη δική τους λευτεριά και τη λευτεριά των άλλων λαών όπου Γής, όσο οι Έλληνες ποιητές:

« Απ τα κόκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τ ιερά»την θέλει τη λευτεριά ο Μεγάλος Σολωμος το 1821. Ο Κ Παλαμας το 1940, με έναν εύστοχο ποιητικό λόγω θα ενσωματώσει την ψυχή, την ιστορία και την αποστολή του Ελληνισμού μέσα στο στίχο: «Αυτόν το Λόγο θα σας Πώ,δεν Εχω άλλο Κανένα: «Μεθήστε απ τ Αθάνατο Κρασί του εικοσιένα» Και λίγο αργότερα ο Αγ Σικελιανός θα προσδιορίσει την πανανθρώπινη αποστολή της τριάγιας εκείνης γενιάς στην υπόθεση της ελευρερίας των εθνών με το στίχο:«Ομπρος,με Ορθή,Μεσούρανη της Λευτεριάς τη Δάδα Ανοίγεις Δρομο, Ελλάδα στον Ανθρωπο...Εμπρος».Ακολουθούν ο Σεφέρης, Ο Βάρναλης,ο Ρίτσος και σε συνέχεια και οι άλλοι μεγάλοι ποιητές που ακριβολογούν

και κυριολεκτούν με τον ποιητικό τους λόγο για το ποια είναι η Ελλάδα και τι πρέπει να κάνει για να παραμείνει Ελλάδα.

Και μόνο οι στίχοι αυτοί χωρίς να περιαυτολογούμε αρκούσαν να μάθει ο κόσμος ποιο Έθνος είμαστε. Να μάθει ότι εμείς δεν είμαστε αυτοί που έχουμε στη σκέψη και τη ζωή «όργανα» το φάσγανον, το κνούτο και τον ανασκολοπισμόν. Είμαστε το έθνος των σοφών, των φιλοσόφων, των ποιητών, των ηρώων και των λογοτεχνών εν γένει. Είμαστε το έθνος που γέννησε το θέατρο, το Ολυμπιακό πνεύμα και την Δημοκρατία.

Οι Έλληνες ήμαστε λαός προσκολλημένος σταθερά στη Δημοκρατία: Από την εποχή του Λυκούργου και του Σόλωνα, της Αθηναϊκής Δημοκρατίας με το Σωκρατικό πνεύμα και την Εκκλησία του Δήμου, το Δημοτικό πνεύμα και ο λόγος των Μακεδόνων, απ τους Μακεδονίζοντες του Φιλίππου και τους αντιμακεδονίντες του Δημοσθένη, μέχρι την εκπολιτιστική και φιλελεύθερη μεταχείριση των βαρβάρων της Ασίας στην εκστρατεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Τους νόμους του Βυζαντίου, απ του Ιουστινιανού μέχρι των Παλαιολόγων, που κωδικοποιούν και καταξιώνουν το αρχαίο πνεύμα με την κοινωνική δικαιοσύνη και την αγάπη του Χριστιανισμού. Μια συμπόρευση απ την Αμφικτιονία, τον Παρθενώνα και τα Παναθήναια ως το Δελφικό Πνεύμα της Ειρήνης και της Ελευθερίας, που συνεχίζεται η ακτινοβολία του μέχρι σήμερα και επιβεβαιώνει ότι: όπου η τυραννία ανέτρεψε τη Δημοκρατία, οι κοινωνικές δομές έχασαν την ισορροπία τους. Ανατράπηκαν οι κανόνες επικοινωνίας, συνενόησης, συνεργασίας, συμβίωσης και τελικά η συνύπαρξη των Ανθρώπων, κάτω απ τη βία και την καταπίεση.

Η χώρα μας κατακτήθηκε ύστερα από ένα μακρόχρονο πόλεμο με τον άξονα και έναν αιματηρό πολήμερο πόλεμο με τον νέο κατακτητή. Ήταν επόμενο το συναίσθημα που θα ένοιωθε ο κάθε Έλληνας και η στάση που θα κρατούσε θα ήταν ανάλογη με τα πιστεύω του. Και τα πιστεύω λόγω της δικτατορίας, δεν ήταν ταυτόσιμα. Τα συμφέροντα ενός μεγάλου τμήματος της άρχουσας τάξης, είχαν προπολλού ταυτιστεί με αυτά του άξονα. Προκειμένου να εκφραστούν τα συμφέροντα αυτά επέβαλαν τη βασιλομεταξική δικτατορία. Το γεγονός αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να μην υπάρχει ταύτιση συμφερόντων και στόχων ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία»όσον αφορά τον τρόπο που θα αντιμετώπιζονταν η κατάκτηση της χώρας.

Στις 6 του Απρίλη του 1941 η Γερμανία προκειμένου να σώσει το γόητρο του ηττημένου στα πεδία των μαχών του Μουσουλίνι, μας κήρυξε τον πόλεμο. Αφού έκαμψαν την πολυήμερη ηρωϊκή Αντίσταση του στρατού μας στα Μακεδονικά οχυρά στις 11 του Απρίλη στις 5 η ώρα το απόγευμα έφτασαν στη Βέροια. Το γεγονός αυτό όπως ήταν φυσικό έβαλε σε βαθιά σκέψη τον λαό της πόλης και όπως σε κάθε ελληνική πόλη ειδικά τα Νιάτα της.

Εγώ τότε ήμουν 18 χρονών. Ημασταν 4 αδέρφια. Τα τρία μου αδέρφια δεν είχαν γυρίσει ακόμα από το μέτωπο. Εκει που όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά, άρχισαν όχι μόνο να διαγράφονται τα πρώτο αισιόδοξα μηνύματα, αλλά με πρωτοβουλία των κομμουνιστών να διαμορφώνεται στον ορίζοντα η συγκρότηση

μιας οργάνωσης, που θα αρχίσει με όλα τα μέσα πόλεμο κατά των κατακτητών. Και αυτό γιατί οι κατακτητές δεν ήταν ένας αλλά τρεις.

Στη Βεροια, προ πολεμικά είχαμε αρκετούς κομμουνιστές που η βασιλομεταξική δικτατορία τους έστειλε εξορία η στη φυλακή. Ένας από αυτούς έμεινε μετά την κατάληψη της χώρας από τους κατακτητές στο σπίτι του αδερφού μου Αντώνη. Με τον Ανθρωπο αυτό μια και έμεινε σχεδόν στο σπίτι μας (τα δυο σπίτια ήταν κολλητά) κάναμε κατά διαστήματα διάφορες συζητήσεις.

Μια μέρα μου είπε «δεν είναι κατάσταση αυτή με τους Γερμανούς. Μας καταπιέζουν. Μας παίρνουν τα υπάρχοντά μας και όσο περνούν οι μέρες εντείνουν την καταπίεση. Σε λίγο θα αρχίσουν και να μας σκοτώνουν, σαν τα σκυλιά στους δρόμους. Πρέπει να τους διώξουμε από την χώρα μας. Και για να τους διώξουμε πρέπει να οργανωθούμε».

Πράγματι οι Γερμανοί, αμέσως μετά τον ερχομό τους άρχισαν να ληστεύουν τον Ελληνικό λαό με διάφορες επιτάξεις σπιτιών, ζώων και ο,τι άλλο ήθελαν χωρίς να λογαριάζουν κανένα. Αρχισαν η καταναγκαστική εργασία, τα μπλόκα, οι συλλήψεις και να στέλνουν ομήρους στη Γερμανία. Με το πέρασμα του χρόνου οι συζητήσεις αυτές άρχισαν να γίνονται ανοιχτά ανάμεσα σε αυτόν και τα τέσσερα αδέρφια της οικογένειάς μας. Το Νοέμβρη του 1942 μπήκα και εγώ στην μικρή ακόμα οργάνωση ΕΑΜ Νέων που με πρωτοβουλία των κομμουνιστών ιδρύθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ).

Και όταν στις 23 του Φλεβάρη του 1943 ιδρύθηκε η ΕΠΟΝ (η Ενιαία Πανελλαδική Οργάνωση Νέων), πέρασα στην ΕΠΟΝ και τον Απρίλη του 1944 στο ΕΛΑΣ, όπως φαίνεται και από το πιστοποιητικό του Υπουργείου Εθνικής Αμυνας. Με αυτήν τη σειρά συμμετοχής μου αναγνωρίζει την Αντιστασιακή μου συμμετοχή και δράση. Ημουν καθ' όλη την ΕΛΑΣική διάρκεια σύνδεσμος.

Η ίδρυση του ΕΑΜ δεν υπήρξε ένας εύκολος πολιτικός χειρισμός γιατί η σύμπραξη στην οποία καλούσε όλους τους Έλληνες και όλα τα πολιτικά κόμματα και οργανώσεις προσέκρουσε στην πείσμονα άρνηση των παλιών πολιτικών και των κομμάτων τους, οι οποίοι φθαρμένοι ανεπενόρθωτα καθώς ήταν από τη δικτατορία, εντελώς περιθωριακοί, αν μη ανύπαρτοι, φοβούνταν τον υποσκελισμό τους από την αθρόα εισροή-συμμετοχή του λαού στο πολιτικό προσκήνιο και τις καινούριες πολιτικές συνθήκες που διαμορφώνονταν στη χώρα. Συνθήκες από τις οποίες αναγκαστικά θα απουσίαζαν λόγω της βαθύτατης περιφρόνησης του λαού για την τακτική του καιροσκοπισμού και της δειλίας να αναλάβουν αγωνιστικές ευθύνες.

Η Ελληνική Εθνική Αντίσταση, σε σχέση με τις Αντιστάσεις των άλλων χωρών είχε τις δικές της ξεχωριστές ιδιομορφίες: Η πρώτη ιδιομορφία ήταν ότι από τον Αύγουστο του 1936, είχε επιβληθεί στη χώρα μας, μια στιγνή φασιστικού τύπου δικτατορία. Η βασιλομεταξική δικτατορία, που διέλυσε κόμματα, οργανώσεις, φίμωσε τον τύπο, έκαψε βιβλία, συνέλλαβε, βασάνισε και έστειλε εξορία εκτός από τις χιλιάδες κομμουνιστές, Δημοκράτες και αντιφασίστες πολίτες, κορυφαίους πολιτικούς και πνευματικούς παράγοντες και απλές νοικοκυρές. Έκανε φυλετική εκκαθάριση απαγορεύοντας στις μειονότητες να μιλούν την μητρική τους γλώσσα.

Ο λαός μισούσε θανάσιμα τον φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά, γι' αυτό όταν η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο τον Οκτώβρη του 1940 ξεσηκώθηκε σαν ένας άνθρωπος να τον αποκρούσει. Η αυθόρμητη συμμετοχή του στον πόλεμο εκτός από την απόκρουση του εισβολέα συνδέονταν και με τον μακρόχρονο κρυφό πόθο και το αίσθημα ανακούφισης ότι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλυτώσει και από την εσωτερική τυραννία. Αυτήν την ιδιομορφία δεν την είχαν οι κατακτημένοι λαοί της Ευρώπης. Το γεγονός αυτό είχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού κατά την διάρκεια της κατοχής.

Η δεύτερη ήταν ότι η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, μα ούτε και την εθνική αστική τάξη ήταν σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι περιστάσεις. Το γεγονός αυτό διευκόλυνε τους κατακτητές να βρουν στηρίγματα. Η τρίτη ήταν, ότι η χώρα μας από τη μάχη του Ναβαρύνου και μετά δεν ήταν εθνικά ανεξάρτητη χώρα, με αποτέλεσμα να υπάρχουν εκτός από το θέμα της απελευθέρωσης από τους κατακτητές. Να υπάρχει και το θέμα της εθνική ανεξαρτησίας από την ξένη εξάρτηση μετά απελευθερωτικά και η τέταρτη ιδιομορφία είναι ότι από το 1821 ακόμα πολλά κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα είχαν μείνει άλυτα (υπήρχαν ακόμα πολλά Φεουδαρχικά υπολείμματα τσιφλίκια κλπ) καθώς και το μέγα θέμα της Δημοκρατίας-πολιτειακό και της κοινωνικό-οικονομικής δικαιοσύνης. Τα δεδομένα αυτά αποτέλεσαν το προοίμιο του εμφυλίου πολέμου.

Από τη φύση του συνεπώς, ο κατοχικός αγώνας εκτός από απελευθερωτικός, θα ήταν και Εθνικό-Απελευθερωτικός, αλλά και κοινωνικό-οικονομικός. Θα είχε δύο σκέλη α) Την απελευθέρωση της χώρας από τους κατακτητές και από την εξάρτηση από τους ξένους δυνάστες και β) κοινωνικό-οικονομικό. Γίνονται οι κοινωνικό οικονομικές μεταρρυθμίσεις που έπρεπε να γίνουν το 21

Η μελέτη της ιστορίας οδηγεί αβίαστα στο συμπέρασμα ότι κανένας Εθνικός-Απελευθερωτικός αγώνας δεν μπορεί να αρχίσει πολύ περισσότερο να διεξαχθεί και αυτό γιατί οι Εθνικό-Απελευθερωτικοί αγώνες θέλουν όχι απλώς αίμα. αλλά αίμα πολύ. Και το αίμα σε αυτούς τους αγώνες το βάζει πάντα ο απλός λαός. Το αίμα για να χυθεί θέλει κίνητρα: Ηθικά και υλικά. Απο αυτό ακριβώς το γεγονός ότι τα Εθνικό-Απελευθερωτικά κινήματα ανεξάρτητα από τον χρόνο και τον τόπο που αυτά γίνονται, για να είναι Εθνικό-Απελευθερωτικά πρέπει να περιέχουν και τα δύο σκέλη. Συνεπώς, με βάση το σκεπτικό αυτό πρέπει να δεχθούμε ότι σωστά και το δικό μας Εθνικό-Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) περιείχε και τα δύο σκέλη.

Ενας τέτοιος αγώνας για να διεξαχθεί αποτελεσματικά, το πρώτο σκέλος που αφορά την απελευθέρωση απ τους κατακτητές η τον δυνάστη, έχει ανάγκη πριν απ όλα και πρώτα απ όλα: α) από ενότητα, β) ενότητα στους σκοπούς γ) ενότητα στην οργάνωση δ) ο αγώνας δεν μπορεί να είναι ακόφαλος και ε) ενότητα στην καθοδήγηση. Αυτά όσον αφορά την διεξαγωγή του. Το ίδιο ξεκάθαρα θα πρέπει να είναι γνωστά τα πράγματα και για μετά την Απελευθέρωση,

Και αυτό γιατί δεν αρκεί να κατακτηθεί η λευτεριά, πρέπει να στερεωθεί και να κατοχυρωθεί. Και αυτό δεν μπορεί να διασφαλιστεί αλλιώς παρά αν ο ίδιος ο λαός, που σήκωσε το κύριο βάρος του αγώνα, αυτός που έδωσε πρόσβαση το αίμα του

κρατήσει στα χέρια του τη λευτεριά του, και εξασκεί τα κυριαρχικά του δικαιώματα απεριόριστα και στον καιρό της ειρήνης.

Το δεύτερο σκέλος του αγώνα είναι η φυσική συνέπεια του πρώτου: α) Κατάκτηση της εξωτερικής λευτεριάς β) Η εξασφάλιση και κατοχύρωση της εσωτερικής λευτεριάς. και γ) Διαφανείς Δημοκρατικές διαδικασίες στη μορφή του πολιτεύματος και την μετά απελευθερωτική διακυβέρνησης του τόπου. Και αυτό γιατί δεν μπορεί αγωνιζόμενος να δέχεσαι το πρώτο σκέλος του αγώνα και να μην δέχεσαι το δεύτερο. Γιατί η μη αποδοχή και του δευτέρου σκέλους που είναι άρρηκτα δεμένο με το πρώτο σημαίνει ότι συμμετέχεις στον αγώνα με σκοπό και στόχο να εκμεταλλευτείς την κοινή προσπάθεια για να απελευθερωθεί η χώρα από τους κατακτητές και να πάρεις εσύ τη θέση τους και αφού τους διαδεχθείς, όχι μόνο να αρνηθείς τα προβλήματα του δεύτερου σκέλους, αλλά στην περίπτωση που ο λαός απαιτήσει τη λύση τους να θεωρηθεί και εχθρός, αυτό που θα μπει εμπόδιο στην προσπάθεια ολοκλήρωσης και του δεύτερου σκέλους .

Τα Εθνικό-Απελευθερωτικά κινήματα, παλιά και τώρα (πάντα) απέδειξαν σε όλη την έκταση ότι οι δυνάμεις ενός υπόδουλου Έθνους, δεν μπορούν να μπουν σε κίνηση και σε τροχιά ανάπτυξης. Να δράσουν, παρά μονάχα αν ο λαός γνωρίζει από προηγούμενα σε χοντρές έστω γραμμές τους σκοπούς. πως από αυτήν την από κοινού προσπάθεια θα οφληθεί και ο ίδιος, που θα βάλει το αίμα και κυρίως ότι τα αποτελέσματα από αυτήν την κοινή προσπάθεια θα το αρπάξει ένας νέος καταπιεστής-δυνάστης ανεξάρτητα αν είναι ξένος ή ντόπιος.

Αυτές είναι οι πρώτες και βασικότερες αρχές κάθε Εθνικό απελευθερωτικού κινήματος. Μόνο με αυτόν τον τρόπο θα μπορέσει να αναπτυχθεί οικονομικά, κοινωνικά και πνευματικά η χώρα που απελευθερώθηκε. Να γίνουν προσπάθειες τόσο κατά τη διάρκεια του αγώνα, άλλο τόσο και μετά όχι μόνο να αξιοποιηθούν οι υπάρχουσες δυνατότητες, αλλά και για παραπέρα ανάπτυξη των ικανοτήτων του κάθε Ανθρώπου, με στόχο να κινητοποιηθούν στο μέγιστο οι δυνάμεις της απλευθερωμένης χώρας:

Υλικές και πνευματικές. Οι δομές και οι θεσμοί που θα καθιερωθούν πρέπει να εκφράζουν τους πόθους και τα οράματα ολοκλήρου του λαού για να αναγεννηθεί, ανασυγκροτηθεί και να αναπτυχθεί η χώρα. Μόνο με αυτόν τον τρόπο θα μπει ολόκληρη η κοινωνία στο δρόμο της ανάπτυξης.

Τα Έθνη και τις χώρες τα δημιουργεί η ανάπτυξη. Ο ιδιαίτερος όμως χαρακτήρας του σχηματισμού των Εθνών, βάζει από την πλευρά της κοινωνικής ανάπτυξης μερικά προβλήματα, Αφού τα Έθνη τα δημιουργεί η ανάπτυξη, σημαίνει πως ακόμα και κάτω από την πιο σκληρή και απάνθρωπη κατοχή έχει δημιουργηθεί μια Εθνό-κοινωνική-οικονομική διαστρωμάτωση. Μια Διαστρωμάτωση που διαμορφώνει τις ηγετικές ομάδες οι οποίες συγκροτούν-συνθέτουν την ηγετίδα τάξη.

Την τάξη που θα ηγηθεί του αγώνα. Ετσι στον αγώνα για Εθνική Απελευθέρωση η αστική τάξη που ήταν και(η ηγετίδα τάξη στη διαμόρφωση του Έθνους) σκέφτεται και αγωνίζεται έχοντας κατά Νου: την εθνική αγορά, τον αγρότη τη Γή, την εργαζόμενη-εργατική τάξη στο βαθμό που υπάρχει-και και τους διανοούμενους για

Ελευθερη Πατρίδα και καλύτερους όρους ζωής. Κάπως έτσι διαμορφώνονται τα πράγματα. πριν και κατά τη διάρκεια του αγώνα. Μα και μετά. Οι αντικειμενικοί σκοποί και στόχοι πρέπει να είναι καθαροί,

Αρα και ο ρόλος που θα κληθεί να παίξει ο καθένας γνωστός. Το ίδιο γνωστό είναι ποιος θα βάλει το το αίμα και ποιος θα πάρει το αποτέλεσμα και όταν ακόμα τηρηθούν απαρέγκλιτα οι επιμερισμοί, οι σκοποί για τα οποία γίνεται ο αγώνας. Από αυτά γίνεται αντιληπτό ότι η ηγετίδα τάξη συμμετέχει στον αγώνα και είναι προοδευτική μόνο μέχρι να απελευθερωθεί η χώρα.

Συμμετέχει μόνο να λειτουργήσει το ένα σκέλος του αγώνα. Μετα την απελευθέρωση που ολοκληρώνονται οι δικοί της στόχοι όχι μόνο δεν συμμετέχει για την υλοποίηση και του δεύτερου σκέλους που είναι οι κοινωνικό-οικονομικές δομές και θεσμοί: Δομές και θεσμοί που κατοχυρώνουν την Εθνική Ανεξαρτησία, την Κοινωνική Δικαιοσύνη, την Ισονομία, την Ισηγορία και τη Δημοκρατία, μα κυρίως θα καθορίζει επακριβώς και τα δικαιώματα της ηγετίδας τάξης. Τη Δημοκρατία που διασφαλίζει τα δικαιώματα του πολίτη, αλλά αν δεν είναι με σαφήνεια καθορισμένα και τα δικαιώματα της ηγετίδας τάξης με το χρόνο γίνεται και αντιδραστική.

Και όχι μόνο γίνεται αντιδραστική αλλά παίρνει και κατασταλτικά μέτρα ενάντια σε αυτούς που επιμαίνουν να αγωνίζονται για να υλοποιηθεί και το δεύτερο σκέλος του αγώνα για το οποίο ο αγωνιζόμενος λαό έδωσε το αίμα του. Και επειδή οι λαϊκές δυνάμεις είναι ισχυρές και περισσότερα αριθμητικά θέλει να τις υποτάξει. Να τις ελέγξει. Αυτός είναι ο επόμενος δικό της βασικός και κυρίαρχος στόχος. Για το σκοπό αυτό μια και δεν διαθέτει αριθμητικές δυνάμεις εκτός από τη συμμαχία με τα φεουδαρχικά υπολείμματα καταφεύγει και στη βοήθεια των ξένων.

Και επειδή κανένας δεν δανείζει και ούτε βοηθάει, αν πρώτα δεν διασφαλίσει τα δανεικά και την όποια βοήθεια, η άρχουσα τάξη για να πάρει δάνεια, όσο το δυνατόν περισσότερα και μεγαλύτερα δάνεια για να δεθεί άρρηκτα με τον δανειστή υποθηκεύει την εθνική ανεξαρτησία και τον εθνικό πλούτο. Το υπάρχων και μελλοντικά να παραχθεί πλούτος.

Τώρα πλέον, που λόγω αδυναμίας υποχρεώθηκε να κάνει τόσες παραχωρήσεις δεν αρκείται στο να τιθασεύσει-υποτάξει το λαϊκό κίνημα και ειδικά τους πρωτεργάτες. Τώρα θέλει να το τσακίσει. Να το διαλύσει. Και ο μόνος τρόπος για να το πετύχει αυτό είναι ο εμφύλιος πόλεμος γι' αυτό και δεν διστάζει να τον κάνει, βοηθούμενη και από τους ξένου δανειστές, που και αυτοί βλέπουν τον εμφύλιο πόλεμο σαν το καλύτερο μέσο όχι μόνο να διασφαλίσουν την όποια βοήθεια έδωσαν, άλλα εξασφαλίσουν και την επικυριαρχία τους στη χώρα που «βοήθησαν και θα βοηθήσουν να νικήσει το λαό η συνεργαζόμενη με αυτούς ηγεσία.

Αυτός ήταν περίπου ο καμβάς, πάνω στον οποίο σχεδιάστηκαν οι εμφύλιοι πόλεμοι παλιά και τώρα και αυτοί ήταν οι λόγοι που η Ελλάδα, δεν μπόρεσε να απελευθερωθεί πραγματικά και να σταθεί στα δικά της πόδια.

Κάθε άτομο, ομάδα, κοινωνικό στρώμα και τάξη έχει τα δικά της ιδανικά. Για αυτά ακριβώς τα δικά της και μόνο ιδανικά η φεουδαρχική τάξη παλιά και η αστική τάξη τώρα με όποια μορφή και αν παρουσιάζεται, στερεί το άτομο από την αξία του σαν

δημιουργού του εαυτού του μα και συμμετοχο του κοινωνικό-οικονομικού γίνεσθαι. Υποσκάπτει τη συλλογική δράση του λαό και στρέφοντας τον προς την κατεύθυνση των δικών της και μόνο συμφερόντων εκμεταλλεύεται τον μόχθο του. Σαν εργαλείο χρησιμοποιεί την διαίρεση, και την αντιπαράθεση καταπίεση, την διάκριση και την άρνηση των κοινωνικών και Ανθρωπίνων δικαιωμάτων, και κυρίως την προπαγάνδα και τον λαϊκισμό Αυτή είναι η φύση της στο κοινωνικό γίνεσθαι. Μια φύση που φτάνει μέχρι του σημείου να καταστρέφει η ίδια τα θεμέλια του κοινωνικού ιστού. Την Εθνική Ανθρώπινη Αλληλεγγύη.

Και ο Λαϊκισμός είναι ο ποιο ενδεδειγμένος και εύκολος τρόπος να οδηγήσει ένα υποταγμένο λαό σε μεγαλύτερη υποταγεί και την διάλυση της συνοχής του: Με δυο λέξει, ο λαϊκισμός σημαίνει Επαινος και Κολακία.

Τι πραγματικά όμως σημαίνουν οι λέξεις αυτές; Βασικά αναφέρονται στην άσκηση εύκολης και συνήθως ατεκμηρίωτης και αχαλίνωτης κριτικής προς τους πολιτικούς και ιδεολογικούς αντιπάλους. Με τις λέξεις αυτές οι εκάστοτε κυβερνητικοί εκπρόσωποι και όποιοι άλλοι τις χρησιμοποιούν και περιγράφουν την παραπληροφόρηση στην οποία επιδίδονται προκειμένου να αποκτήσουν πρόσκαιρα οφέλη, αδιαφορώντας για το μέλλον της χώρας και του λαού.

Η μήπως οι λέξεις αυτές σημαίνουν και κάτι άλλο; Για να μην είμαι εκτός πραγματικότητας ανέτρεξα στο λεξικό «Λαρούς» και του κ «Μπαμπινιώτη» που αποδείχθηκε πιο περιεκτικό στην ανάλυση, και μεταφέρω επί λέξει την ερμηνεία «Λαϊκισμός»: Λαϊκισμός σημαίνει ο έπαινος και η κολακεία των αδυναμιών του λαού, καθώς και την υιοθέτηση επιχειρημάτων ή θέσεων, που ευχαριστούν το λαό (και γενικότερα τους πολλούς) χωρίς όμως και να τον ωφελήσουν σε κάτι, με σκοπό την εξασφάλιση της εύνοιάς του. Και «Λαϊκιστής»: πρόσωπο (συνήθως) του δημοσίου βίου που κολακεύει το λαό η υιοθετεί θέσεις και απόψεις ευχάριστες, όχι όμως και ωφέλιμες για τον λαό με σκοπό να κερδίσει την εύνοια και την υποστήριξή του». Με τον δημόσιο «λαϊκιστή» συχνά υπάρχουν επωφελής δοσοληψίες

Το γεγονός ότι περιείχε και τα δύο σκέλη αποτελεί απόδειξη ότι οι ιστορικές καταβολές της ΕΑΜικής Αντίστασης, πάνε σίγουρα κατ, ευθείαν πίσω σε εκείνον τον άλλο μεγάλο Εθνικό Λαϊκό ξεσηκωμό του 21. Που περνά ασφαλώς μέσα απ όλους τους Λαϊκό-κοινωνικούς αγώνες ενός και πλέον αίωνα για την αποτίναξη της ξένης κυριαρχίας, της εσωτερικής καταπίεσης και της αλόγιστης εκμετάλλευσης. Η βασική και άμεση ρίζα του όμως ήταν ο επικός αγώνας του λαού στα βουνά της Αλβανίας, στο οχυρά της Μακεδονίας, την Κρήτη ενάντια στην φασιστικό-ναζιστική επιδρομή.

Η συμμετοχή της χώρας μας στο Β! Παγκόσμιο πόλεμο στο πλευρό των δημοκρατικών-αντιφασιστικών δυνάμεων, η κατοχή της χώρας, η μεγαλειώδης Αντίστασης του λαού μας και οι δύο εμφύλιοι πόλεμοι ή μάλλον οι δύο φάσεις που ακολούθησαν, σαν προέκταση του Αντιστασιακού πνεύματος, αποτελούν τα κύρια γεγονότα τα ποια σφράγισαν την Ελληνική ιστορία κατά την περίοδο 1940-1950, μα και οι συνέπειες που υπέστη ο λαός βάζουν μέχρι σήμερα τη σφραγίδα τους.

Είναι αναμφισβήτητο σήμερα, ότι αν η Ελλάδα έμπαινε στη δεκαετία του 40 με ανεκτό από το λαό βαθμό πολιτικής νομιμότητας και κοινωνικής προόδου, ο Β!

Παγκόσμιος πόλεμος δεν θα είχε τόσο καταστρεπτικές συνέπειες για τη χώρα και το λαό.

ΤΟ ΕΑΜ ΣΤΟ ΝΟΜΟ ΗΜΑΘΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΜΕ ΤΙΣ ΟΠΟΙΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΠΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ

Ο Νομός Ημαθίας είναι από τους πρώτες περιοχές της Ελλάδας στον Αντιστασιακό αγώνα. Οι πρώτοι αντάρτες που αποτέλεσαν τον πρώτο πυρήνα του Βερμίου, πολύ πριν δημιουργηθεί ο ΕΛΑΣ, δεν ήταν, παρά στρατιώτες του αλβανικού πολέμου, που δεν κατέθεσαν τα όπλα και η πρώτη Αντιστασιακή οργάνωση συγκροτήθηκε στα τέλη Αυγούστου του 1941 Με τον ορισμό μιάς προσωρινής επταμελούς Επιτροπής.

Ενα σχεδόν μήνα πριν από την ίδρυση του ΕΑΜ στις 27-9-1941 και η πρώτη μάχη δόθηκε τον Μάρτη του 1943 στα υψώματα του Τριλόφου Βεροίας(παλιό Ντιχαλεύρι) στο σημείο που οι Καπεταναίοι: Καρατάσος από τη Βέροια, τον Ζαφειράκη από την Νάουσα και Γάτσο είχαν δώσει αρκετές μάχες στην περιοχή αυτή, Και ένα μήνα αργότερα στις 30-4-1943 ο ΕΛΑΣ για αρκετές ώρες κράτησε ελεύθερη την πόλη της Νάουσας. Στη διάρκεια αυτή πραγματοποιήθηκε παρέλαση των ανταρτών του ΕΛΑΣ στους κεντρικούς δρόμους της πόλης. Διοικητής του τμήματος που απελευθερώθηκε έστω και για λίγες ώρες η Νάουσα ήταν ο Σιαμανίκας.

Ο Νομός Ημαθίας είχε πέντε βασικά πλεονεκτήματα για την γρήγορη ανάπτυξη της Αντίστασης. α) Η κοινωνική του σύνθεση ήταν κατ' εξοχή δημοκρατική. β) Η γεωγραφική διαμόρφωση του Νομού Ημαθίας με τους ορεινούς όγκους του Βερμίου και των Πιερίων κατέχει μια κατ' εξοχήν θέση για την οργάνωση Αντίστασης γ) Η διάρθρωση της παλιά πόλης(Μαχαλάδες) επέτρεπε την ανεμπόδιστη επικοινωνία από σπίτι σε σπίτι. Ακριβώς λόγω αυτής της ιδιομορφίας και της μεγάλης βιομηχανίας σε σχέση με άλλους Νομούς υπήρχαν στο Νομό πολλά στελέχη του ΚΚΕ. δ) Την χρονιά αυτή ήταν πλούσια η γεωργική παραγωγή και ε) Λόγω αυτής της μεγάλης παραγωγής ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων της Ανατολικής Μακεδονίας που διώχθηκαν απ τους Βουλγάρους, ήρθαν και αγκαταστάθηκαν στη Βέροια και το Νομό γενικότερα.

Αρκετοί από αυτούς εντάχθηκαν στην Αντίσταση. Στο Νομό μας η Αντίσταση με διάφορες εκδηλώσεις αρχίζει από τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής. Πρώτα με τη γενική δυσαρέσκεια. έπειτα με την άρνηση να συμμορφωθεί με τα όσα πρέσβευαν οι Γερμανοί. Με την αγανάκτηση, την αντίδραση και σε συνέχεια με την ένοπλη Αντίσταση.

Η έδρα της Χης Μερραρχίας προπολεμικά ήταν η Βέροια. Στη δύναμη της Χης Μερραρχία ανήκε το 16ο Σύνταγμα Βεροίας, το 30ο Εδέσης και το 50ο Κατερίνης. Και στην διάρκεια της κατοχής ο ΕΛΑΣ συγκροτούμενος κατά το προπολεμικό πρότυπο διατήρησε την ίδια έδρα και την ίδια σύνθεση.

Στρατιωτικός αρχηγός της Μερραρχίας ήταν ο συνταγματάρχης πεζικού Ε. Καλαμπαλίκης. Καπετάνιος ο υπολοχαγός Γ.Κικίτσας και εκπόσωπος του ΕΑΜ Ο Μάρκος Βαφειάδης. Και επιτελάρχης ο ταγματάρχης πυροβολικού Γ.Καστανάς. Είχε

επιτελείο και υπηρεσίες, τηλεφωνικό δίκτυο, επαρκές λόγω παρεμβολής γερμανικών, σταθμός ασυρμάτου βραχέων, για επικοινωνία με την ΙΧ Μεραρχία. Το 30ο σύνταγμα και το Γενικό στρατηγείο, λόχο μηχανικού διαβιβάσεων, Νοσοκομείο με χειρουργικό τμήμα, λόχο στρατηγείου και υπηρεσία εφοδιασμού.

Η συνολική της δύναμη 5.000 άνδρες: Οπλισμός 15 όλμους, 40 πυροβόλα και ανάλογα οπλοπολυβόλα και αυτόματα. Στη δύναμη της συμπεριλαμβάνονταν και η δύναμη του 13ου συντάγματος πεζικού του Κιλικίας. Η Χη μεραρχία λόγω της μεγάλης σημασία που είχε ο χώρος ευθύνης της(από Βέβη μέχρι τα Τέμπη) ήταν μια απ τις πιο άρτια εξοπλισμένες Μεραρχίες.

Η σκλαβιά ενός λαού όταν έχει ζήσει έστω και υπό κηδευόμενη δημοκρατία, είναι ο,τι χειρότερο μπορεί να του συμβεί. Και γίνεται ακόμα πιο τραγική, σκληρή και απάνθρωπη, όταν ο λαός αυτός, ενώ πολέμησε με τον επίδοξο κατακτητή και τον νίκησε, βρέθηκε σκλαβωμένος-κατακτημένος, όχι από έναν άλλο κατακτητή, αλλά από έναν πρώην σύμμαχο και συμπολεμηστή.

...Ιστορία λοιπόν; Ναι ιστορία για μια άλλη Ελλάδα, για έναν άλλο πολιτισμό. Τον πολιτισμό της Αντίστασης. Τον πολιτισμό των εκτάκτων μέτρων και του Γ! ψηφίσματος και του Νόμου 509. Τον πολιτισμό των προγραμμένων, των καταδιωμένων, των στρατοπέδων, των φυλακών των εκτάκτων Στρατοδικείων, της εσχάτης των ποινών, των εκτελεσθέντων δια «αδικήματα» που δεν έκαναν και για «φόνους» ανθρώπων που ζούσαν και βασίλευαν.

Την Ελλάδα του παιδομαζώματος και της εμπορίας των αρπαγμένων απ το βυζί της Μάνας παιδιών. Την Ελλάδα του μαρτυρίου, του πόνου, της ντροπής αλλά και του μεγαλείου. Την Ελλάδα που με το «ΙΔΙΩΝΥΜΟ» και το Νόμο (375 για κατασκοπεία) όχι μόνο έλεγχε αλλά και τιμωρούσε σε βαριές ποινές τη σκέψη. Την Ελλάδα που την «δικαιοσύνη» την ασκούσαν-απένειμε κάτ' εντολή των ξένων (που για τον εαυτό τους είχαν εξασφαλίσει την ετεροδικία), και της οικονομικής ολιγαρχίας και τους ενστόλους, καθώς και οι φυσικοί δικαστές είχαν φορέσει το χακί με τα αντίστοιχα διακριτικά. Ναι την Ελλάδα που η «δικαιοσύνη» λειτουργούσε τότε με ορθάνοικτα τα μάτια και τα Δικαστήρια-Στρατοδικεία είχαν μετατραπεί σε βιομηχανία παραγωγής πρώτης ύλης για τα εκτελεστικά αποσπάσματα.

Ναι την Ελλάδα που ο κάθε παρακρατικός χίτης, μίτης, Ξψελίτης και ψίτης, που πρώτα πυροβολούσε και μετά ...αν η σφαίρα αστοχούσε ...εντάξει...ακούμε αυτά που έχεις να μας πεις. Όμως επειδή κουνήθηκες και «αστοχήσαμε» θα πας μερικά χρόνια εξορία, ώστε άλλη φορά να μάθεις να μην μας εκθέτεις στην υπηρεσία με τα κουνήματα σου.

Την Ελλάδα που ο κάθε πατριώτης, και ιδιαίτερα οι Ανθρωποι της Αριστεράς κάθε φορά που έβγαιναν από το σπίτι δεν ήξεραν αν θα ξανάγυρουν. Την Ελλάδα που πριν γράψεις μια λέξη αναρωτιέσαι: Απο πού οι Ανθρωποι της Αντίστασης άντλησαν αυτά τα τεράστια αποθέματα θάρρους, αντοχής, αξιοπρέπειας και αυτοθυσία; Πώς γίνεται αυτός ο λαός που από καθήκον ή συνείδηση δρέπει δάφνες στα δύσκολα και όταν αυτά τελειώσουν τον βάζουμε στο περιθώριο ή και στα αζήτητα ακόμα;

Πώς γίνεται αυτοί οι συνηθισμένοι απλοί άνθρωποι γυναίκες, άντρες και παιδιά να οργανωθούν και χωρίς μέσα πολέμησαν και νίκησαν σιδηρόφρακτες Αυτοκρατορίες και παράλληλα να παράγουν πολιτισμό και πνευματική ζωή; Αυτό αποδεικνύεται από το γεγονός ότι ό,τι αξιόλογο έχει σήμερα ο πολιτισμός δημιουργήθηκε τότε. Από τη δημοκρατική και πολιτική σκέψη μέχρι την τέχνη και τον ποιητικό λόγο

Ο Ελύτης, ο Σικελιανός, ο Σεφέρης, ο Βάρναλης, ο Ρίτσος, Ο Αναγνωστάκης, ο Θεοδωράκης, ο Σκίπης, ο Αλεξίου, ο Γάτσος, ο Παπαδόπουλος, ο Τάσος, ο Κατράκης, η Κατράκη ο Γληνός και τόσοι άλλοι Επιστήμονες καλλιτέχνες, λογοτέχνες κλπ είναι δημιουργήματα της Γενιάς της Αντίστασης.

Είναι γιατί καθαγιάστηκαν από τις αρχαίγονες μνήμες και τα πάθη τόσων Νεοελλήνων ματρύρων της Εθνικής και κοινωνικής απαλευθέρωσης. Είναι γιατί δεν ξέχασαν τις Θερμοπύλες, τον μαραθώνα και τη Σαλαμίνα. Δεν έφηγε από το μυαλό τους το Σούλι, το Μεσολόγγι, το Μανιάκι και το Αρκάδι και το Κιούγγι. Δεν ξέχασαν το ΟΧΙ του 1940-1941. Πολύ περισσότερο δεν διέγραψαν την ελληνική ιστορία. Δεν ξέχασαν ότι όλα αυτά είναι ένα κομμάτι της ψυχής μας, της συλλογικής μας μνήμης.

Είναι γιατί ό,τι καλύτερο διέθετε η Ρωμιοσύνη στην Εθνική Αντίσταση στον αγώνα για λευτεριά και ανεξαρτησία και αργότερα στους διωγμούς και στους τόπους των μαρτυριών δοκιμάστηκαν και αντιστάθηκαν με αξιοπρέπεια. Και όχι μόνο τότε, αλλά και μετά τη λύση του δράματος.

Και όταν λέω δράμα εννοώ, εκτός από το γενικό δράμα του Αντιστασιακού και το ειδικό δράμα των εξορίστων και των φυλακισμένων. Όλος αυτός ο κόσμος που πέρασε το μαρτύριο. Όσοι δεν δολοφονήθηκαν από το μεταπολεμικό κράτος, όσοι δεν εξοντώθηκαν, όσοι αντέξανε τα κολαστήρια της Μακρονήσου, εκεί που στραυρώθηκε ο Χριστός της Ελλάδας. Όσοι έμειναν όρθιοι μετά από τόσους εξευτελισμούς και ταπεινώσεις. Όσοι χάσανε δουλειές και περιουσίες (πολλές από τις οποίες δημεύτηκαν με απόφαση του στρατοδικείου, όπως η δική μου περίπτωση, που εκτός από την δεκάχρονη στέρηση των πολιτικών μου δικαιωμάτων υπήρχε και δήμευση των περιουσιακών μου στοιχείων.

Ευτυχώς όμως ο Πατέρας μου με τη διαθήκη του μου άφηνε μόνο την υψηλή κυριότητα, την επικαρπία την είχε η Μητέρα μου γι' αυτό και αποσύρθηκε η απόφαση της δήμευσης), οικογένεια. Όσοι σταυρωθήκανε στις εξορίες χρόνια. Όσοι αντέξανε κολαστήρια σαν τη Γυούρα και κάτεργα σαν τις φυλακές της Κέρκυρας, της Κεφαλονιά και τοι Έπτα Πυργίου. Όσοι δεν είχαν στην μεταπολεμική Ελλάδα στον ήλιο μοίρα. Όσοι τίμια πτόιζαν τα χωράφια τους με αίμα και ιδρώτα. Όσοι δούλευαν με όρθιο το κεφάλι και καθαρή την ψυχή για να απολαυμβάνουν ακόμα και οι δήμιοι σε αυτόν τον τόπο! Αυτών που μετά τη λήξη της ποινής να εξακολουθούν να θεωρούνται κοινωνικά απόβλητοι. Να δέχονται καθημερινά απειλές και ασύστατες κατηγορίες από την Ασφάλεια. Να μην τους επιτρέπουν να δουλέψουν ούτε σε οικοδομή και να του παρακολουθούν την κάθε τους κίνηση.

Τη στιγμή που ο Αντιστασιακός με ασύστατες και ψευδείς κατηγορίες. Κατηγορίες που ο πρώτος τυχόν καταδότης μπορούσε να του προσάψει οδηγήθηκε στο στρατοδικείο και χωρίς να δικάσσει καταδικάστηκε. Βασικό Κατηγορητήριο: Επικίνδυνος κομμουνιστής, «φόνους ή φόνου» κατά τη διάρκεια της κατοχής. Στρατολόγος, οικονομικός ενισχυτής και συνοδηγός.

Ενα από αυτά τα στοιχεία(έστω κατασκευασμένα κατά τον γνωστό τρόπο) αρκούσε να στείλει τον «κατηγορούμενο»στο έκτακτο στρατοδικείο και από εκεί με γνωστή συνοπτική διαδικασία στη φυλακή ή και στο εκτελεστικό απόσπασμα. Ο Ανθρωπος αυτός αναξάρτητα με ποιόν τρόπο και την κατηγορία που οδηγήθηκε στο στρατοδικείο, απαλλαγεί αλλά και αν ακόμα Αθωωθεί από τις κατηγορίες που του έχουν προσάψει δεν γυρίζει στο σπίτι του, όπως συνέβει με τον αδερφό μου Κόγια Αντώνιο του Γεωργίου, που ενώ Αθώωθηκε και από τα δύο στρατοδικεία που πέρασε δεν γύρισε στο σπίτι του. αλλά καίτι Αθώως πήρε το δρόμο της εξορίας για μερικά χρόνια.

Αθώος λοιπόν και όμηρος. Και όχι μόνο όμηρος μετά την αθώωσή του, αλλά και μελλοθάνατος κατά τη διάρκεια που παρέμεινε στην Ασφάλεια μέχρις ότου κατασκευασθεί το«κατηγορητήριο».και ο«κατάληλος ανθρωπος»που θα τον έστελνε στη φυλακή ή το απόσπασμα.

Αν δεχθούμε ότι θεμελιώδης αρχή του ποινικού δικαίου, είναι αρχή που καθιερώνει το άρθρο 1 του ποινικού Κώδικα, σύμφωνα με την οποία ποινή, δεν επιβάλλεται παρά μόνο για τις πράξεις, για τις οποίες αυτή ορίστηκε ρητώς για Νόμου, πριν από την τέλεσή της. Και σε συνέχεια αν δεχθούμε ότι ο κατηγορούμενος μέχρις ότου το όποιο δικαστήριο και στη συγκεκριμένη περίπτωση το στρατοδικείο αποδείξει την«τέλεση»της πράξης είναι αθώος ο αδερφό μου από την ημέρα της σύλληψης, μέχρι την ημέρα της αθωωσής του ήταν μελλοθάνατος. Και ήταν μελλοθάνατος γιατί τον χρησιμοποιούσαν κάθε μέρα και πολλές φορές δύο και τρεις φορές την ημέρα στην ΦΟΝΙΚΗ ΚΛΟΥΒΑ. Πότε, απ ποιους και για ποιο λόγω πρώτο χρησιμοποιήθηκε η ΚΛΟΥΒΑ:

Την άνοιξη του 1944, ο ΕΛΑΣ με τις καθημερινές πλέον, σοβαρές και αποτελεσματικές επιθέσεις, έβαλε σε μεγάλο κίνδυνο τον μοναδικό σιδηροδρομικό και οδικό άξονα επικοινωνίας των στρατευμάτων κατοχής με τη Γερμανία και τον εστω μερικό ανεφοδιασμό του Ρόμελ στην Αφρική. Η επικοινωνία, οι μεταφορές και η μετακίνηση των μονάδων τόσο από το εξωτερικό, άλλο τόσο και ανάμεσα στις μονάδες του εσωτερικού, όχι μόνο συναντούσαν δυσκολίες, αλλά πολλές φορές δεν έφταναν στον προορισμό τους. Οι σύνδεσμοι συλλμβάνονταν ή σκοτώνονταν σε ενέδρες. Το ίδιο και οι τηλεπικοινωνίες με το κόψιμο των καλοδίων ή και το γκρέμισμα των στηλών όταν έπρεπε. Οι ανατινάξεις τραίνων και σηδιροδρομικών γραμμών, αποθηκών, γεφυρών και δρόμων, αλλά και η νάρκες έκαναν προβληματική κάθε μετακίνησή τους.

Οι Γερμανοί, προκειμένου να περιορίσουν τις μεγάλες απώλειες, που τους προξενούσε ο αγώνας του λαού μας ένοπλος και πολιτικός, εφάρμοζαν εκτεταμένα αντίποινα και την συλλογική ευθύνη. Έτσι οι συλλήψεις ήταν πολλαπλάσιες και αδιάκριτες. Δεν αναζητούσαν τον συγκεκριμένο«εγκληματία».Αν βέβαια ήταν δυνατόν να χαρακτηριστεί εγκληματίας αυτός που αγωνίζεται για λευτεριά και δίκαιο, την διάσωση του πνευματικού και ηθικού πολιτισμού. Του πολιτισμού που μας κληροδότησαν οι ένδοξοι προγονοί μας και τις παν ανθρώπινες αξίες που απειλούνταν από τους Ούνους.

**Η ΦΟΝΙΚΗ ΚΛΟΥΒΑ ΠΟΥ ΤΗΝ ΧΡΗΣΙΜΟΚΟΙΗΣΕ
ΔΥΣΤΥΧΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟ**

Οι συλληφθέντες, εκτός από τα βασανιστήρια, τη φυλακή και την εκτέλεση που αρκετές εκατοντάδες οδηγήθηκαν, την ζωή τους απειλούσε και ένας άλλος μεγάλος και απάνθρωπος κίνδυνος. Ο κίνδυνος να χάσει τη ζωή κλεισμένος στη ΔΟΦΟΝΟ ΚΛΟΥΒΑΣ.

Η κλούβα αυτή δεν ήταν η γνωστή σε μάς κλούβα, που η χωροφυλακή μεταφέρει τους συλληφθέντες στον Ανακριτή ή από τις φυλακές στα Δικαστήρια. Η κατοχική κλούβα ήταν μια Ανθρώπινη ασπίδα για τη ζωή των κατακτητών

.Ένα Ανθρώπινο τοίχος που οι κατακτητές προκειμένου να προστατεύσουν την «πολύτιμη»ζωούλα τους την έβαζαν προπέτασμα ανάμεσα σε αυτούς και τους αντάρτες για μην τους επιτεθούν στη διάρκεια κάποιας μετακίνησης.

Η κλούβα για τις σηδιροδρομικές μετακινήσεις ήταν ένα βαγόνι του τραίνου γεμάτο με δεμένους υπόδικους κρατούμενους, που το έβαζαν σε αρκετή απόσταση από την μηχανή του τραίνου, με ένα κιβώτιο δυναμίτη στη μέση. Έτσι σε περίπτωση που το τρένο χτυπηθεί από τους αντάρτες ή ανατιναχτεί από κάποια νάρκη να σκοτωθούν οι κρατούμενοι.

Την ίδια μέθοδο εφαρμόζαν και για τις οδικές μετακινήσεις. Με το σκεπτικό ότι αφού θα σκοτωθούν πρώτα και οπωσδήποτε οι κρατούμενοι, ο ΕΛΑΣ θα περιόριζε τις επιθέσεις. Το αυτοκίνητο που προηγούνταν από τη φάλαγγα αρκετά μέτρα υποχρεωτικά το οδηγούσε κρατούμενος οδηγός. Στο πρώτο αυτοκίνητο της φάλαγγας ήταν στημένα πολυβόλα, έτσι σε περίπτωση που απομακρυνθεί περισσότερο από το κανονικό ή γίνει κάποια συμπλοκή οι πρώτοι που θα σκοτωθούν θα ήταν οι κρατούμενοι από τα στημένα πολυβόλα του αυτοκινήτου που ακολουθούσε ή από τη νάρκη την ενέδρα κλπ.

Δυστυχώς, αυτήν τη δολοφονική εφεύρεση, που εκτός από το σώμα σκότωνε και την ψυχή του κρατούμενου. που σε πολλές περιπτώσεις μια συγκυρία ή κάποιος χαφιάς η συνεργάτης του κατακτητή, από ελεύθερο τον επέβαλε σε κρατούμενο. Χωρίς δίκη και πριν από τη δίκη επειδή το ήθελε κάποιος καταδότης ή ιδεολογικά αντίθετος καταδικάστηκε να ζήσει φρικτές στιγμές και την αναμονή από στιγμή σε στιγμή έναν φρικτό θάνατο. Σε πάρα πολλές περιπτώσεις οι συλλήψεις γινόταν γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό.

Αυτήν λοιπόν, την εγκληματική εφεύρεση τη χρησιμοποίησαν και μάλιστα σε μεγάλη έκταση και οι ελληνικές κυβερνήσεις κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πόλεμου. Και οι μεν Γερμανοί σαν κατακτητές θεωρώντας μας μηδαμινά όντα δεν υπολόγιζαν τη ζωή των Ελλήνων. Βέβαια, δεν υπάρχει καμιά δικαιολογία γι αυτήν την αποτρόπαια πράξη. Ήταν όμως κατακτητές.

Οι Έλληνες κυβερνώντες όμως, με ποιο αιτιολογικό χρησιμοποιούσαν τους ιδεολογικούς και πολιτικούς τους αντιπάλους με τον ίδιο τρόπο και τον ίδιο σκοπό Έλληνες κρατούμενους επειδή κάποιος χαφιάς για λόγους που αυτός και μόνο γνώριζε, χωρίς να ελέγξει την καταγγελία του χαφιέ, έστειλαν αθώους πολίτες(όπως η περίπτωση του αδερφού μου) όπως και οι κατακτητές στην φρικτότερη αναμονή ενός βέβαιου θανάτου.

Τον αδερφό μου τον συνέλαβαν στο σπίτι του στη Βερμίου 20 τον Σεπτέμβρη του 1946. Η σύλληψή του άφησε πίσω μια οκταμελή οικογένεια εφτά(7) παιδιά. Πέντε κορίτσια και δύο αγόρια. Το μεγαλύτερο ήταν κορίτσι δεκαέξι(16)και το μικρότερο δυόμισι(2,5) και τη σύζυγό του. Όταν μπόρεσε να σταθεί στα πόδια από τα βασανιστήρια(έκτοτε από τη γάλαγγα)φορούσε δύο νούμερα μεγαλύτερα από ότι πριν τη σύλληψη του παπούτσια). κάθε μέρα και μέχρις ότου εκδικασθεί η υπόθεσή του, τον χρησιμοποιούσαν προπέτασμα στην κλούβα, που ο στρατός και η χωροφυλακή χρησιμοποιούσαν για να είναι ασφαλείς στις μετακινήσεις.

Και επειδή κανένας ελεύθερος Άνθρωπος, δεν θα δεχόταν να οδηγήσει το αυτοκίνητο-φέρετρο και αν ακόμα το αντίτιμο ήταν μια χούφτα χρυσάφι ανά δρομολόγιο. Γι'αυτό και ο οδηγός της κλούβας έπρεπε να είναι κρατούμενος. Για την εξασφάλιση του οδηγού φρόντιζε η Ασφάλεια σε συνεργασία με τους ποικιλώνυμους καταδότες. Έτσι οδηγός της κλούβας που ξεκινούσε κάθε μέρα από τη Βέροια ήταν ο κρατούμενος Φωκίον Μπιτζέλης οδηγός στο επάγγελμα.

Η Μητέρα μας και μαζί της πολλές άλλες Μάνες, Γυναίκες και παιδιά, κάθε πρωί από τα μαύρα μεσάνυχτα περίμεναν έξω από την Ασφάλεια να δει «αν θα τον πάρουν και σήμερα»στην κλούβα και γύριζε γεμάτη πίκρα και πόνο. Πίκρα και πόνο που έπρεπε να σφύξει την καρδιά της να μην φανεί για να μπορεί να δώσει κουράγια στη γυναίκα του και να παρηγορήσει τα παιδιά, που όλα την περίμεναν με λαχτάρα να ακούσουν την καλή είδηση ότι «ευτυχώς σήμερα δεν τον πήραν».

Αυτή όμως η είδηση μόνο με ένα μεγάλο ψέμα μπορούσε να έρθει. Το βράδυ πριν σουρροπώσει ξανά πήγαινε να μάθει-να δει με τα ίδια της μάτια αν γύρισε ζωντανός και σιγομουρμούριζε:«Τι θα γίνουν αυτά τα παιδιά και η Γυναίκα του, αν Ω μοί γέννητω το αυτοκίνητο πατήσει κάποια νάρκη ή πέσουν σε κάποια ενέδρα; Γλύτωσε απ την πρώτη γραμμή του πολέμου στην Αλβανία για να σκοτωθεί στα καλά καθούμενα.

Το δράμα της κλούβας, το έζησαν πολλές δεκάδες οικογένειες στο Νομό μας, καθώς και η δική μας για πολλούς μήνες μέχρις ότου γίνουν οι δίκες του. Το ίδιο και το δράμα της συλλογικής ευθύνης. Τη συλλογική ευθύνη που σε τόση έκταση και λύσσα την εφάρμοζαν οι ναζί στις κατεχόμενες χώρες για να εκδικηθούν αυτούς που τους πολεμούσαν αλλά και τις οικογένειές τους

Το τραγικό με τη συλλογική ευθύνη είναι ότι ο τρόπος που εφαρμόστηκε αμέσως μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας από τις ελληνικές κυβερνήσεις«επί Ελλήνων αδερφών»δεν έχει να ζηλέψει τίποτε από τον τρόπο που την εφάρμοζαν οι κατακτητές. Έναν προς πενήντα(50)οι Γερμανοί, το ίδιο και εμείς. Συνυπεύθυνος ο συγκενικός κύκλος για τους Γερμανούς και εξαγχιστίας εμείς. Συνυπεύθυνος ο κάτοικος του χωριού για το παραμικρό επεισόδιο το ίδιο και εμείς .ομαδικές εκτελέσεις αυτοί το ίδιο και εμείς. ΚΛΟΥΒΑ οι Γερμανοί ΚΛΟΥΒΑ και ΕΜΕΙΣ.

Το κείμενο αυτό δεν αποβλέπει στο να ξύσει πληγές του παρελθόντος, πολύ περισσότερο να αναμοχλεύσει πάθη. Εξιστορεί πραγματικά γεγονότα. Και τα γεγονότα που έχουν συμβεί σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο, όσο σκληρά, καταδικαστέα και αποτρόπαια και αν είναι αυτά που φωτίζουν το παρελθόν.

Βοηθούν τον ιστορικό να τα καταγράψει. Να καταγράψει τις όποιες παρανομίες, τα φρικτά βασανιστήρια, τις άδικες και καταδίκες, που έχουν υποστεί αθώοι πολίτες.

Το ίδιο πρέπει να καταγραφούν η ασυδοσία του παρακράτους, καθώς και η υπερβολική ανοχή του επίσημου κράτους στην χωρίς όρια δράση του παρακράτους. Του παρακράτους που λειτουργούσε βάση προδιαγεγραμμένου σχεδίου και το δικαίωμα του παρακράτους να προβαίνει ανεξέλεκτα σε πράξεις, που δεν μπορούν να δικαιολογηθούν ακόμα και στην διάρκεια του εμφυλίου πολέμου.

Βέβαια, στον εμφύλιο πόλεμο δεν μπορούν να λειτουργήσουν όλα σωστά και δίκαια. Θα γίνουν και ορισμένα παρατράγουδα, που θα μπορούσαν να δικαιολογηθούν, όχι όμως δια πρώτη ύλη για τα στρατοδικεία ή προδιαγεγραμμένους για την κλούβα. Συλλήψεις(ομήρους μελλοθάνατους για την κλούβα)στηριγμένους στο παρακράτος, του ανεύθυνους και τους επί μισθό χαφιέδες, που τον πρώτο τυχόντα προσωπικό του εχθρό μπορούσε χωρίς καμιά ευθύνη και συνέπειες να τον μετατρέψει σε κρατούμενο με απροσδιόριστη κατάληξη.

Και μια που ο λόγος για τον τρόπο που γίνονταν οι συλλήψεις οι συνταγές ήταν πολλές και τις αξιοποιούσαν σε καταπτώση. Η βασική όμως και ποιο αποτελεσματική ήταν τα κάθε λογής βασανιστήρια με αποκορύφωμα την περίφημη φάλαγγα που καθιστούσε ανίκανο τον βασανιζόμενο να σταθεί σε όρθια στάση.

Τα βασανιστήρια και ένας κατάλογος ονομάτων που έπρεπε οπωσδήποτε να συληφθούν, ήταν αυτή που πολλαπλασίαζε με γεωμετρικό τρόπο τη συγκομηδή.

Κατά τη διάρκεια των βασανιστηρίων, ένας από το Γκρούπ των βασανιστών εκφωνούσε κατ' επανάληψη, αργά και δυνατά τα ονόματα του καταλόγου, με την παράλληλη διαβιβέωση του επικεφαλής του Γκρούπ, οτι«αν πέντε έστω από τα ονόματα που άκουσε, δεχθεί οτι ήταν συνεργάτες του, θα τον άφηναν ελεύθερο».

Είναι σε όλους γνωστό οτι στο Νομός μας η συμμετοχή του λαού στην Αντίσταση ήταν πολύ μεγάλη. Έπρεπε να αντίστοιχα να είναι και τα μέτρα προκειμένου περιοριστεί η επηροή της. Να φτάσει στο ποθητό ποσοστό κάτω του 10%. Οι προγραμμαμένοι πολλοί. Αλίμονο σε εκείνους που δεν περίμεναν την Ασφάλεια στο σπίτι να τους συλλάβουν. Αυτούς θα τους αναλαμβάνανε τη συναίνεση του επισήμου, το δοσίλογο παρακράτος, που όχι μόνο φώλιαζε και αγκολάπτονταν σε όλους τους κατασταλτικούς και ιδεολογικούς μηχανισμούς, αλλά επειδη ήταν«δοκιμασμένοι σε αυτό το είδος»θα ολοκλήρωναν το έργο που το επίσημο κράτος δεν μπόρεσε.

Όσοι λοιπόν, απο τους προγραμμαμένους από πριν ή προγράφονταν μέσω των«καταλόγων»που εκμίεβε έντεχνα ο επικεφαλής του Γκρούπ κατά τη διάρκεια του λειτουργούσε η«μηχανή προγραμμαμένων» και κατόρθωναν να αποφύγουν προς στιγμή τη σύλληψη τους περίμεναν τα σκαλοπάτια του Δικαστικού Μεγάρου στη Βέροια και ο φράκτης του στρατιωτικού Μουσείου στη Νάουσα.

Και επειδή ποιο πάνω έγινε λόγος για το πού κατάληγαν και οι Αθωωθέντες ακόμα από το στρατοδικείο αρκεί το παράδειγμα του αδερφού Αντώνη Κόγια του Γεωργίου, που ενώ αθώωθηκε παμφιφή και απ τις δύο υποθέσεις που του είχαν σκαρώσει μετά την αθώωσή του, δεν γύρισε όπως συμβαίνει με κάθε κατηγορούμενο που αθώνεται στο σπίτι του, αλλά σε μια ατέρμονη εξορία.

Αυτός λοιπόν, που γύρισε από μια μακρόχρονη εξορία ή φυλακή με το στίγμα του «εγκληματία» και του «προδότη», να βλέπει τους συνεργάτες των κατακτητών, τους Ταγματασφαλίτες, τους μαυραγορίτες και τους απόντες του αγώνα και αυτόν ακόμα τον καταδότη του να τύχουν κάθε τιμής και προστασίας. Να ανεβαίνει για αυτήν του την «προσφορά» στην κοινωνικό-οικονομική κλίμακα και ιεραρχία, μα και αυτόν τον προσωπικό του βασανιστή να φτάνει στην Αστυνομία, τον στρατό και σε όλους τους βασικούς κρίκους του κρατικού μηχανισμού, να κατέχουν θέσεις κλειδιά.

Να βλέπουν αυτούς τους κατ' επάγγελμα «πατριώτες» που όρθωσαν για δικό τους συμφέρον να αποφύγουν την καταδίκη όπως τους άξιζε σαν συνεργάτες και δοσίλογοι και να αποδεχθούν οι νέες γενιές ότι ευτυχείς σε τούτο τον τόπο δεν γίνονται εκείνοι που σε καιρούς δύσκολους στέκονται άξιοι του Ανθρώπινου πολιτισμού, αλλά οι γραικύλοι και οι τυποτένιοι. Αυτούς τους τυχάρπαστους να ορθώνουν τεχνητά σύνορα και να καλλιεργούν τεχνιτές πολεμικές εντάσεις, έτσι ώστε να μην μπορούν οι άνθρωποι που οι στέγες των σπιτιών τους ακομπούσε η μια την άλλη, που συναλλάσσονταν σε όλους τους τομείς της ζωής με ειλικρίνεια και αγάπη, που συντρόφιαζαν στις σχόλες και τις γιορτές στα ίδια καφενεία και ταβέρνες όπου σιγόπιναν το τσίπουρο και τον καφέ.

Είχαν τα ίδια προβλήματα, καημούς και βάσανα και τις ίδιες φιλοδοξίες. Που συμπεθέριαζαν και συμβίωναν ειρηνικά και φιλικά στο ίδιο χωριό, την ίδια γειτονιά και πόλη, όπου οι δολερές πλεκτάνες των ανθρώπων του μίσους και της εμπάθειας με πρόσχημα τον κομμουνιστικό κίνδυνο, ψήφισαν το «ιδιώνυμο», έφεραν το Βασιλιά και αυτός τον Μεταξα με τη δικτατορία της 4ης Αυγούστου.

Η δικτατορία σε αगाστή συνεργασία με τον Χίτλερ παρέδωσε τους φακέλους και αρχεία στη Γκεστάπο και σε συνέχεια διαμόρφωσαν το κυβερνητικό σχήμα των Κούϊσλιγκν που μέσω της Νέας τάξης πραγμάτων που θα επέβαλε φασιστικό-ναζισμός του Χίτλερ, θα κυβερνούσε τη χώρα στη διάρκεια της κατοχής.

Τότε που η λαίλαπα του φασιστικό-ναζισμός σκέπαζε την Ευρώπη και απειλούσε την Ανθρωπότητα με τις σηδιδρόφρακτες μεραρχίες. Τότε που τα βλέμματα ολόκληρης της Ανθρωπότητας ήταν στραμμένα προς το Βερολίνο και με κομμένη την ανάσα περίμενε την επόμενη κίνηση του Χίτλερ, τότε ακριβώς αυτός ο μικρός λαός, παρά την μεγάλη, την τεράστια αναντιστοιχία που υπήρχε ανάμεσα στο λαό και τη δικτατορία είπε το μεγάλο ΟΧΙ.

Ενα μεγάλο όχι και έγραψε ηρωικές σελίδες ανεπανάληπτης δόξας στην παγκόσμια ιστορία αποκρούοντας τις ορδές του Μουσουλίνι και λίγο αργότερα στα Μακεδονικά οχυρά αναχέτησε για αρκετές μέρες τις ορδές του Χίτλερ και σε συνέχεια στην Κρήτη για να ολοκληρωθεί με την Εθνική Αντίσταση το μεγαλείο του λαού μας. Τότε ήταν που τα βλέμματα της ανθρωπότητας από το Βερολίνο στράφηκαν με θαυμασμό στη μικρή τούτη χώρα και η Ελλάδα απροσδόκητα έγινε για ολόκληρο τον κόσμο με το παράδειγμα ο κυριότερος παράγοντας αφύπνισης για έγκαιρη συντριβή των σύγχρονων Ούνων.

«...Θα άνοιγαν το δρόμο στις καινούργιες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο είχε μείνει ζωντανό από τα παλιά

πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλωτος ο δρόμος της λαϊκής δημοκρατίας, το όνειρο και την προσδοκία του ελληνικού λαού. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα Νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών.

Θα συγχρονηζόταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πνεύμα των δύο μεγάλων συμμάχων της, εξ ίσου, της Αγγλίας και των Σοβιέτ κατά πρώτο λόγω, αλλά επίσης και στο πλευρό όλων των άλλων ενωμένων εθνών...» Αυτό είναι ένα κομμάτι που έγραψε ο Κ Καραγιώργης το Δεκέμβρη του 1944.

Η μετά απελευθερωτική εποχή ήταν από τις πιο δραματικές, από τις πιο τραγικές για την ιστορία του τόπου μας. Η Ελλάδα σπάρραζε κάτω από το βούρδουλα, και το δολοφονικό μαχαίρι του άρτια οργανωμένου παρακράτους. Είχαν στεγνώσει τα δάκρυα από τον πόνο και το αίμα έτρεχε. Εβαφε τους δρόμους όχι πλέον για να γραφούν συνθήματα λευτεριάς όπως πρώτα, αλλά του εμφυλίου πολέμου, που προετοιμάζονταν

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1944 ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

Πρωθυπουργός προς Στρατηγόν Σκόμπυ, Αθήνα. Κοινοποιήσει εις Στρατηγόν Ουίλσον, Ιταλία

1ον Εδωσα οδηγίας εις τον στρατηγόν Ουίλσον όπως όλα αι δυνάμεις παραμείνουν ως έχουν και σας αποσταλούν όλα τα αναγκαία εφόδια.

2ον. Είσθε υπεύθυνος δια την τήρησιν της τάξεως εις Αθήνας και οφείλεται να εξουδετερώσητε ή να καταστρέψητε όλας τας ομάδας του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, αι οποίαι θα επλησίαζον τας Αθήνας. Εννοείται οτι ο ΕΛΑΣ, θα επιχειρήσει να καλυφθή όπισθεν γυναικοπέδων παντού όπου θα ήτο δυνατόν να προκληθούν μάχαι. Θα χρειασθεί ή να ελιχθεται καταλλήλως εις αυτήν την περίπτωση προς αποφυγήν συγχύσεων, πλην όμως μη διστάσετε να πυροβολήσετε κατά παντός ενόπλου όστις θα επειράτο να προκαλέση τας Βρετανικάς αρχάς εις Αθήνας, ή εις τας ελληνικάς αρχάς δια λογαρισμόν των οποίων ενεργούμς!!!

Το καλύτερον θα ήτο φυσικά να προσυπογράφονται αι διαταγαί σας από κάποιαν ελληνικήν κυβέρνησιν και ο Λήππερ να επιδιώξη να πείση τον Παπανδρέου όπως παραμένη εις την Αρχήν δια να σας βοηθήση. Μήν διστάζετε εν τούτοις να ενεργήτε ωςάν να εβρίσκεσθε εις κατακτηθείσαν πόλιν εις την οποίαν θα ειχέν εξαπολυθή τοπική εξέγερσις.

3ον. Εις ό,τι αφορά εις τας μονάδας του ΕΛΑΣ, αι οποίαι πλησιάζουν ,προερχόμεναι από την ενδοχώραν, οφείλετε να είσασθε εις θέσιν, με τα θωρακισμένα σας, να δώσετε εις μερικάς εξ αυτών έν μάθημα το οποίον θα αποθάρρυνε τας υπολοίπους να δοκιμάσουν. Ημπορείτε να υπολογίζετε εις την υποστήριξίν μου δια όλα τα συνετά και λογικά μέτρα που θα λάβετε επί αυτής της βάσεως. Μας είναι απαραίτητον να κρατήσωμεν και να εξουσιάσωμεν εις τας Αθήνας. Θα ήτο καλύτερον δι' εσάς να πετύχετε τούτο χωρίς αιτοχυσίαν εάν είναι δυνατόν, αλλά επίσης και με αιματοχυσίαν, εάν παραστή ανάγκη.

Ο λαός μας καθημαγμένος από τον πόλεμο και τη ναζιστική κατοχή, από την αιματοχυσία του Δεκέμβρη, αντιμετώπιζε τις ορδές των παρακρατικών οργανώσεων και τις διώξεις του επίσημου κράτους.

Ο λαός μας που έδωσε την πρώτη νίκη στο συμμαχικό, αγώνα εναντίον του φασισμού με την εποποιία του 1940-41, που αντιμετώπισε την τριπλή κατοχή και θαυμάστηκε από την παγκόσμια κοινή γνώμη με την ηρωική του Εθνική Αντίσταση 1941-44. Που αντιμετώπισε την αγγλική επέμβαση, αντιμετώπιζε τώρα άοπλος πλέον τη λυσσασμένη μανία των δοσιλόγων και απόντων, του εθνικού-απελευθερωτικού αγώνα που ξαφνικά βρυκολάκιασαν-νεκραναστήθηκαν και κανοναρχούσαν τη χώρα.

Ο λαός μας, που πρόσφερε τα πάντα στον Εθνικό απελευθερωτικά και στο συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα. Είμαστε η μοναδική χώρα που δεν πέτυχε η πολιτική επιστράτευση του Χίτλερ. Η μοναδική χώρα που δεν έστειλε στρατεύματα στα μέτωπα εναντίον των συννάχων. Η μοναδική χώρα που ανέπτυξε την Εθνική Αντίσταση στις πόλεις και τα βουνά με την ίδια ένταση και στην ίδια έκταση. Δεκατρείς γερμανικές μεραρχίες στην αρχή από τις πιο επίλεκτε προσπαθούσαν πνίξουν την αντίσταση του λαού μας.

Αυτός ο λαός, που πείνασε μα αντιστάθηκε. Που γονάτισε από τον πόνο μα δεν λύγισε κι ορθώθηκε και πολέμησε, βρέθηκε αναγκασμένος να παραδώσει τα όπλα, που πήρε με ποτάμια αίμα από τον εχθρό, βρέθηκε άοπλος να αντιμετωπίζει τώρα την πιο ωμή και απάνθρωπη ιμπεριαλιστική επέμβαση.

Αν τα λάθη της ηγεσίας του δεν μπόρεσαν να πείσουν για τις προθέσεις τους ή να βρουν εγκαίρως έναν άλλο δρόμο(τους δυό πόλους) και να τον κρατήσουν που δεν θα οδηγούσε στη σύρραξη, αυτό σε καμιά περίπτωση δε σημαίνει πως δικαιώνονται οι αγγλοι ιμπεριαλιστές και οι συνεργάτες των κατακτητών για το τεράστιο έγκλημα που διέπραξαν εις βάρος του λαού και της χώρας.

Η αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη υπήρξε η πιο ωμή, η πιο ξετσιπίωτη επέμβαση των ιμπεριαλιστών τη στιγμή που συνεχίζονταν ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του φασισμού. Τα όποια λάθη της ηγεσίας(το βασικότερο από τα οποία ήταν ο πόθος για κοινοβουλευτική εκπροσώπηση του ΕΑΜ) ηγεσίας του Λαϊκού κινήματος δεν μπορούν να αντιστοιχίσουν-ισοφαριστούν με το μετά δεμβριανό αιματοκύλισμα του λαού μας από τα όργανα των αγγλων κατακτητών, γιατί πράγματι σαν κατακτητές ήρθαν και σαν τέτοιοι συμπεριφέρθηκαν. Και σαν τέτοιοι Θρονάστηκα στη χώρα.

Η Ελλάδα την εποχή εκείνη, πέρασε τις πιο τραγικές σελίδες της ιστορίας της. Οι αγγλοι κυβερνούσαν τη χώρα. Ανεβοκατέβαζαν κυβερνήσεις, έπαυαν και διορίζαν υπουργούς, ανώτερους υπαλλήλους και κατώτερους ως και τους κλητήρες. Ακόμα Αυτοί όπλιζαν και καθοδηγούσαν τις παρακρατικές οργανώσεις. Ο δοσιλογισμός έγινε με τη βοήθεια των άγγλων εξουσία. Η Ελλάδα μετά τη Βάρκιζα βογκούσε.

Το πυρωμένο σίδερο της τρομοκρατίας υπό την ηγεσία των άγγλων και όργανα τους δοσίλογους, τους γερμανοτσουλιάδες, τους χίτες κλπ αυλάκωναν το σώμα της Ελλάδας. Βέβαια, η Ελλάδα μετά το 21 για τους άγγλους, ήταν ενα ξέφραγο αμπέλι.

Μετά απελευθερωτικά όμως την μετέτρεψαν σε προτεκτοράτο τόσο για τα εξωτερικά, άλλο τόσο και εσωτερικά θέματα. Κανένας δεν αποφάσιζε για τίποτε χωρίς τη δική τους συγκατάθεση.

Συνεπώς, όσο και αν φτέξαμε, όσο και αν η ηγεσία μας, προσπάθησε να μην οδηγηθεί η χώρα στην καταστροφή η ιμπεριαλιστική επέμβαση των άγγλων αποικιοκρατών, παραμένει ένα αναμφισβήτητο γεγονός. Με προέκτασή της η τραγωδία της Κύπρου.

Ο στρατηγός Μακρυγιάννης στα απομνημονεύματά του, σελ 366-7 Αναφέρει, δίνει ανάγλυφα για το πως συμπεριφέρονταν οι ξένοι το 21 και Κολοκορτώνης οι εθνοπροδότες. Γράφει ο Στρατηγός Μακρυγιάννης.

«Ευχαριστούμεν τους ξένους προστάτες μας οτι είδομεν τη διάθεσή τους ότι, δεν τους δίνουμε το χέρι οι Ελληνες, οτι δεν κάνομεν την όρεξή τους και μας κατατρέχουν κι αυτοί και οι δικοί μας, όπου μας κυβερνούν τοιούτως και τις συμβουλές των πρέσβων, κι άδικους όλους εμάς τους αγωνιστάς...Και τους πιάνουν αυτοί όπου έχουν την ξουσία και τους κρένουν με το νόμο το δικό τους και βάνουν λεπίδι.όπου μας έστειλαν οι φωτισμένοι και ήμεροι άνθρωποι της Ευρώπης και κόβουν εμάς τους άγριους Ελληνες. Και είναι τόσοι κομμένοι, κι ολα τα μπουντρούμια και οι χάψες(φυλακές) γιομάτες.

Και ποιοί είναι αυτοί όπου σκοτώνονται και είναι φυλακισμένοι; όλοι οι αγωνιστές...». Και ο Κολοκορτώνης:..«Πανταχού ολοι ήσαν σκανδαλοποιοί και στο στράτευμα ήσαν ολοι με διπλώματα και με ταξίματα. Οπου όλοι οι ήρωες έγιναν διακονιαραίοι ή έμπαιναν στη φυλακή για να αλωνίζουν οι προδότες και οι καταφερτζήδες...

ΜΕΤΑ ΤΗ ΒΑΡΚΙΖΑ

Ο κατατρεγμός άρχισε αμέσως μετά τη Βάρκιζα. Αναρίθμητα τα μπλόκα στις συνοικίες των πόλεων και τα χωριά. Τα μπλόκα γίνονταν κατά το γερμανικό σύστημα από τους ίδιους ανθρώπους. Οι τιμημένοι αντάρτες πιάστηκαν, τσακίστηκαν στο ξύλο. ματοκυλίστηκαν, κυνηγήθηκαν στα βουνά και πολλοί οδηγήθηκαν απευθείας στις φυλακές και τα ξερονήσια νήσια. Κατά τον ίδιο τρόπο κυνηγήθηκαν και όλα τα στελέχη του πολιτικού εθνικού κινήματος, άνδρες,γυναίκες ακόμα και παιδιά. Στα χωριά έμειναν μόνο οι γέροι, οι γριές, τα μικρά παιδιά και Δεξιόφρονες έμειναν.

Πέντε «εθνικόφρονες»δοσίλογοι ή συγγενείς δοσιλόγων ένοπλοι, σε κάθε χωριό, με την ανοιχτή ενίσχυση της εθνοφυλακής, της χωροφυλακής και με συγκατάθεση των μετά Δεκεμβριανών αρχών είχαν εγκαταστήσει δικό τους ασύδοτο βασίλειο. Αρπαζαν ό,τι ηθελαν. Κούρευαν γυναίκες, βίαζαν κορίτσα, έδερναν γέρους και γριές προκειμένου να καταδώσουν που κρύβονται ο τέδε ή ο δείνα και συχνά σκότωναν με μαχαίρι ή σε ύπουλη ενέδρα. Δεκάδες τέτοιες συμμορίες ενόπλων είχαν παραλύσει την επικοινωνία και συνέβαινε πάντα οταν μεσολαβούσαν εγκληματικές ενέργειες, η χωροφυλακή ή η εθνοφρουρά να βρίσκονται πάντα κάπως μερικά μέτρα μακριά...

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ-ΓΟΡΓΟΠΟΤΑΜΟΣ

Το κατέβασμα της βάστικας από την Ακρόπολη, η ίδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου(ΕΑΜ) στις 27-9-1941, η δημιουργία του Εθνικού Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού(ΕΛΑΣ και ΕΛΑΝ),η ίδρυση ΕΠΟΝ, η ανατίναξη της προδοτικής οργάνωσης ΕΣΠΟ και το κτήριο της ΕΣΠΟ από την ΠΕΑΝ, και η ανατίναξη της Γέφυρας του Γοργοποτάμου, ήταν ενδίκτικες ενέργειες που σηματοδοτούσαν όχι μόνο την έναρξη της Αντίστασης, αλλά και το είδος της Αντίστασης που θα αντιμετώπιζαν οι κατακτητές.

Στις 25 προς 26 Νοεμβρίου 1942, αντάρτες του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ ,πολεμούν και συντρίβουν τις Ιταλικές Φρουρές στο Γοργοπόταμο. Αγγλοι και Ελληνες σαμποτέρ ανατινάζουν στον αέρα τη σιδηροδρομική γέφυρα του Γοργοποτάμου. Το μεγάλο και ιστορικό γεφύρι, που συνδέει σιδηροδρομικώς την Ευρώπη-Βερολίνο, με την Μέση Ανατολή δεν υπάρχει πια. Ειχε τιναχθεί στον αέρα.

Το γεφύρι από το οποίο γίνονταν ανεφοδιασμός των Γερμανών στην Αφρική. Το γεφύρι από το οποίο περνούσε η πολεμική μηχανή του άξονα για τα πολεμικά μέτωπα της Αφρικής, όπου παιζόταν η τύχη της Ανθρωπότητας είναι σωριασμένο σε ερείπια στην κοίτη του ιστορικού ποταμού.

Ο κρότος της πτώσης ακούστηκε στα πέρατα του κόσμου. ολόκληρη η Ανθρωπότητα συγκλονισμένη από το γεγονός έτριβε τα μάτια της. Δεν μπορούσε να το πιστέψει, πως αυτός ο ολιγάριθμος λαός, που στις ποιο κρίσιμες στιγμές για λευτεριά και δίκαιο είπε και δεύτερο εξ ίσου με το πρώτο βροντερό ΟΧΙ, στις δύο μέχρι τότε αήτητες αυτοκρατορίες που επιβουλεύονταν την Ανθρώπινη υπόσταση και είχαν ήδη καταλάβει ολόκληρη σχεδόν την Ευρώπη εκτός από την Αγγλία.

Ενώ ο λαός αποκωδικοποιώντας τα ιστορικά προ αγκρούσματα και τις υποθήκες των προγόνων: «Στο μετερίζι της ανθρωπιάς και στις τιμές το χρέος εκεί θα στέκω, θ απαντώ κι ας είμαι ο τελευταίος»αντλώντας από τι κρυμμένες εσωτερικές πηγές δύναμη να αντιμετωπίσει τις ιταμές Καισαρικές και Πρωσικές επιβουλές στον Αλβανικό και μετά στην Αντίσταση και καθοριστική συνεισφορά του στη συντριβή του άξονα αποδείχθηκε απύθμενος σε δυνάμεις, βαθμό που εχθροί και φίλοι. Φίλοι και εχθροί υποχρεώθηκαν να δεχθούν τον όρος «Απο τώρα και στο εξής θα λέμε πώς οι ήρωες πολεμούν σαν τους Ελληνες». Ρήση του Τσώρτσιλ. Και μια που ο λόγος για τον Τσώρτσιλ

Για την ιστορία η δήλωση του Τσώρτσιλ, προς το Αγγλικό κοινοβούλιο την παραμονή της μάχης του Ελαμείν έλεγε: «Αποφασίσαμε να προσβάλουμε τις Γερμανικές γραμμές ανεφοδιασμού που διέρχονται απ την Ελλάδα και το λιμάνι του Πειραιά. Σημαντικής βάσεως και οδό, προς την βόρεια Αφρικήν. Με την βοήθειαν των Ανταρτών κατεστράφη μια οδογέφυρα ζωτικής σημασίας (Γοργοποτάμου) εις την κύριαν σιδηροδρομικήν γραμμήν Αθηνών.

Πιστεύω, ότι έχετε διαβάσει (μιλούσε προς τον στρατηγό Αλεξάντερ) δια τας εις μεγάλην κλίμακα δολιοφθοράς και τον Ανταρτοπόλεμον , ο οποίος άρχισεν εν Ελλάδι. Η κατάσταση στα Βαλκάνια εμφανίζεται πολύ δύσκολη δια τον εχθρό. Ο αγών έχει λάβει έναν εξαιρετικά σκληρό και αιματηρό χαρακτήρα με αντίποινα και εκτελέσεις υπό των Γερμανών. Ο εχθρός υφίσταται βαρείας απωλείας και δεν

χρησιμοποιεί ολιγοτέρας των 25 γερμανικών και Βουλγαρικών μεραρχιών εις το θέατρο αυτού του πολέμου. Με αυτά ακριβώς το λόγια είπε τότε ο Τσώρτσιλ «είναι προς τιμή του ΚΚΕ που πρώτο άρχισε τον αγώνα κατά των κατακτητών »

Και ενώ ο πρωταγωνιστής λαός στην Αλβανία και την Αντίσταση πρόσθετε νέες σελίδες δόξας στην Νεοελληνική ιστορία, οι εθελώδουλοι ντόπιοι φασίστες το μόνο τους μέλημα-καθήκον ήταν πως θα δολοφονήσουν ή να φυλακίσουν αυτόν τον υπέροχο λαό

Βέβαια, πολλά ήταν τα θέματα διαφωνίας ανάμεσα στη Δεξιά και την Αριστερά όσον αφορά την ύπαρξη και δράση αυτών που συνεργάστηκαν με τους κατακτητές. Η κυβέρνηση του Καίρου, οι σύμμαχοι, η Αριστερά και ο λαός τους θεωρούσε δωσίλογους και σαν δωσίλογοι έπρεπε να δώσουν λόγω στη Δικαιοσύνη.

Χαρακτηριστικό του πνεύματος μισαλλοδοξίας και αντί κομμουνισμού που επικρατούσε στη χώρα μας μετά το Δεκέμβρη 1944 και την υπογραφή της Συμφωνίας της Βάρκιζας(12-2-1945) υπό τις ευλογίες των«συμμάχων μας»Αγγλων, είναι το κείμενο ανακοίνωσης που ακολουθεί:

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

«Δια τους κηδεμόνας και μαθητάς οιασδήποτε τάξεως. Γνωστοποιούμεν οτι ο οποιασδήποτε μαθητής η κηδεμών επιθυμεί να λάβει αποδεικτικόν ή απολυτήριον του ημετέρου Γυμνασίου, οφείλει να προσκομίσει, πλιν των άλλων εγγράφων ,και βεβαίωσιν της Αστυνομικής Αρχής της περιφέρειάς του, περί των κοινωνικών του φρονημάτων. Αθήναι 22 Απριλίου 1945 Ο Γυμνασιάρχης (Τ.Σ)»

Δηλαδή μπορεί να είσαι άριστος μαθητής, αλλά αν δεν έχεις πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων, απολυτήριο δεν παίρνεις. Και προσέξτε«οιασδήποτε τάξεως»,γράφει στην ανακοίνωση ο κ Γυμνασιάρχης. Ακόμα και ο μαθητής 13-14 χρονών πρέπει να του φέρει πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων.

Να και ένα άλλο περιστατικό που συνέβει στο 5ο Γυμνάσιο Αρρένων Αθηνών: «Όταν την 26ην Οκτωμβρίου 1946, επί ευκαιρία της 6ης επετείου από της επιθέσεως της φασιστικής Ιταλίας κατά της Ελλάδας, ο καθηγητής του ποιο πάνω Γυμνασίου κ Σταματογιαννόπουλος ανέπτυσε προς του Μαθητάς τα του εν Αλβανία πολέμου, ο νεαρός μαθητής Αλέξ.Σύρος, του οποίου τον πατέρα, ανώτερον δικαστικόν, μετέχοντα του Κινήματος Αντιστάσεως, είχαν συλλάβει και εκτελέσαν οι Γερμανοί, φώναξε, υπό κράτος της φυσικής συγκινήσεώς του «Κατω ο φασισμός»

Ο αγορεύον καθηγητής, γνωστός μοναρχικός, τον εκάλεσε πλησίον του, τον εχαστούκισε και σε συνέχεια ,τον παρέδωσε εις την Αστυνομίαν. Το δε Συμβούλιον των Καθηγητών τον απόβαλε από το Γυμνάσιον».

Τα περιστατικά αυτά τα γράφω όχι βέβαια, για να αναμοχλεύσω παλιές και ξεπερασμένες καταστάσεις παθών και μισαλλοδοξίας, αλλά για να τα διαβάσουν οι Νέοι και οι Νέες της εποχής μας και να βρίσκονται «εν εγρηγόρσει» ώστε να μην ξανάρθουν εκείνες οι εποχές του μίσους και της εξόντωσης οσων έχουν διαφορετική γνώμη, όσων σκέφτονται με το δικό τους τρόπο. Οι Έλληνες είμαστε λίγοι. Ας μη ξαναγίνουμε λιγότεροι.

ΑΥΣΤΗΡΩΣ ΑΠΟΡΡΗΤΟ.ΑΡΙΘΜΟΣ Ε.Π.1390 Φ 354.

Προς την Αστυνομική Διεύθυνση Αθηνών.

Διοικητής της οποίας ήταν-ως γνωστόν-ο Αγγελος Εβερτ.

Λαμβάνω την τιμήν εις εκτέλεσιν της υππ αριθ 4394 Υμετέρας Διαταγής, να αναφέρω τα κάτωθι:

Την 23ην πρέχοντος παρεσχέθη ημίν η πληροφορία οτι εις Καλλιθέαν μετεφέρθησαν υπο αναρχικών (ΕΛΑΣιτών) όπλα και πυρομαχικά. Την 24ην Ιουλίου αναλαβών την πρωτοβουλίαν των επιχειρήσεων εξοντώσεως, ηδυνήθην τη συνδρομή τμήματος Ευζώνων και ομάδος Γερμανών της υπηρεσίας των Σ.Σ να κυκλώσω οίκιαν επί της οδού Μπιζανίου 10, όπου είχε καταφύγει και αμύνετο ομάς αναρχικών.

Εξουδετέρωσα την αντίστασιν των αμυνομένων. Εντός της οικίας ανευρέθησαν επτά Νεκροί. Τρείς δε έτεροι παραδοθέντες, εξετελέσθησαν επί τόπου υπό των Γερμανών. Εν συνεχεία ελάβαμεν. δι όλης της διαθεσίμου δυνάμεως ευρείαν εκκαθάρισιν της περιοχής. Αθήνα 31-7-19944 ο Διοικητής Ν Μπουραντάς.

Ο Μπουραντάς που μετά τη Βάρκιζα κρίθηκε δοσίλογος, αθωώθηκε στη δίκη και τέθηκε μαζί με πολλούς άλλους του ιδίου φυράματος επικεφαλής των παρακρατικών μονάδων, που λήστευαν, βίαζαν και δολοφονούσαν, όχι μόνο Αντιστασιακούς αλλά και όποιον τους κοίταζε στραβά. Διαποτισμένοι από τα ναζιστικά «ιδεώδη» σύνθημά τους ήταν θα: «καθαρίσουμε την Ελλάδα από το μiasμά του κουμμούνισμού».

Αυτά λοιπόν γράφει και υπογράφει ο προδότης και συνεργάτης των Γερμανών. Και πόσοι άλλοι σαν και αυτόν δεν έκαναν αντίστοιχες αναφορές και έχουν βάλει την υπογραφή τους για πράξεις «ηρωϊκες» για τη συνεργασία και συμμετοχή τους στο κάψιμο χωριών, τις συλλήψεις και στη δολοφονία Ελλήνων Πατριωτών.

Αποκορύφωμα της αδιαντροπίας, δουλικότητας και υπόταγης. Δείγμα ανθελληνισμού και προδοσίας είναι το τηλεγράφημα που έστειλε ο αρχηγός των Ταγμάτων Ασφαλείας Πελοποννήσου συνταγματάρχης Δ. Παπαδόγκωνας προς τον Αδόλφο χίτλερ στις 27-6-1944, επί τη διάσωσή του από την απόπειρα δολοφονίας του: από τους αντιφασίστες Αξιωματικούς

«Εκφράζομεν την χαρά μας, Φύρερ, δια την θαυμαστήν διάσωσιν Σας και κλίνουμεν με ευγνωμοσύνην το γόνυ ενώπιον του πανδυνάμου θεού, όστις ήπλωσεν προστατευτικήν χείρα επάνω από την ζωήν Σας, δια να διαφυλάξη εις το Γερμανικό Έθνος... Από της Ιεράς Γής της Αρχαίας Σπάρτης υψούται η προσευχή μας: «ΚΥΡΙΕ ΔΙΑΦΥΛΑΣΣΕ ΤΟΝ ΦΥΡΕΡ ΜΑΣ!».

Ο Αρης Βελουχίωτης δεν έπεσε έξω στις πολιτικές εκτιμήσεις του. Όχι μόνο για το ρόλο των Αγγλων αλλά και για το τι θα ακολουθούσε από τη Λεόντεια εταιρία (Αγγλων, δοσιλόγων, απόντων και τυχοδιωκτών) σύμλευση τους μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας.

Τις εκτιμήσεις του αυτές τις διατύπωσε λένε σε ένα σημείωμα που το έστειλε στην Κεντρική Επιτροπή του ΚΚΕ. Το σημείωμα αυτό στην Κ.Ε έφτασε στις 2-3-1945.

Το ΚΚΕ κατηγορήθηκε κατά κόρο ότι τον αγώνα που έκανε, κατά τη διάρκεια της κατοχής τον έκανε μόνο και μόνο για να πάρει την εξουσία. Βέβαια, κατά τη διάρκεια της κατοχής το ΕΑΜικό κίνημα Αντίστασης που πρωτεργάτης ήταν το ΚΚΕ, δημιούργησε ορισμένες προϋποθέσεις εξουσίας αυτό, δεν σημαίνει ότι αγωνιζόταν μόνο για την εξουσία. Εκείνο που μπορεί κανείς να επιβεβαιώσει κανείς είναι το γεγονός ότι το ΕΑΜικό Αντιστασιακό κίνημα άσκησε εξουσία και αν πάρουμε υπόψη τις συνθήκες κάτω από τις οποίες έπαιρνε την εξουσία στα διάφορα διαμερίσματα της χώρας:

Την άσκησε και καλά και δίκαια. Το γεγονός αυτό δείχνει ότι το ΚΚΕ τόσο κατά τη διάρκεια της κατοχής, όσο και μετά την απελευθέρωση δεν αγωνιζόταν για την εξουσία και αυτό το γνώριζαν πολύ καλά τόσο οι Αγγλο-Αμερικάνοι, άλλο τόσο οι εδώ πολιτικάντηδες και οι τσελεμεντέδες του Καΐρου.

Οι σύμμαχοι του Β! Παγκοσμίου πολέμου μπορεί να αγωνίζονταν από κοινού για την ήττα του άξονα, είχε όμως ο καθένας τις δικές του βλέψεις μετά την ήττα-«εξόντωση» του φασισμού. Προσπαθούσε ο καθένας αν όχι να επανακτήσει τα όσα είχε πριν από τον πόλεμο, αλλά αν είναι δυνατόν να επεκτείνει την επιρροή του και σε χώρους-χώρες που δεν είχε προηγουμένα. Οι σύμμαχοι και των Σοβιετικών μη εξαιρουμένων γνώριζαν ότι όσον αφορά τη συμπεριφορά των Αγγλων και της ελληνική αστική συνδεδεμένη και υπόδικη στην Αγγλική αυτοκρατορία και υπόδικη από 200 σχεδόν χρόνια που τον υποδούλωσε στους Αγγλους, θα το τσάκιζαν αυτό το κίνημα. Και το έκαναν από κοινού μετά χαράς

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ